

JESU KRISTI
KIRKE
AV SISTE DAGERS HELLIGE

182. årlige generalkonferanse

31. mars – 1. april 2012

Utgitt av
Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige
Salt Lake City, Utah

© 2012 Intellectual Reserve, Inc.
Med enerett

Engelsk original godkjent: 12/11
Godkjent for oversettelse: 12/11
Oversettelse av *182nd Annual General Conference*
Norwegian
PD50038655 170

Innhold

LØRDAG FORMIDDAG

Så samles vi igjen <i>Thomas S. Monson</i>	1
En liten gutt skal gjete dem <i>Boyd K. Packer</i>	3
Hvordan lære våre barn å forstå <i>Cheryl A. Esplin</i>	10
Omvendt til evangeliet gjennom Hans kirke <i>Donald L. Hallstrom</i> ...	15
Han elsker oss virkelig <i>Paul E. Koelliker</i>	20
Offer <i>Dallin H. Oaks</i>	25
Fjell å bestige <i>Henry B. Eyring</i>	32

LØRDAG ETTERMIDDAG

Oppholdelse av Kirkens funksjonærer <i>Dieter F. Uchtdorf</i>	39
Rapport fra Kirkens revisjonsavdeling, 2011 <i>Robert W. Cantwell</i> ...	43
Statistisk rapport, 2011 <i>Brook P. Hales</i>	45
Arbeiderne i vingården <i>Jeffrey R. Holland</i>	47
Vi må komme til oss selv: Nadverden, templet og offer i tjenestegjerning <i>Robert D. Hales</i>	52
Tro, mot, tilfredshet: Et budskap til enslige foreldre <i>David S. Baxter</i>	57
Hold deg på Herrens territorium! <i>Ulisses Soares</i>	61
I harmoni med troens musikk <i>Quentin L. Cook</i>	65
Slik kan du få åpenbaring og inspirasjon for ditt eget liv <i>Elder Richard G. Scott</i>	72

PRESTEDØMSMØTET

Himmelens krefter <i>David A. Bednar</i>	78
Redningen for virkelig vekst <i>Richard C. Edgley</i>	85

Det aronske prestedømme: Stå opp og bruk Guds kraft <i>Adrián Ochoa</i>	90
Hvorfor i prestedømstjeneste <i>Dieter F. Uchtdorf</i>	95
Familier under pakt <i>Henry B. Eyring</i>	102
Villig og verdig til å tjene <i>Thomas S. Monson</i>	109

SØNDAG FORMIDDAG

De barmhjertige skal finne barmhjertighet <i>Dieter F. Uchtdorf</i>	116
Gud være takk <i>Elder Russell M. Nelson</i>	122
Spesielle lærdommer <i>Ronald A. Rasband</i>	128
Profetens visjon for Hjelpeforeningen: Tro, familie, hjelp <i>Julie B. Beck</i>	133
Kristi lære <i>D. Todd Christofferson</i>	139
Livets løp <i>Thomas S. Monson</i>	147

SØNDAG ETTERMIDDAG

Makt til befrielse <i>Elder L. Tom Perry</i>	154
Så de bortkomne kan finnes <i>Elder M. Russell Ballard</i>	160
Perspektiv til å handle <i>Elder O. Vincent Haleck</i>	166
“Kun ifølge rettferdighetens prinsipper” <i>Larry Y. Wilson</i>	171
Var det verdt det? <i>David F. Evans</i>	176
Å holde hellig <i>Paul B. Pieper</i>	182
Hva synes <i>Neil L. Andersen</i>	187
Ved avslutning av konferansen <i>Thomas S. Monson</i>	193

UNGE KVINNERS FELLESMØTE

Stå opp og la deres lys skinne <i>Ann M. Dibb</i>	196
Søk lærdom: Du har et arbeid å gjøre <i>Mary N. Cook</i>	201
Nå er tiden inne til å stå opp og la deres lys skinne! <i>Elaine S. Dalton</i>	207
Tro, adlyde, holde ut <i>Thomas S. Monson</i>	213

Så samles vi igjen

Av president Thomas S. Monson

Vår himmelske Fader er oppmerksom på hver enkelt av oss og våre behov. Må vi bli fylt med hans ånd når vi deltar i møtene på denne konferansen.

Mine kjære brødre og søstre, når vi nå igjen samles til generalkonferanse i Kirken, ønsker jeg dere velkommen og uttrykker min kjærlighet til dere. Vi møtes hver sjettede måned for å styrke hverandre, for å gi oppmuntring, for å gi trøst, for å bygge opp troen. Vi er her for å lære. Noen av dere søker kanskje svar på spørsmål og utfordringer dere opplever i livet. Noen sliter med skuffelser eller tap. Enhver kan bli opplyst og oppløftet og trøstet når Herrens ånd føles.

Skulle det være endringer som må gjøres i deres liv, kan dere få tilskyndelser og mot til å gjøre det mens dere lytter til de inspirerte ord som vil bli uttalt. Måtte hver enkelt av oss på nytt bestemme oss for å leve slik at vi er verdige sønner og døtre av vår himmelske Fader. Måtte vi fortsette å motarbeide det onde hvor det enn finnes.

Hvor velsignet vi er som har kommet til jorden i en tid som denne – en fantastisk tid i verdens lange historie. Vi kan ikke alle være sammen under ett tak, men vi har nå muligheten til å ta del i denne konferansens møter gjennom de fantastiske media fjernsyn, radio, kabel, satellittoverføring og Internett – til og med på mobile enheter. Vi kommer sammen som én, snakker mange språk, bor i mange land, men alle har én tro og én lære og én hensikt.

Fra en sped begynnelse for 182 år siden kan vårt nærvær nå føles over hele verden. Denne store sak som vi er engasjert i, vil fortsette å gå frem, og forandre og velsigne liv underveis. Ingen sak, ingen makt i hele verden kan stoppe Guds verk. Til tross for det som kommer, vil denne store sak gå fremover. Dere husker profeten Joseph Smiths profetiske ord: "Ingen vanhellig hånd kan hindre verket i å rulle frem. Forfølgelser kan rase, mobber kan slå seg sammen, hærer kan samle seg, baktalelser kan ærekrenke, men Guds sannhet vil gå frem, djervt, edelt og uavhengig, inntil det har gjennomsyret ethvert kontinent, gjestet ethvert himmelstrøk, feiet over alle land og lydt i hvert øre, inntil Jehova sier at arbeidet er utført."¹

Det er mye som er vanskelig og krevende i verden i dag, mine brødre og søstre, men det er også mye som er godt og oppløftende. Som vi erklærer i den 13. trosartikkel: "Vi trakter etter alt som er dydig, skjønt, prisverdig og godt." Må vi alltid fortsette å gjøre det.

Takk for deres tro og hengivenhet til evangeliet. Takk for den kjærlighet og omsorg dere viser hverandre. Takk for den tjeneste dere utfører i deres menigheter og grener og i deres staver og distrikter. Det er denne tjenesten som gjør Herren i stand til å oppnå mange av sine hensikter her på jorden.

Jeg uttrykker min takknemlighet til dere for deres vennlighet mot meg, hvor jeg enn kommer. Takk for deres bønner på mine vegne. Jeg har følt disse bønnene, og jeg er ytterst takknemlig for dem.

Mine brødre og søstre, vi har kommet for å bli undervist og inspirert. Dere vil få høre mange taler de neste to dagene. Jeg kan forsikre dere om at de menn og kvinner som skal tale til dere, har søkt himmelens hjelp og veiledning mens de har forberedt sine budskap. De har blitt inspirert angående hva de skal si til oss.

Vår himmelske Fader er oppmerksom på hver enkelt av oss og våre behov. Må vi bli fylt med hans ånd når vi deltar i møtene på denne konferansen. Dette er min oppriktige bønn, i vår Herre og Frelser Jesu Kristi hellige navn. Amen.

Noter

1. *Læresetninger fra Kirkens presidenter*
– Joseph Smith (2007), 444.

En liten gutt skal gjete dem

Av president Boyd K. Packer

President for De tolv apostlers quorum

Mann og hustru skulle forstå at deres første kall – som de aldri vil bli avløst fra – er å ta vare på hverandre og dernest sine barn.

For mange år siden, på en kald kveld på en togstasjon i Japan, hørte jeg et bank på vinduet i sovevognen min. Der sto en gutt som frøs iført en fillete skjorte med en skitten fille bundet om en hoven kjeve. Hodet var fullt av skabb. Han holdt opp en rusten blikkboks og en skje, den foreldreløse tiggers kjennetegn. Mens jeg strevde med å åpne døren for å gi ham penger, rullet toget av sted.

Jeg kommer aldri til å glemme den sultende lille gutten som sto der i kulden og holdt frem en tom blikkboks. Jeg kan heller ikke glemme hvor hjelpeløs jeg følte meg da toget langsomt kjørte avgårde og forlot ham stående på perrongen.

Noen år senere i Cusco, høyt oppe i Andesfjellene i Peru, holdt eldste A. Theodore Tuttle og jeg et nadverdsmøte i et langt, smalt rom med en dør ut mot gaten. Det var kveld, og mens eldste Tuttle talte, kom en liten gutt inn av døren. Han kan ha vært seks år gammel. Han hadde bare på seg en fillete skjorte som gikk omtrent til knærne.

Til venstre for oss sto et lite bord med et fat med brød til nadverden. Dette sultende gatebarnet så brødet og smøg seg sakte langs veggen mot det. Han var nesten borte ved bordet, da en kvinne i midtgangen oppdaget ham. Med streng mine gjorde hun tegn til at han skulle pelle seg ut i natten igjen. Jeg krympet meg innvendig.

Senere kom den lille gutten tilbake. Han gled langs veggen og skottet fra brødet til meg. Da han var nær det punktet hvor

kvinnen ville få øye på ham igjen, rakte jeg ut armene, og han kom løpende til meg. Jeg holdt ham på fanget.

Så, nærmest symbolsk, satte jeg ham på eldste Tuttles stol. Etter avslutningsbønnen pilte den sultne lille gutten ut i mørket igjen.

Da jeg kom hjem, fortalte jeg president Spencer W. Kimball om min opplevelse. Han ble dypt beveget og fortalte meg: "Du holdt en nasjon på fanget." Han sa mer enn én gang til meg: "Den hendelsen har langt større betydning enn du ennå er klar over."

Når jeg har besøkt latinamerikanske land nesten 100 ganger, har jeg sett etter den lille gutten i innbyggernes ansikter. Nå vet jeg hva president Kimball mente.

Jeg møtte en annen skjelvende gutt på gaten i Salt Lake City. Det var sent en annen kald vinterkveld. Vi forlot en julemiddag på et hotell. Nedover gaten kom seks eller åtte bråkete gutter. Alle burde ha vært hjemme og ute av kulden.

Én gutt hadde ingen jakke. Han spratt omkring i full fart for å motvirke kulden. Han forsvant ned en sidegate, utvilsomt til en liten, lurvete leilighet og en seng som ikke hadde god nok dyne til å holde ham varm.

Om kvelden, før jeg trekker dynen over meg, holder jeg en bønn for dem som ikke har en varm seng å komme hjem til.

Jeg var stasjonert i Osaka i Japan da 2. verdenskrig tok slutt. Byen lå i ruiner, og gatene var fulle av sementblokker, skrot og bombekratre. Selv om de fleste av trærne var sprengt bort, sto noen få av dem fortsatt med splintrede grener og stammer og hadde mot til å sende ut noen kvister med blader.

En liten pike i en fillete, fargerik kimono samlet energisk gule platanlønnblader til en bukett. Det lille barnet virket uvitende om ødeleggelsene som omga henne, der hun krabbet over ruinene for å legge nye blader til samlingen sin. Hun hadde funnet den eneste skjønnheten som var igjen i hennes verden. Kanskje jeg skulle si at *hun* var den eneste vakre delen av hennes verden. Når jeg tenker på henne, vokser på en eller annen måte min tro. Barnet legemliggjorde håpet.

Mormon forkynte at "små barn er levende i Kristus"¹ og ikke trenger å omvende seg.

Rundt forrige århundreskifte arbeidet to misjonærer i fjellene i det sydlige USA. Fra en bakketopp så de en dag folk samles i en lysning langt der nede. Misjonærene hadde ikke ofte mange å forkynne evangeliet for, så de fortet seg ned til lysningen.

En liten gutt hadde druknet, og det skulle være begravelse. Hans foreldre hadde tilkalt presten for å "si ordene" over sønnen deres. Misjonærene holdt seg i bakgrunnen da den omreisende presten henvendte seg til den sørgende faren og moren og begynte sin preken. Hvis foreldrene ventet å bli trøstet av denne presten, ble de skuffet.

Han skjente skarpt på dem fordi de ikke hadde fått den lille gutten døpt. De hadde utsatt det på grunn av det ene og det andre, og nå var det for sent. Han fortalte dem uten omsvøp at deres lille gutt måtte gå til helvete. Det var deres feil. De var skyld i hans uendelige pine.

Da prekenen var over og graven var dekket, gikk eldstene bort til de sørgende foreldrene. "Vi er Herrens tjenere," sa de til moren, "og vi kommer med et budskap til dere." Mens de hulkende foreldrene lyttet, leste de to eldstene fra åpenbaringene og bar sitt vitnesbyrd om gjengivelsen av nøklene til både levende og døde forløsning.

Jeg har en viss sympati med denne predikanten. Han gjorde det beste han kunne med det lys og den kunnskap han hadde. Men det finnes mer som han skulle ha kunnet tilby. Det er evangeliets fylde.

Eldstene kom som trøstere, som lærere, som Herrens tjenere, som bemyndigede forkynnere av Jesu Kristi evangelium.

Disse barna som jeg har omtalt, representerer alle vår himmelske Faders barn. "Barn er en gave fra Herren ... Lykkelig er den mann som har sitt koger fullt av dem!"²

Å skape liv er et stort ansvar for et ektepar. Det er jordelivets utfordring å være verdige og ansvarlige foreldre. Hverken mann eller kvinne kan føde barn alene. Det var meningen at barn skulle ha to foreldre – både en far og en mor. Intet annet mønster og ingen annen prosess kan erstatte denne.

For lenge siden fortalte en kvinne meg gråtende at hun som student hadde begått en alvorlig feil med kjæresten. Han hadde ordnet med abort. Med tiden ble de uteksaminert, og de giftet seg

og fikk flere andre barn. Hun fortalte meg hvor vondt det nå gjorde å se på sin familie, sine vakre barn, og se for seg i sitt sinn den tomme plassen hvor ett barn nå manglet.

Hvis dette ekteparet forstår og anvender forsoningen, vil de vite at disse erfaringene og smerten forbundet med dem, kan bli slettet. Ingen smerte vil vare evig. Det er ikke lett, men livet var aldri ment å være hverken lett eller rettferdig. Omvendelse og det varige håp som tilgivelse medfører, vil alltid være verdt innsatsen.

Et annet ungt par fortalte meg med tårer i øynene at de nettopp hadde kommet fra en lege der de ble fortalt at de ikke ville være i stand til å få egne barn. De ble sønderknust av nyheten. De ble overrasket da jeg fortalte dem at de faktisk var ganske heldige. De lurte på hvordan jeg kunne si noe slikt. Jeg fortalte dem at de var uendelig mye bedre stilt enn andre par som var i stand til å være foreldre, men som avviste og egoistisk unngikk dette ansvaret.

Jeg fortalte dem: "Dere ønsker i det minste barn, og dette ønsket vil veie tungt i deres favør i deres jordiske liv og heretter, fordi det vil gi åndelig og følelsesmessig stabilitet. Til syvende og sist vil dere være mye bedre stilt fordi dere ville ha barn og ikke kunne få dem, sammenlignet med dem som kunne, men ikke ville ha barn."

Atter andre forblir ugifte og derfor barnløse. Noen oppdrar, på grunn av omstendigheter utenfor deres kontroll, barn som enslige mødre eller enslige fedre. Dette er midlertidige tilstander. I tingenes evige orden – ikke alltid i jordelivet – vil rettferdig lengsel og savn bli oppfylt.

"Har vi bare i dette liv satt vårt håp til Kristus, da er vi de ynkerverdige av alle mennesker."³

Det fremste mål med all aktivitet i Kirken er at en mann og hans hustru og deres barn er lykkelige hjemme, beskyttet av evangeliets prinsipper og lover, trygt beseglet i det evige prestedømmes pakter. Mann og hustru skulle forstå at deres første kall – som de aldri vil bli avløst fra – er å ta vare på hverandre og dernest sine barn.

En av de store oppdagelsene som foreldre gjør, er at vi lærer langt mer om hva som virkelig betyr noe, av våre barn enn vi

noensinne gjorde av våre foreldre. Vi lærer å forstå sannheten i Jesajas profeti om at "en liten gutt skal gjete dem".⁴

I Jerusalem "[kalte Jesus] et lite barn til seg og stilte det midt iblant dem,

og sa: Sannelig sier jeg dere: Uten at dere omvender dere og blir som barn, kommer dere slett ikke inn i himlenes rike.

Den som gjør seg liten som dette barn, han er den største i himlenes rike."⁵

"Da sa Jesus: La de små barn være, og hindre dem ikke fra å komme til meg, for himlenes rike hører slike til.

Og han la sine hender på dem, og drog så bort derfra."⁶

Vi leser i Mormons bok om Jesu Kristi besøk til den nye verden. Han helbredet og velsignet folket og befalte at de små barna skulle bringes til ham.

Mormon skriver: "Så hentet de sine små barn og satte dem ned på marken omkring ham, og Jesus sto midt iblant dem. Og folkemengden vek til side inntil de alle hadde blitt ført frem for ham."⁷

Så befalte han folket å knele. Med barna rundt seg knelte Frelseren og holdt en bønn til vår Fader i himmelen. Etter bønningen gråt Frelseren, "og han tok deres små barn en for en og velsignet dem og ba til Faderen for dem.

Og da han hadde gjort dette, gråt han igjen."⁸

Jeg kan forstå følelsene som Frelseren uttrykte for barn. Det er mye å lære av å følge hans eksempel på å be for, velsigne og undervise "disse små".⁹

Jeg var nummer 10 i en familie med 11 barn. Så vidt jeg vet, hadde hverken min far eller min mor et fremtredende kall i Kirken.

Våre foreldre virket trofast i sitt viktigste kall – som foreldre. Far ledet vårt hjem i rettferdighet, aldri med sinne eller frykt. Og fars gode eksempel ble forsterket av mors kjærlige råd. Evangeliet er en mektig innflytelse i livet til hver og en av oss i familien Packer, og til neste generasjon og den neste og den neste, så langt som vi har sett.

Jeg håper å bli regnet som en like god mann som min far. Før jeg hører ordene "vel gjort" fra min himmelske Fader, håper jeg først å høre dem fra min jordiske far.

Jeg har mange ganger grublet på hvorfor jeg skulle bli kalt til apostel og deretter til president for De tolv quorum, til tross for å ha kommet fra et hjem der faren kunne kalles mindre aktiv. Jeg er ikke det eneste medlemmet av De tolv som passer den beskrivelsen.

Til slutt kunne jeg se og forstå at det kan ha vært på grunn av denne omstendigheten jeg ble kalt. Og jeg kunne forstå hvorfor vi som ledere, i alt vi gjør i Kirken, må gjøre det mulig for foreldre og barn å ha tid sammen som familier. Prestedømsledere må være omhyggelige med å gjøre Kirken familievennlig.

Det er mange ting ved etterlevelse av Jesu Kristi evangelium som ikke kan måles med det som telles eller kartlegges i fremmøteopptegnelser. Vi holder oss opptatt med bygninger og budsjetter og programmer og fremgangsmåter. Når vi gjør det, er det mulig å overse selve ånden i Jesu Kristi evangelium.

Altfor ofte kommer noen til meg og sier: "President Packer, ville det ikke vært fint om ... ?"

Jeg pleier å stoppe dem og si nei, fordi jeg mistenker at det som følger, vil være en ny aktivitet eller et nytt program som kommer til å belaste familiens tid og økonomiske midler.

Familietid er hellig tid og bør beskyttes og respekteres. Vi oppfordrer våre medlemmer til å vise hengivenhet til sine familier.

Da vi giftet oss, bestemte min hustru og jeg at vi ville ta imot de barn som ville bli født til oss, med ansvaret for å delta i deres fødsel og vekst. Med tiden har de stiftet sine egne familier.

To ganger i ekteskapet vårt, i forbindelse med fødselen til to av våre små gutter, har en lege sagt: "Jeg tror ikke dere vil få beholde dette barnet."

I begge tilfeller følte vi at vi ville gi vårt liv dersom vår lille sønn kunne beholde sitt. I forbindelse med dette tilbudet gikk det opp for oss at denne hengivenheten er beslektet med det vår himmelske Fader føler for hver enkelt av oss. For en overjordisk tanke.

Nå, i vårt livs solnedgang, forstår og vitner søster Packer og jeg om at familier kan være evige. Hvis vi adlyder budene og etterlever evangeliet fullt ut, vil vi bli beskyttet og velsignet. Med våre barn og barnebarn og oldebarn, er vår bønn at hver og en i

vår voksende familie vil ha den samme hengivenhet overfor disse dyrebare små.

Fedre og mødre, neste gang dere holder et nyfødt barn i armene, kan dere ha et bilde av livets mysterier og hensikter i tankene. Dere vil bedre forstå hvorfor Kirken er som den er, og hvorfor familien er den grunnleggende organisasjon i tid og evighet. Jeg bærer vitnesbyrd om at Jesu Kristi evangelium er sant, at forløsningsplanen, som har blitt kalt planen for lykke, er en plan for familier. Jeg ber Herren om at Kirkens familier vil bli velsignet, foreldre og barn, at dette verk vil rulle frem slik Faderen vil. Jeg bærer dette vitnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen.

Noter

1. Moroni 8:12.	6. Matteus 19:14–15.
2. Salmene 127:3, 5.	7. 3 Nephi 17:12.
3. 1 Korinterbrev 15:19.	8. 3 Nephi 17:21–22.
4. Jesaja 11:6.	9. 3 Nephi 17:24.
5. Matteus 18:2–4.	

Hvordan lære våre barn å forstå

Av Cheryl A. Esplin

Annenrådgiver i Primærs generalpresidentskap

Å lære våre barn å forstå er mer enn bare å formidle informasjon. Det er å hjelpe våre barn å få læren inn i hjertet.

Etter hvert som årene går, blir mange detaljer i livet mitt stadig mer uklare, men noen minner som fortsatt er klare, er fødslene til hvert av våre barn. Himmelen virket så nær, og hvis jeg prøver, kan jeg nesten føle den samme ærbødighet og undring som jeg opplevde hver gang et av disse dyrebare spedbarna ble lagt i armene mine.

Våre "barn er en gave fra Herren" (Salmene 127:3). Han kjenner og elsker hvert av dem med fullkommen kjærlighet (se Moroni 8:17). Hvilket hellig ansvar vår himmelske Fader legger på oss som foreldre, for å samarbeide med ham om å hjelpe hans utvalgte ånder å bli det han vet at de kan bli.

Dette guddommelige privilegium å oppdra våre barn er et mye større ansvar enn vi kan klare alene, uten Herrens hjelp. Han vet nøyaktig hva våre barn trenger å vite, hva de trenger å gjøre, og hva de må være for å komme tilbake til hans nærhet. Han gir mødre og fedre konkrete instruksjoner og veiledning gjennom Skriftene, sine profeter og Den hellige ånd.

I en åpenbaring gjennom profeten Joseph Smith i de siste dager, befaler Herren foreldre å lære sine barn å *forstå* læren om omvendelse, tro på Kristus, dåp og Den hellige ånds gave. Legg merke til at Herren ikke bare sier at vi skal "undervise i læren". Han har sagt at vi skal lære våre barn å "*forstå* læren". (Se L&P 68:25, 28; uthevelse tilføyd.)

I Salmene leser vi: "Gi meg forstand, så vil jeg ta vare på din lov og holde den av hele mitt hjerte" (Salmene 119:34).

Å lære våre barn å forstå er mer enn bare å formidle informasjon. Det er å hjelpe våre barn å få læren inn i hjertet på en slik måte at det blir en del av dem og gjenspeiles i deres holdninger og adferd gjennom hele livet.

Nephi sa at Den hellige ånds rolle er å bringe sannheten "inn i menneskenes barns hjerter" (2 Nephi 33:1). Vår rolle som foreldre er å gjøre alt vi kan for å skape en atmosfære hvor våre barn kan føle Åndens innflytelse, og så hjelpe dem å gjenkjenne det de føler.

Jeg husker en telefon jeg fikk for flere år siden fra vår datter Michelle. Med ømme følelser sa hun: "Mamma, jeg har nettopp hatt en helt utrolig opplevelse med Ashley." Ashley er hennes datter som var fem år gammel den gangen. Michelle fortalte at morgenen hadde vært en konstant krangel mellom Ashley og tre år gamle Andrew – én ville ikke dele og den andre slo. Etter å ha hjulpet dem å ordne opp, gikk Michelle for å se til babyen.

Snart kom Ashley løpende inn, sint fordi Andrew ikke ville dele. Michelle minnet Ashley om løftet de hadde gitt på hjemmeaften om å være snillere mot hverandre.

Hun spurte Ashley om hun ønsket å be om vår himmelske Faders hjelp, men Ashley, fortsatt veldig sint, svarte: "Nei." På spørsmål om hun trodde vår himmelske Fader ville besvare hennes bønn, svarte Ashley at hun ikke visste. Hennes mor ba henne prøve, og tok henne forsiktig i hånden og knelte ned sammen med henne.

Michelle foreslo at Ashley kunne be vår himmelske Fader om å hjelpe Andrew å dele – og hjelpe henne å være snill. Tanken på at vår himmelske Fader kunne hjelpe hennes lillebror å dele må ha pirret Ashleys interesse, og hun begynte å be, først om at vår himmelske Fader måtte hjelpe Andrew å dele. Da hun ba ham hjelpe henne å være snill, begynte hun å gråte. Ashley avsluttet sin bønn og begravde hodet i morens skulder. Michelle holdt henne og spurte hvorfor hun gråt. Ashley sa at hun ikke visste det.

Hennes mor sa: "Jeg tror jeg vet hvorfor du gråter. Føler du godt inni deg?" Ashley nikket, og hennes mor fortsatte: "Det er

Ånden som hjelper deg å føle deg slik. Det er vår himmelske Faders måte å fortelle deg at han elsker deg og vil hjelpe deg.”

Hun spurte Ashley om hun trodde dette, om hun trodde at vår himmelske Fader kunne hjelpe henne. Med sine små øyne fulle av tårer, sa Ashley at det gjorde hun.

Noen ganger er den mest effektive måten å lære våre barn å forstå en læresetning på, å undervise i sammenheng med det de opplever i øyeblikket. Disse øyeblikkene er spontane og uplanlagte og finner sted i familielivets vanlige gang. De kommer og går raskt, så vi må være årvåkne og gjenkjenne et undervisningsøyeblikk når våre barn kommer til oss med et spørsmål eller en bekymring, når de har problemer med å komme overens med søsken eller venner, når de trenger å kontrollere sitt sinne, når de gjør en feil eller når de trenger å ta en avgjørelse. (Se *Undervisning, intet større kall: Ressursveiledning for undervisning i evangeliet* [1999], 140–41; *Ekteskap og familieforhold – lærerhåndbok* [2000], 61.)

Hvis vi er beredt og vil la Ånden veilede i slike situasjoner, vil våre barn bli undervist med større virkning og forståelse.

Like viktige er de undervisningsøyeblikk som kommer når vi ettertenksomt planlegger regelmessige anledninger som familiebønn, familiens skriftstudium, familiens hjemmeaften og andre familieaktiviteter.

I enhver undervisningssituasjon utvikles all læring og all forståelse best i en atmosfære av varme og kjærlighet der Ånden er tilstede.

Cirka to måneder før hans barn ble åtte år gamle, pleide én far å sette av tid hver uke til å forberede dem til dåp. Hans datter sa at da det var hennes tur, ga han henne en dagbok, og de satt sammen, bare de to, og snakket om sine følelser angående evangeliets prinsipper. Han fikk henne til å tegne et visuelt hjelpemiddel underveis. Det viste den førjordiske tilværelse, dette jordeliv og hvert steg hun måtte ta for å vende tilbake for å bo hos vår himmelske Fader. Han bar sitt vitnesbyrd om hvert steg i frelsesplanen etter hvert som han lærte henne dem.

Da hans datter fortalte om denne opplevelsen som voksen, sa hun: “Jeg kommer aldri til å glemme den kjærligheten jeg følte fra min far mens han var sammen med meg i denne tiden ... Jeg

tror denne erfaringen var en av hovedgrunnene til at jeg hadde et vitnesbyrd om evangeliet da jeg ble døpt." (Se *Undervisning, intet større kall*, 129.)

Undervisning for forståelse krever målbevisst og konsekvent innsats. Det krever undervisning ved forskrift og eksempel og ikke minst ved å hjelpe våre barn å etterleve det de lærer.

President Harold B. Lee sa: "Uten å se at et prinsipp i evangeliet blir omsatt i handling, er det ... vanskeligere å tro på dette prinsippet" (*Læresetninger fra Kirkens presidenter: Harold B. Lee* [2000], 121).

Jeg lærte å be ved å knele sammen med min familie i familiebønn. Jeg lærte bønnens språk mens jeg hørte mine foreldre be og ved at de hjalp meg å uttale mine første bønner. Jeg lærte at jeg kunne snakke med vår himmelske Fader og be om veiledning.

Hver morgen uten unntak samlet mor og far oss rundt kjøkkenbordet før frokost, og vi knelte i familiebønn. Vi ba ved hvert måltid. Om kvelden før leggetid knelte vi sammen i stuen og avsluttet dagen med familiebønn.

Selv om det var mye jeg ikke forsto om bønn som barn, ble det en så stor del av livet mitt at jeg fortsatte med det. Jeg lærer fremdeles, og min forståelse av bønnens kraft fortsetter å vokse.

Eldste Jeffrey R. Holland sa: "Vi forstår alle at evangeliebudskapets fremgang avhenger av at det blir undervist og dernest forstått og etterlevd på en slik måte at dets løfte om lykke og frelse kan realiseres" ("Undervisning og læring i Kirken" [verdensomspennende opplæringsmøte for ledere, 10. februar 2007], *Liahona*, juni 2007, 57).

Å lære å fullt ut forstå evangeliets læresetninger er en prosess for livet og kommer "linje på linje og bud på bud, litt nå og litt da" (2 Nephi 28:30). Etter hvert som barn lærer og handler i samsvar med det de lærer, vokser deres forståelse, og dette fører til mer læring, mer handling og en enda større og mer varig forståelse.

Vi kan vite at våre barn begynner å forstå læren når vi ser det i deres holdninger og handlinger uten ytre trusler eller belønninger. Etter hvert som våre barn lærer å forstå evangeliets læresetninger, blir de mer selvhjulpne og mer ansvarlige. De blir

en del av løsningen på våre utfordringer i familien, og gir et positivt bidrag til miljøet i vårt hjem og familiens fremgang.

Vi vil lære våre barn å forstå når vi benytter oss av enhver undervisningssituasjon, innbyr Ånden, er et eksempel og hjelper dem å etterleve det de lærer.

Når vi ser inn i øynene til en liten baby, blir vi minnet på sangen:

*Jeg er Guds kjære barn
som trenger omsorg god.
Hjelp meg så jeg forstår Hans ord
og vokser i min tro.*

*Led meg, før meg, gå du med meg,
så jeg finner frem.
Lær meg alt jeg gjøre må
så himlen blir mitt hjem.*

(“Jeg er Guds kjære barn”, *Salmer*, nr. 187, uthevelse tilføyd)

Måtte vi gjøre dette. I Jesu Kristi navn. Amen.

Omvendt til evangeliet gjennom Hans kirke

Av **eldste Donald L. Hallstrom**
i *De syttis presidentskap*

Hensikten med Kirken er å hjelpe oss å etterleve evangeliet.

Jeg elsker Jesu Kristi evangelium og Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Noen ganger bruker vi begrepene *evangeliet* og *Kirken* om hverandre, men de er ikke det samme. De er imidlertid vakkert forbundet, og vi trenger begge.

Evangeliet er Guds strålende plan der vi, som hans barn, får mulighet til å motta alt som Faderen har (se L&p 84:38). Dette kalles evig liv, og blir beskrevet som “den største av alle Guds gaver” (L&p 14:7). En viktig del av planen er vår jordiske erfaring – en tid til å utvikle tro (se Moroni 7:26), til å omvende oss (se Mosiah 3:12) og til å forsone oss med Gud (se Jakobs bok 4:11).

Ettersom våre jordiske skrøpeligheter og “motsetning i alle ting” (2 Nephi 2:11) ville gjøre dette livet ytterst vanskelig, og fordi vi ikke kunne rense bort våre egne synder, var det behov for en Frelser. Da Elohim, den evige Gud og alle våre ånders Fader, presenterte sin frelsesplan, var det en blant oss som sa: “Her er jeg, send meg” (Abraham 3:27). Hans navn var Jehova.

Han ble født av en himmelsk Fader, både åndelig og fysisk, og hadde allmakt til å overvinne verden. Han ble født av en jordisk mor, og var underlagt jordelivets smerte og lidelse. Den store Jehova ble også kalt Jesus og fikk i tillegg tittelen Kristus, som betyr Messias eller Den salvede. Hans krone på verket var forsoningen, der Jesus Kristus “steg ned under alt” (L&p 88:6), noe som gjør det mulig for ham å betale løsepenger for hver av oss.

Kirken ble grunnlagt av Jesus Kristus under hans jordiske virke, “bygd opp på apostlenes og profetenes grunnvoll” (Efeserne 2:20). I denne “evangelieutdelingen i tidenes fylde” (L&p 128:18) gjenopprettet Herren det som en gang var, og sa konkret til profeten Joseph Smith: “Jeg vil opprette en menighet ved din hånd” (L&p 31:7). Jesus Kristus var og er sin kirkes overhode, representert på jorden av profeter som bærer apostolisk myndighet.

Dette er en fantastisk kirke. Dens organisasjon, effektivitet og rene godhet blir respektert av alle som oppriktig søker å forstå den. Kirken har programmer for barn, ungdom, menn og kvinner. Den har vakre møtehus i et antall som overstiger 18 000. Majestetiske templer – nå til sammen 136 – er spredt ut over jorden, med ytterligere 30 under oppføring eller bekjentgjort. En heltidsmisjonærstyrke på over 56 000, som består av de unge og de ikke fullt så unge, tjenestegjør i 150 land. Kirkens verdensomspennende humanitære arbeid viser på vidunderlig vis våre medlemmers generøsitet. Vårt velferdssystem tar vare på våre medlemmer og fremmer selvhjulpenhet på en måte som savner sidestykke noe sted. I denne kirken har vi uselviske legledere og et samfunn av hellige som er villige til å tjene hverandre på en bemerkelsesverdig måte. Det er ingenting som denne kirken i hele verden.

Da jeg ble født, bodde familien vår i en liten hytte på tomten til et av de store og historiske møtehus i Kirken, Honolulu tabernakel. Jeg sier nå unnskyld til mine kjære venner i Det presiderende biskopsråd som fører tilsyn med Kirkens eiendommer, men som gutt klatret jeg over og under og gjennom hver tomme av den eiendommen, fra bunnen av det vannfylte reflekterende bassenget til toppen av innsiden av det imponerende opplyste tårnet. Vi svingte oss til og med (på Tarzan-vis) i de lange, hengende lianene i de store banyantrærne som finnes der.

Kirken var alt for oss. Vi gikk på mange møter, enda flere enn vi har i dag. Vi deltok i Primær på torsdag ettermiddag. Hjelpeforeningens møter var på tirsdag formiddag. GUF for ungdommene var onsdag kveld. Lørdag var til menighetsaktiviteter. På søndag gikk menn og unge menn til

prestedomsmøtet om morgenen. Midt på dagen deltok vi i Søndagsskolen. Om kvelden kom vi så tilbake til nadverdsmøtet. Slik vi fartet frem og tilbake på møter, virket det som om vår tid gikk med til kirkeaktiviteter hele dagen på søndag og de fleste andre dager i uken.

Selv om jeg elsket Kirken, var det i disse guttedagene at jeg for første gang fikk en følelse av det fantes noe enda mer. Da jeg var fem år gammel, ble en stor konferanse holdt i tabernaklet. Vi gikk langs veien hvor vi bodde og over en liten bro som fører til det staselige møtehuset, og satte oss omtrent på 10. rad i den store kirkesalen. David O. McKay, Kirkens president, presiderte og talte på møtet. Jeg kan ikke huske noe av det han sa, men jeg husker tydelig det jeg så og det jeg følte. President McKay var kledd i en kremfarget dress, og med sitt bølgete, hvite hår så han veldig staselig ut. Ifølge øyenes tradisjon, bar han en trippel-tykk rød nellikkkrans. Mens han talte, følte jeg noe ganske intenst og svært personlig. Jeg forsto senere at jeg følte Den hellige ånds innflytelse. Vi sang avslutningssalmen.

Hvem er for Herrens sak? Hvem?

Nå må det vise seg.

Vi spør nå uten frykt:

Hvem er for Herrens sak? Hvem?

(“Hvem er for Herrens sak?” Salmer og sanger, nr. 89)

Selv om disse ordene ble sunget av nesten 2000 mennesker, syntes de å være et spørsmål rettet kun til meg, og jeg ønsket å reise meg og si: “Jeg er!”

Noen ser på aktivitet i Kirken som det endelige mål. Deri ligger en fare. Det er mulig å være aktiv i Kirken og mindre aktiv i evangeliet. La meg understreke: Aktivitet i Kirken er et svært ønskelig mål, men det er ikke nok. Aktivitet i Kirken er et ytre tegn på vårt åndelige ønske. Hvis vi deltar på våre møter, innehar og utfører ansvarsoppgaver i Kirken og tjener andre, blir det sett offentlig.

Til sammenligning er det som hører evangeliet til, vanligvis mindre synlig og vanskeligere å måle, men det er av større evig betydning. For eksempel, hvor stor tro har vi egentlig? Hvor

angrende er vi? Hvor meningsfylte er ordinansene i vårt liv? Hvor fokusert er vi på våre pakter?

Jeg gjentar: Vi trenger evangeliet og Kirken. Faktisk er hensikten med Kirken å hjelpe oss å etterleve evangeliet. Vi tenker ofte: Hvordan kan noen være fullt aktiv i Kirken som ungdom, og så ikke være det når de blir eldre? Hvordan kan en voksen person som har deltatt regelmessig og utført tjeneste, slutte å komme? Hvordan kan en person som ble skuffet over en leder eller et annet medlem la dette stanse sin kirkedeltagelse? Kanskje grunnen er at de ikke var tilstrekkelig omvendt til evangeliet – det som hører evigheten til.

Jeg foreslår tre grunnleggende måter å ha evangeliet som vårt fundament på:

1. *Søk dypere forståelse av Guddommen.* En vedvarende kunnskap om og kjærlighet til de tre medlemmene av Guddommen er uunnværlig. Be ettertenksomt til Faderen i Sønnens navn, og søk veiledning fra Den hellige ånd. Kombiner bønn med konstant studium og ydmyk ettertanke for stadig å bygge usvikelig tro på Jesus Kristus. “For hvordan kjenner et menneske den herre ... som er en fremmed for ham og er langt borte fra hans hjertes tanker og hensikter?” (Mosiah 5:13).
2. *Fokuser på ordinansene og paktene.* Hvis det fortsatt er noen av de grunnleggende ordinanser som ikke er utført i deres liv, skulle dere forberede dere intenst til å motta hver av dem. Dernest må vi utvikle disiplin til å leve trofast mot våre pakter, og fullt ut benytte oss av den ukentlige gave nadverden. Mange av oss blir ikke regelmessig forandret av dens rensende kraft på grunn av vår manglende ærbødighet for denne hellige ordinans.
3. *Foren evangeliet med Kirken.* Hvis vi konsentrerer oss om evangeliet, vil Kirken bli mer, ikke mindre, til velsignelse i vårt liv. Hvis vi kommer til hvert møte forberedt på å “søk[e] lærdom ved studium og også ved tro” (L&p 88:118), vil Den hellige ånd være vår lærer. Hvis vi kommer for å bli underholdt, vil vi ofte bli skuffet. President Spencer W.

Kimball ble en gang spurt: "Hva gjør du når du er på et kjedelig nadverdsmøte?" Han svarte: "Jeg vet ikke. Jeg har aldri vært på et" (sitert av Gene R. Cook, i Gerry Avant, "Learning Gospel Is Lifetime Pursuit", *Church News*, 24. mars 1990, 10).

Vi skulle ønske det som skjedde etter at Herren kom til folket i den nye verden og opprettet sin kirke. I Skriftene leser vi: "Og det skjedde at slik gikk de [hans disipler] ut blant hele Nephis folk og forkynte Kristi evangelium til alle mennesker i landet. Og de ble omvendt til Herren og innlemmet i Kristi kirke, og derfor ble folket i denne generasjon velsignet" (3 Nephi 28:23).

Herren ønsker at medlemmene av hans kirke skal være fullstendig omvendt til hans evangelium. Dette er den eneste sikre vei til åndelig sikkerhet nå og lykke for evig. I Jesu Kristi navn. Amen.

Han elsker oss virkelig

Av eldste Paul E. Koelliker

i De sytti

På grunn av det himmelskapt mønster for familien, forstår vi mer fullstendig hvordan vår himmelske Fader virkelig elsker hver av oss like høyt og fullstendig.

Jeg elsker å være sammen med heltidsmisjonærene. De er fulle av tro, håp og ekte nestekjærlighet. Deres misjonærerfaring er som et miniliv pakket inn i 18 til 24 måneder. De kommer som åndelige spedbarn med en betydelig appetitt på å lære, og de drar som modne voksne, tilsynelatende klare til å overvinne enhver utfordring de møter. Jeg elsker også de hengivne seniormisjonærene, som er fulle av tålmodighet, visdom og rolig visshet. De bringer stabilitet og kjærlighet til den ungdommelige energien som omgir dem. Sammen er de unge misjonærene og senior-ekteparene en sterk og standhaftig kraft til det gode, som har dyp innvirkning på deres liv og på dem som blir berørt av deres tjeneste.

Nylig hørte jeg to av disse flotte unge misjonærene fortelle om sine erfaringer og sin innsats. I denne stunden med ettertanke vurderte de dem de hadde kontaktet den dagen, og noen av dem var mer mottakelige enn andre. Mens de overveide omstendighetene, spurte de: "Hvordan kan vi hjelpe den enkelte å utvikle et ønske om å vite mer om vår himmelske Fader? Hvordan hjelper vi dem å føle hans Ånd? Hvordan kan vi hjelpe dem å vite at vi er glad i dem?"

For mitt indre øye så jeg disse to unge mennene tre eller fire år etter deres misjon. Jeg så for meg at de hadde funnet sine evige ledsagere og virket i et eldstenes quorum eller underviste en gruppe unge menn. Nå, istedenfor å tenke på sine undersøkere, stilte de de samme spørsmålene om sine quorumsmedlemmer

eller de unge mennene det var deres oppgave å gi næring til. Jeg så hvordan deres misjonærerfaring kunne brukes som en mal for å gi andre næring gjennom resten av livet. Når denne hæren av rettferdige disipler kommer tilbake fra sine misjoner til mange land over hele jorden, blir de viktige bidragsyttere i arbeidet med å etablere Kirken.

Profeten Lehi i Mormons bok kan ha grunnet på de samme spørsmålene som disse misjonærene, da han hørte sine sønners reaksjon på den rettledning og det syn han hadde fått: "Slik knurret Laman og Lemuel, som var de eldste, mot sin far. Og de knurret fordi de ikke forsto Guds handlemåte – han som hadde skapt dem" (1 Nephi 2:12).

Kanskje vi alle har følt den frustrasjon Lehi opplevde med sine to eldste sønner. Når vi står overfor et barn på avveie, en uengasjert undersøker eller en uimottakelig fremtidig eldste, svulmer vårt hjerte som Lehis gjorde, og vi spør: Hvordan kan jeg hjelpe dem å føle og lytte til Ånden så de ikke blir revet med av verdslige distraksjoner? To skriftsteder skiller seg ut i mitt sinn som kan hjelpe oss å finne veien gjennom disse distraksjonene og føle kraften i Guds kjærlighet.

Nephi gir en nøkkel til lærdommens dør gjennom sin egen personlige erfaring: "Jeg, Nephi, ... hadde et inderlig ønske om å kjenne Guds mysterier, derfor ropte jeg til Herren. Og se, han så til meg og bløtgjorde mitt hjerte så jeg trodde alle de ord min far hadde sagt, derfor satte jeg meg ikke opp mot ham likesom mine brødre" (1 Nephi 2:16).

Å vekke lysten til å vite gjør våre åndelige sanser i stand til å høre røsten fra himmelen. Å finne en måte å vekke og nære dette ønsket på, er alles oppgave og ansvar – misjonærer, foreldre, lærere, ledere og medlemmer. Når vi føler dette ønsket våkne i vårt hjerte, er vi forberedt på å dra nytte av lærdommen i det andre skriftstedet som jeg ønsker å nevne.

I juni 1831, da kall ble gitt til tidlige ledere i Kirken, ble Joseph fortalt at "Satan er på ferde rundt omkring i landet og er iferd med å forføre nasjonene". For å bekjempe denne forstyrrende innflytelsen, sa Herren at han ville gi oss "et mønster i alle ting, så [vi] ikke må bli ført vill" (L&P 52:14).

Mønstre er maler, rettesnorer, gjentakende trinn eller veier man følger for å holde seg på linje med Guds hensikt. Hvis de følges, vil de holde oss ydmyke, våkne og i stand til å skjelne Den hellige ånds røst fra de stemmer som distraherer oss og leder oss bort. Herren instruerer oss så: "Den som skjelver under min makt, skal gjøres sterk og skal frembringe lovprisningens og visdommens frukter i henhold til de åpenbaringer og sannheter jeg har gitt dere" (L&p 52:17).

Velsignelsene ved ydmyk bønn, oppsendt med ærlig hensikt, lar Den hellige ånd røre ved vårt hjerte og hjelper oss å huske det vi visste før vi ble født inn i denne jordiske erfaring. Når vi har en klar forståelse av vår himmelske Faders plan for oss, begynner vi å erkjenne vårt ansvar for å hjelpe andre å lære og forstå hans plan. Nært forbundet med å hjelpe andre å huske, er måten vi personlig etterlever evangeliet og anvender det i vårt liv på. Når vi faktisk etterlever evangeliet i det mønster Herren Jesus Kristus lærte oss, vokser vår evne til å hjelpe andre. Følgende erfaring er et eksempel på hvordan dette prinsippet kan fungere.

To unge misjonærer banket på en dør i håp om å finne noen som ville motta deres budskap. Døren ble åpnet, og en ganske stor mann møtte dem med en mindre vennlig stemme: "Jeg trodde jeg ba dere om aldri å banke på døren min igjen. Jeg advarte dere før og sa at hvis dere noen gang kom tilbake, ville det ikke bli en hyggelig opplevelse. Nå vil jeg være i fred." Han smelte igjen døren.

Da eldstene gikk sin vei, la den eldre, mer erfarne misjonæren armen på den yngre misjonærens skulder for å trøste og oppmuntre ham. Uten at de visste det, iakttok mannen dem gjennom vinduet for å være sikker på at de hadde forstått hans budskap. Han var sikker på at de ville le og gjøre narr av hans bryske reaksjon på deres forsøk på å besøke ham. Men da han så den vennlighet som ble uttrykt mellom de to misjonærene, ble hans hjerte umiddelbart bløtgjort. Han åpnet døren igjen og spurte om misjonærene ville komme tilbake og dele sitt budskap med ham.

Det er når vi gir etter for Guds vilje og følger hans mønster at hans Ånd kan føles. Frelseren sa: "Av dette skal alle kjenne at dere er mine disipler, om dere har kjærlighet til hverandre"

(Johannes 13:35). Dette prinsippet om å ha kjærlyghet til hverandre og utvikle vår evne til å ha Kristus i fokus for våre tanker, vår tale og våre handlinger, er grunnleggende for å bli Kristi disipler og lærere i hans evangelium.

Å vekke dette ønsket forbereder oss til å se etter de lovede mønstre. Når vi søker etter mønstrene, bringer det oss til Kristi lære slik den ble forkynt av Frelseren og hans profetledere. Ett mønster i denne læren er å holde ut til enden: "Og velsignet er de som søker å frembringe mitt Sion på den dag, for de skal ha Den Hellige Ånds gave og kraft, og hvis de holder ut til enden, skal de bli løftet opp på den siste dag og bli frelst i Lammets evige rike" (1 Nephi 13:37).

Hva er den ultimate måten vi kan nyte Den hellige ånds gave og kraft på? Det er gjennom den kraften som kommer ved å være Jesu Kristi trofaste disipler. Det er vår *kjærlyghet* til ham og våre medmennesker. Det var Frelseren som definerte mønsteret for kjærlyghet da han lærte oss: "Et nytt bud gir jeg dere. Dere skal elske hverandre! Som jeg har elsket dere, skal også dere elske hverandre" (Johannes 13:34).

President Gordon B. Hinckley bekreftet dette prinsippet da han sa: "Å elske Herren er ikke bare et råd, det er ikke bare et godt å ønske. Det er et bud... Kjærlyghet til Gud er opphavet til all dyd, all godhet, all karakterstyrke, all troskap med hensyn til å gjøre det rette" ("*Den levende profets ord*", *Lys over Norge*, des. 1996, 8).

Faderens plan fastsatte mønsteret for familien for å hjelpe oss å lære, bruke og forstå kjærlyghetens kraft. Den dagen da min egen familie ble organisert, dro min kjære Ann og jeg til templet og inngikk ekteskapspakten. Uansett hvor høyt jeg trodde jeg elsket henne den dagen, hadde jeg knapt fått et glimt av kjærlygheten. Etter som hvert av våre barn og barnebarn har kommet inn vårt liv, har vår kjærlyghet vokst til å elske hver av dem like høyt og fullstendig. Det er tilsynelatende ingen ende på kjærlyghetens ekspansive kapasitet.

Kjærlygheten fra vår himmelske Fader er som en gravitasjonskraft fra himmelen. Når vi fjerner distraksjoner som trekker oss mot verden, og utøver vår handlefrihet til å søke ham, åpner vi vårt hjerte for en himmelsk kraft som trekker oss mot

ham. Nephi beskrev dens styrke som at hans kjød holdt på å fortæres (2 Nephi 4:21). Denne samme kjærlighetens kraft fikk Alma til å synge "den forløsende kjærlighets sang" (Alma 5:26; se også vers 9). Den rørte Mormon slik at han rådet oss til å "be ... med all hjertets iver" om å bli fylt med Hans kjærlighet (Moroni 7:48).

Både nyere og eldre hellig skrift er full av påminnelser om vår himmelske Faders evige kjærlighet til sine barn. Jeg er overbevist om at vår himmelske Faders armer stadig er utrakt, alltid rede til å omfavne hver og en av oss og si til hver og en med den rolige, gjennomtrengende røsten: "Jeg er glad i deg."

På grunn av det himmelskapede mønster for familien, forstår vi mer fullstendig hvordan vår himmelske Fader virkelig elsker hver av oss like høyt og fullstendig. Jeg vitner om at det er sant. Gud kjenner og elsker oss virkelig. Han har gitt oss et glimt av sitt hellige sted og kalt profeter og apostler til å lære oss prinsippene og mønstrene som vil bringe oss tilbake til ham. Hvis vi streber etter å vekke lysten til å vite i oss selv og i andre, og hvis vi følger mønstrene vi finner, vil vi bli trukket mot ham. Jeg vitner om at Jesus er selve Guds Sønn, vårt Forbilde og vår kjære Frelser, og dette sier jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

Offer

Av eldste Dallin H. Oaks

i De tolv apostlers quorum

Våre liv i tjeneste og offer er de mest passende uttrykk for vårt engasjement for å tjene Mesteren og våre medmennesker.

Jesu Kristi sonoffer har blitt kalt “den mest ufattelige av alle begivenheter siden skapelsens morgen til evighetens endeløse tidsaldre”.¹ Dette offer er alle profetenes sentrale budskap. Det ble bebudet av de dyrefre som foreskrives av Moseloven. En profet erklærte at hele meningen med dem var å “[peke] hen på det store og siste offer, ... Guds Sønn, ja, altomfattende og evig” (Alma 34:14). Jesus Kristus utholdt ufattelig lidelse for å ofre seg for alles synder. Dette var et offer av det ypperste av det gode – det rene, lytefrie lam – for den største mengde ondskap – hele verdens synder. Med Eliza R. Snows minneverdige ord:

*Han utgjøt sitt dyrebare blod,
sitt liv han villig bød,
et syndfritt offer for vår skyld,
Han frelste verden fra død.²*

Dette offer – Jesu Kristi forsoning – står sentralt i frelsesplanen.

Jesu Kristi ubegripelige lidelse endte ofring ved blodsutgytelse, men det endte ikke viktigheten av offer i evangeliets plan. Vår Frelser krever at vi fortsetter å ofre, men de ofre han nå krever, er at vi gir ham “et sønderknust hjerte og en angrende ånd” (3 Nephi 9:20). Han befaler også hver enkelt av oss å elske og tjene hverandre – på en måte å tilby en liten etterligning av hans eget offer ved å ofre av vår egen tid og våre

selviske prioriteringer. I en inspirert salme synger vi: "Offer og lydighet kronen ham bringer."³

Jeg vil tale om disse jordiske ofre vår Frelser ber oss om å gjøre. Dette vil ikke omfatte ofre vi er tvunget til å gjøre, eller handlinger som kan være motivert av personlig vinning fremfor tjeneste eller offer (se 2 Nephi 26:29).

I.

Den kristne tro har en historie av offer, herunder det største offer. I de tidlige årene av den kristne æra lot Roma tusener dø martyrdøden for sin tro på Jesus Kristus. I senere århundrer, etter hvert som dogmatiske tvister splittet de kristne, ble noen grupper forfulgt og til og med drept av medlemmer av andre grupper. Kristne drept av andre kristne er de mest tragiske martyrer for den kristne tro.

Mange kristne har frivillig ofret motivert av troen på Kristus og ønsket om å tjene ham. Noen har valgt å vie hele sitt voksne liv til tjeneste for Mesteren. Denne edelmodige gruppen omfatter dem som er i religiøse ordener i den katolske kirke og dem som har ytt livslang tjeneste som kristne misjonærer i ulike protestantiske trosretninger. Deres eksempel er utfordrende og inspirerende, men de fleste som tror på Kristus, er hverken forventet eller i stand til å vie hele sitt liv til religiøs tjeneste.

II.

For de fleste tilhengere av Kristus innebærer våre ofre det vi kan gjøre på daglig basis i vårt ordinære, personlige liv. I lys av dette kjenner jeg ingen annen gruppe hvis medlemmer ofrer mer enn siste-dagers-hellige. Deres ofre – deres ofre, mine brødre og søstre – står i kontrast til verdens vanlige søken etter selvrealisering.

Mine første eksempler er våre mormonpionerer. Deres episke ofre av liv, familieforhold, hjem og bekvemmeligheter er grunnlaget for det gjengitte evangelium. Sarah Rich belyste hva som motiverte disse pionerene da hun beskrev da hennes mann, Charles, ble kalt på misjon: "Dette var virkelig en vanskelig tid for meg så vel som for min mann, men plikten kalte oss til å skille lag for en tid, og da vi visste at vi [var] lydige mot Herrens vilje,

følte vi at vi skulle ofre våre egne følelser for å hjelpe med å etablere verket ... og bidra til å bygge opp Guds rike på jorden.”⁴

I dag er den mest synlige styrken i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige dens medlemmers uselviske tjeneste og ofre. Før gjeninnvielsen av et av våre templer spurte en kristen prest president Gordon B. Hinckley hvorfor det ikke var noen kors der, det vanligste symbolet på den kristne tro. President Hinckley svarte at symbolene på *vår* kristne tro er “vårt folks liv”.⁵ Vårt liv i tjeneste og offer er virkelig det mest passende uttrykk for vårt engasjement for å tjene Mesteren og våre medmennesker.

III.

Vi har ingen yrkesutdannede og lønnede prester i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Som følge av dette må vanlige medlemmer som kalles til å lede og betjene våre forsamlinger, bære hele belastningen av våre mange møter, programmer og aktiviteter. De gjør dette i mer enn 14 000 forsamlinger bare i USA og Canada. Selvfølgelig er vi ikke alene om at vanlige medlemmer av våre menigheter tjener som lærere og ledere. Men den tid som brukes av våre medlemmer til å undervise og tjene hverandre, er enestående stor. Vår innsats for at hver familie i våre menigheter skal få besøk av hjemmelærere hver måned, og hver voksen kvinne skal få besøk av Hjelpeforeningens besøkende lærerinner hver måned, er eksempler på dette. Vi kjenner ingen sammenlignbar tjeneste i noen organisasjon i hele verden.

De mest kjente eksemplene på unik siste-dagers-hellig tjeneste og offer er det arbeid våre misjonærer gjør. For tiden er det mer enn 50 000 unge menn og unge kvinner og over 5000 voksne menn og kvinner. De vier fra seks måneder til to år av sitt liv til å undervise i Jesu Kristi evangelium og yte humanitærtjeneste i over 160 land over hele verden. Deres arbeid innebærer alltid offer, inkludert de årene de gir til Herrens verk, og også de ofrene som er gjort for å sørge for penger til deres underhold.

De som er igjen hjemme – foreldre og andre familiemedlemmer – ofrer også ved å gi avkall på samvær med og hjelp fra misjonærene de sender ut. En ung brasiliansk misjonær fikk for eksempel et misjonærkall mens han arbeidet for

å forsørge sine brødre og søstre etter at hans far og mor døde. En generalautoritet fortalte at disse barna møttes til familieråd og husket at deres avdøde foreldre hadde lært dem at de alltid skulle være beredt til å tjene Herren. Den unge mannen tok imot sitt misjonskall, og en 16 år gammel bror overtok ansvaret for å arbeide for å forsørge familien.⁶ De fleste av oss vet om mange andre eksempler på offer for å reise på misjon eller for å støtte en misjonær. Vi kjenner ikke til noen annen frivillig tjeneste og noe offer som dette i noen annen organisasjon i verden.

Vi blir ofte spurt: "Hvordan overtaler dere deres unge og eldre medlemmer til å forlate sin skolegang eller sin pensjonisttilværelse for å ofre på denne måten?" Jeg har hørt mange gi denne forklaringen: "Når jeg vet hva min Frelser gjorde for meg – hans nåde ved å lide for mine synder og overvinne døden så jeg kan leve igjen – føler jeg meg privilegert som kan gjøre det lille offeret jeg blir bedt om å gjøre i hans tjeneste. Jeg ønsker å dele den forståelsen han har gitt meg." Hvordan overbeviser vi slike Kristi etterfølgere om verdien av å tjene? Som en profet forklarte: "Vi [bare] spør dem."⁷

Andre ofre som følge av misjonærtjeneste, er de ofre som gjøres av dem som handler ifølge misjonærenes undervisning og blir medlemmer av Kirken. For mange konvertitter er disse ofrene svært betydelige, inkludert tap av venner og familieforhold.

For mange år siden fikk denne konferansen høre om en ung mann som fant det gjengitte evangelium mens han studerte i USA. Da denne mannen snart skulle vende tilbake til sitt fedreland, spurte president Gordon B. Hinckley ham hva som ville skje med ham når han kom hjem som en kristen. "Min familie vil bli skuffet," svarte den unge mannen. "De vil kanskje kaste meg ut og anse meg som død. Når det gjelder min fremtid og min karriere, vil kanskje alle muligheter være stengt for meg."

"Er du villig til å betale en så høy pris for evangeliet?" spurte president Hinckley.

Med tårer i øynene svarte den unge mannen: "Det er jo sant, er det ikke?" Da det ble bekreftet, svarte han: "Hvilken rolle spiller da alt annet?"⁸ Dette er den offervilje som finnes blant mange av våre nye medlemmer.

Andre eksempler på tjeneste og offer vises i livet til de trofaste medlemmene som tjenestegjør i våre templer. Tempeltjeneste er unikt for siste-dagers-hellige, men betydningen av et slikt offer skulle være forståelig for alle kristne. Siste-dagers-hellige har ingen tradisjon for tjeneste i kloster, men vi kan likevel forstå og berømme det offer de gjør hvis kristne tro motiverer dem til å vie sitt liv til denne religiøse aktiviteten.

På denne konferansen for bare et år siden fortalte president Thomas S. Monson om et eksempel på offer i forbindelse med tempeltjeneste. En trofast siste-dagers-hellig far på en avsidesliggende øy i Stillehavet gjorde tungt fysisk arbeid på et sted langt borte i seks år, for å tjene de nødvendige pengene til å kunne ta sin kone og 10 barn med til New Zealand tempel for å bli viet og beseglet for all evighet. President Monson forklarte: "De som forstår de evige velsignelser som kommer av templet, vet at intet offer er for stort, ingen pris for høy, ingen anstrengelse for vanskelig for å kunne motta disse velsignelsene."⁹

Jeg er takknemlig for de fantastiske eksempler på kristen kjærlighet, tjeneste og offer jeg har sett blant de siste-dagers-hellige. Jeg ser dere utføre deres kall i Kirken, ofte med store ofre av tid og midler. Jeg ser dere reise på misjon for egen regning. Jeg ser dere med glede gi av deres yrkesferdigheter i tjeneste for deres medmennesker. Jeg ser dere vise omsorg for de fattige gjennom personlig innsats og ved å støtte Kirkens velferd og humanitære bidrag.¹⁰ Alt dette ble bekreftet i en landsomfattende studie som konkluderte med at aktive medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige "utfører frivillig arbeid og donerer betydelig mer enn den gjennomsnittlige amerikaner, og er enda mer raus med tid og penger enn de øverste [20 prosent] av religiøse mennesker i Amerika."¹¹

Slike eksempler på å gi til andre styrker oss alle. De minner oss om Frelserens lære:

"Om noen vil komme etter meg, da må han fornekte seg selv ...

For den som vil berge sitt liv, skal miste det. Men den som mister sitt liv for min skyld, skal finne det" (Matteus 16:24–25).

IV.

Kanskje de mest kjente og viktigste eksemplene på uselvisk tjeneste og offer utføres i våre familier. Mødre vier seg til å føde og oppdra sine barn. Ektemenn gir av seg selv for å forsørge sin hustru og sine barn. De ofre som er involvert i den evig betydningsfulle tjeneste for våre familier, er for mange til å nevne og for kjente til at de behøver å nevnes.

Jeg ser også uselviske siste-dagers-hellige adoptere barn, innbefattet de med spesielle behov, og forsøke å gi fosterbarn håp og muligheter som ble nektet dem i deres tidligere omstendigheter. Jeg ser dere bry dere om familiemedlemmer og naboer som lider av fødselsskader, psykiske og fysiske skavanker og virkningene av fremskreden alder. Herren ser dere også, og han har fått sine profeter til å erklære at "når dere ofrer for hverandre og deres barn, vil Herren velsigne dere".¹²

Jeg tror at siste-dagers-hellige som yter uselvisk tjeneste som en ærbødig imitasjon av vår Frelser, fastholder evige verdinormer i større grad enn noen annen gruppe mennesker. Siste-dagers-hellige ser på sine ofre av tid og midler som en del av sin skolegang og kvalifisering for evigheten. Dette er en sannhet som er åpenbart i *Lectures on Faith*, som forklarer at "en religion som ikke krever at man ofrer alt, har aldri tilstrekkelig kraft til å frembringe den tro som er nødvendig for liv og frelse ... Det er ved et slikt offer, og kun det, at Gud har forordnet at menneskene skulle få evig liv."¹³

Akkurat slik Jesu Kristi sonoffer står sentralt i frelsesplanen, må vi, Kristi tilhengere, gjøre våre egne ofre for å forberede oss på den fremtid som planen forespeiler oss.

Jeg vet at Jesus Kristus er Gud den evige Faders enbårne Sønn. Jeg vet at på grunn av hans sonoffer har vi forsikringen om udødelighet og muligheten til evig liv. Han er vår Herre, vår Frelser og vår Forløser, og jeg vitner om ham i Jesu Kristi navn. Amen.

Noter

1. Bruce R. McConkie, *The Promised Messiah: The First Coming of Christ* (1981), 218.
2. "How Great the Wisdom and the Love", *Hymns*, nr. 195.
3. "Priser profeten som skuet Jehova", *Salmer*, nr. 12.

4. Sarah Rich, i Guinevere Thomas Woolstenhulme, "I Have Seen Many Miracles," i Richard E. Turley jr. og Brittany A. Chapman, red., *Women of Faith in the Latter Days: Bind 1, 1775–1820* (2011), 283.
5. Gordon B. Hinckley, "Symbolet på vår tro", *Liahona*, april 2005, 3.
6. Se Harold G. Hillam, "Offer i tjenesten", *Lys over Norge*, jan. 1996, 42.
7. Gordon B. Hinckley, "Troens mirakel", *Liahona*, juli 2001, 84.
8. Gordon B. Hinckley, "Det er jo sant, er det ikke?" *Lys over Norge*, okt. 1993, 2; se også Neil L. Andersen, "Det er jo sant, er det ikke? Hvilken rolle spiller da alt annet?" *Liahona*, mai 2007, 74.
9. Thomas S. Monson, "Det hellige tempel – et fyrtårn for verden", *Liahona*, mai 2011, 91–92.
10. Se for eksempel Naomi Schaefer Riley, "What the Mormons Know about Welfare", *Wall Street Journal*, 18. feb. 2012, A11.
11. Ram Cnaan og andre: "Called to Serve: The Prosocial Behavior of Active Latter-day Saints" (utkast), 16.
12. Ezra Taft Benson, "Til Kirkens enslige voksne brødre", *Lys over Norge*, juli 1988, 47.
13. *Lectures on Faith* (1985), 69.

Fjell å bestige

Av president Henry B. Eyring

Førsterådgiver i Det første presidentskap

Hvis vi har tro på Jesus Kristus, kan både de vanskeligste og de letteste tider i livet være en velsignelse.

Jeg hørte president Spencer W. Kimball, under et konferansemøte, be om at Gud ville gi ham fjell å bestige. Han sa: "Det er store utfordringer foran oss, kjempestore anledninger. Jeg er glad for disse spennende mulighetene og vil si ydmykt til Herren: 'Gi meg dette fjellet', gi meg disse utfordringene."¹

Jeg ble rørt, ettersom jeg kjente til noen av de utfordringer og den motgang han allerede hadde møtt. Jeg følte trang til å være mer som ham, en tapper Guds tjener. Så en kveld ba jeg om en prøvelse for å bevise mitt mot. Jeg husker det tydelig. På kvelden knelte jeg på soverommet mitt med en tro som nesten syntes å fylle mitt hjerte til bristepunktet.

Innen en dag eller to ble min bønn besvart. Den vanskeligste prøvelsen i mitt liv overrasket meg og gjorde meg ydmyk. Den ga meg en todelt lærdom. For det første fikk jeg et klart bevis på at Gud hørte og besvarte min bønn i tro. Men for det andre startet jeg en leksjon som fortsatt pågår, for å lære hvorfor jeg med slik tillit den kvelden følte at en stor velsignelse kunne komme av motgang og mer enn kompensere for enhver kostnad.

Den motgang som møtte meg denne dagen for lenge siden, synes nå liten i forhold til hva som har kommet siden – til meg og til dem jeg er glad i. Mange av dere går nå gjennom fysiske, psykiske og emosjonelle prøvelser som kan få dere til å rope ut i likhet med en stor og trofast Guds tjener som jeg kjente godt. Hans sykepleier hørte ham utbryte i smerte fra sengen: "Når jeg

har prøvd i hele mitt liv å være god, hvorfor har dette skjedd meg?”

Dere vet hvordan Herren besvarte dette spørsmålet for profeten Joseph Smith i hans fengselscelle:

“Og om du skulle bli kastet i fangehullet eller falle i morderes hender og det felles dødsdom over deg, om du kastes i dypet, om frådende bølger slår imot deg, om heftige stormer blir din fiende, om himlene formørkes og alle elementer går sammen om å sperre veien, ja, fremfor alt om helvetes kjeper åpner seg på vidt gap for å sluke deg, så vit da, min sønn, at alle disse ting skal gi deg erfaring og være til ditt gode.

Menneskesønnen har gjennomgått mer enn alt dette. Er du større enn ham?

Derfor, hold stø kurs, og prestedømmet skal forbli hos deg, for deres grenser er trukket opp, dem kan de ikke krysse. Dine dager er talte, og dine år skal ikke bli avkortet, derfor, frykt ikke for hva mennesket kan gjøre, for Gud skal være med deg evindeligg og alltid.”²

Jeg tror ikke det finnes noe bedre svar på spørsmålet om hvorfor prøvelser kommer og hva vi skal gjøre, enn Herrens egne ord, han som gjennomgikk verre prøvelser for oss enn vi kan forestille oss.

Dere husker ordene hans da han sa at vi, på grunn av tro på ham, skulle omvende oss:

“Derfor befaler jeg deg å omvende deg. Omvend deg, ellers slår jeg deg med min munns ris og ved min vrede og ved min harme, og dine lidelser blir svære, hvor svære vet du ikke, hvor intense vet du ikke, ja, hvor tunge å bære vet du ikke.

For se, jeg, Gud, har lidd dette for alle for at de ikke skulle lide, hvis de ville omvende seg.

Men hvis de ikke vil omvende seg, må de lide likesom jeg.

Hvilken lidelse fikk meg, ja, Gud, den største av alle, til å skjelve av smerte og til å blø fra hver pore og lide, både på legeme og ånd, og ønske at jeg ikke måtte drikke den bitre kalk, og vike tilbake —

men ære være Faderen, jeg drakk og fullendte mine forberedelser for menneskenes barn.”³

Dere og jeg har tro på at måten å heve oss over prøvelser på er å tro at det er "balsam i Gilead"⁴ og at Herren har lovet: "Jeg vil ikke ... forlate deg."⁵ Det er dette president Thomas S. Monson har lært oss for å hjelpe oss og dem vi tjener, i det som synes som ensomme og overveldende prøvelser.⁶

Men president Monson har også klokkelig sagt at et fundament av tro på disse løftenes realitet tar tid å bygge. Dere har kanskje sett behovet for dette fundamentet, slik jeg har, ved sengen til en som er klar til å gi opp kampen for å holde ut til enden. Dersom troens fundament ikke finnes i vårt hjerte, vil styrken til å holde ut forvitte.

Mitt mål i dag er å beskrive hva jeg vet om hvordan vi kan legge dette urokkelige fundament. Jeg gjør det med stor ydmykhet av to grunner. For det første, vil det jeg skal si, kunne ta motet fra noen som sliter midt i stor motgang og føler at deres fundament av tro er i ferd med å smuldre opp. Og for det andre, vet jeg at stadig større prøvelser ligger foran meg før livet er over. Derfor er den formelen jeg tilbyr dere, ennå ikke bevist ved at jeg selv har holdt ut til enden.

Som ung mann jobbet jeg for en entreprenør som bygget sokler og fundamenter til nye boliger. I sommervarmen var det hardt arbeid å berede grunnen for den formen vi helte sementen til sokkelen i. Det var ingen maskiner. Vi brukte hakke og spade. Å bygge varige fundamenter til bygninger var hardt arbeid på den tiden.

Det krevde også tålmodighet. Etter at vi hadde støpt sokkelen, ventet vi på at den skulle herdes. Selv om vi gjerne skulle ha holdt arbeidet gående, ventet vi også etter å ha støpt fundamentet før vi fjernet forskalingene.

Og enda mer imponerende for en uerfaren bygningsmann var det som syntes å være en langtekkelig og tidkrevende prosess med å sette armeringsjern omhyggelig inn i formene for å gi det ferdige fundamentet styrke.

På en lignende måte må grunnen være nøye forberedt for at vårt fundament av tro skal tåle de stormer som kommer i ethvert liv. Dette solide grunnlaget for et fundament av tro er personlig integritet.

Når vi konsekvent velger det rette hver gang vi står overfor et valg, dannes den faste grunnen under vår tro. Det kan begynne i barndommen, ettersom enhver sjel er født med den gave som gis alle fritt, Kristi ånd. Med denne ånden kan vi vite når vi har gjort det som er rett for Gud, og når vi har gjort noe galt i hans øyne.

Disse valgene, hundrevis de fleste dager, bereder den faste grunn som vårt byggverk av tro blir bygget på. Metallrammen som vår tro helles oppi, er Jesu Kristi evangelium, med alle sine pakter, ordinanser og prinsipper.

En av nøklene til en varig tro er en korrekt vurdering av hvilken herdetid som trengs. Det er derfor jeg var uklok som så tidlig i livet ba om høyere fjell å bestige og større prøvelser.

Denne herdingen kommer ikke automatisk med tidens gang, men den tar tid. Å bli eldre gjør ikke jobben alene. Det er å iherdig tjene Gud og andre av hjerte og sjel som omdanner et vitnesbyrd om sannheten til uknuselig åndelig styrke.

Jeg ønsker å oppmuntre dem som er midt i harde prøvelser, som føler at deres tro kan være i ferd med å svinne under problemenes stormangrep. Problemer i seg selv kan være deres måte å bli sterkere og til slutt få urokkelig tro på. Moroni, sønn av Mormon i Mormons bok, fortalte oss hvordan denne velsignelsen kunne komme. Han forkynner den enkle og skjønne sannhet at å handle på selv en brøkdel av tro gjør at Gud kan la den vokse:

“Og nå vil jeg, Moroni, tale noe om disse ting, jeg vil vise verden at tro er det som håpes, men ikke sees. Derfor, protester ikke fordi dere ikke ser, for dere får ikke noe vitnesbyrd før deres tro er prøvd.

For det var ved tro at Kristus viste seg for våre fedre etter at han hadde stått opp fra de døde, og han viste seg ikke for dem før etter at de hadde tro på ham. Derfor måtte nødvendigvis noen ha tro på ham, for han viste seg ikke for verden.

Men på grunn av menneskenes tro har han vist seg for verden og forherliget Faderens navn og beredt en vei så andre derved kunne få del i den himmelske gave, så de kunne håpe på de ting som de ikke har sett.

Derfor kan dere også ha håp og få del i gaven hvis dere bare vil ha tro.”⁷

Den delen av troen som er mest dyrebar og som dere skulle beskytte og bruke for det den er verdt, er tro på Herren Jesus Kristus. Moroni forklarte kraften i denne troen slik: "Og aldri har noen på noe tidspunkt utført mirakler uten først å ha tro, derfor hadde de først tro på Guds Sønn."⁸

Jeg har besøkt en kvinne som mottok det mirakel som styrke til å utholde ufattelige tap er, ganske enkelt gjennom den enkle evnen til å gjenta i det uendelige ordene: "Han lever, min Forløser stor."⁹ Denne troen og disse ordene av vitnesbyrd var der fortsatt i tåken som tilslørte, men ikke visket ut minner fra barndommen.

Jeg ble forundret da jeg hørte at en annen kvinne hadde tilgitt en person som hadde krenket henne i årevis. Jeg ble overrasket og spurte henne hvorfor hun hadde valgt å tilgi og glemme så mange år med ondskapsfull mishandling.

Hun sa lavmælt: "Det er det vanskeligste jeg noensinne har gjort, men jeg visste at jeg måtte gjøre det. Og det gjorde jeg." Hennes tro på at Frelseren ville tilgi henne hvis hun tilga andre, forberedte henne med en følelse av fred og håp da hun møtte døden bare måneder etter at hun hadde tilgitt sin uomvendte fiende.

Hun spurte meg: "Hvordan vil det være i himmelen når jeg kommer dit?"

Og jeg sa: "Jeg vet bare av det jeg har sett av din evne til å utøve tro og tilgi, at det vil være en vidunderlig hjemkomst for deg."

Jeg har en annen oppmuntring til dem som nå lurer på om deres tro på Jesus Kristus vil være tilstrekkelig for dem til å holde ut til enden på en god måte. Jeg var så heldig å kjenne andre av dere som nå lytter, da dere var yngre, livfulle, mer begavet enn de fleste rundt dere, men dere valgte å gjøre det Frelseren ville ha gjort. Av deres overflod fant dere måter å hjelpe og ta vare på dem dere kunne ha ignorert eller sett ned på fra deres ståsted i livet.

Når harde prøvelser kommer, vil tro til å tåle det godt være der, utviklet slik dere kanskje nå ser, men kanskje ikke gjorde der og da, ved å handle av Kristi rene kjærlighet, ved å tjene og tilgi andre slik som Frelseren ville ha gjort. Dere bygget et fundament

av tro ved å elske slik Frelseren elsket og utføre tjeneste for ham. Deres tro på ham førte til kjærlige handlinger som vil gi dere håp.

Det er aldri for sent å styrke troens fundament. Det finnes alltid tid. Med tro på Frelseren kan dere omvende dere og be om tilgivelse. Det finnes noen dere kan tilgi. Det finnes noen dere kan takke. Det finnes noen dere kan tjene og løfte. Dere kan gjøre det uansett hvor dere er og uansett hvor alene og forlatt dere måtte føle dere.

Jeg kan ikke love en slutt på deres motgang i dette liv. Jeg kan ikke forsikre dere om at deres prøvelser vil virke bare som et øyeblikk for dere. Et av kjennetegnene på prøvelser i livet er at de synes å få klokker til bremse ned og deretter nesten se ut til å stoppe opp.

Det er grunner til dette. Å kjenne disse grunnene gir kanskje ikke mye trøst, men det kan gi dere tålmodighet. Disse grunnene stammer fra dette ene faktum: I sin fullkomne kjærlighet til dere vil vår himmelske Fader og Frelseren at dere skal bli rustet til å være sammen med dem og leve i familier for evig. Kun de som er vasket fullstendig rene gjennom Jesu Kristi forsoning, kan være der.

Min mor kjempet mot kreft i nesten 10 år. Behandlinger og operasjoner og til slutt å bli helt sengeliggende var noen av hennes prøvelser.

Jeg husker at min far sa dette mens han så henne ta sitt siste åndedrag: "En liten jente har dratt hjem for å hvile."

En av talerne i begravelsen hennes var president Spencer W. Kimball. Blant hans lovord husker jeg noe sånt som dette: "Noen av dere har kanskje tenkt at Mildred led så lenge og så mye på grunn av noe hun hadde gjort galt, som gjorde prøvelsene nødvendige." Han sa så: "Nei, Gud ønsket bare at hun skulle poleres litt til." Jeg husker at jeg tenkte: "Hvis en kvinne som var så god, trengte så mye polering, hva med meg?"

Hvis vi har tro på Jesus Kristus, kan både de vanskeligste og de letteste tider i livet være en velsignelse. I alle omstendigheter kan vi velge det rette med Åndens veiledning. Vi har Jesu Kristi evangelium til å forme og veilede vårt liv hvis vi velger det. Og med profeter som åpenbarer til oss vår plass i frelsesplanen, kan vi leve med fullkomment håp og føle fred. Vi trenger aldri å føle

at vi er alene eller uelsket i Herrens tjeneste, for det er vi aldri. Vi kan føle Guds kjærlighet. Frelseren har lovet oss engler på vår venstre og vår høyre side for å støtte oss.¹⁰ Han holder alltid sitt ord.

Jeg vitner om at Gud Faderen lever og at hans elskede Sønn er vår Forløser. Den hellige ånd har bekreftet sannheten på denne konferansen, og vil gjøre det igjen hvis dere søker det mens dere lytter og når dere senere studerer budskapene til de Herrens bemyndigede tjenere som er her. President Thomas S. Monson er Herrens profet for hele verden i dag. Herren våker over dere. Gud Faderen lever. Hans elskede Sønn, Jesus Kristus, er vår Frelser. Hans kjærlighet er usvikelig. Dette vitner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Noter

1. Spencer W. Kimball, "Give Me This Mountain", *Ensign*, nov. 1979, 79.
2. Lære og pakter 122:7–9.
3. Lære og pakter 19:15–19.
4. Jeremia 8:22.
5. Josva 1:5.
6. Se Thomas S. Monson, "Se hen til Gud og lev", *Lys over Norge*, juli 1998, 53.
7. Ether 12:6–9.
8. Ether 12:18.
9. "Han lever, min Forløser stor", *Salmer*, nr. 66.
10. Se Lære og pakter 84:88.

Oppholdelse av Kirkens funksjonærer

Fremlagt av president Dieter F. Uchtdorf

Annenrådgiver i Det første presidentskap

Det er foreslått at vi oppholder Thomas Spencer Monson som profet, seer og åpenbarer og president for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, Henry Bennion Eyring som førsterådgiver i Det første presidentskap og Dieter Friedrich Uchtdorf som annenrådgiver i Det første presidentskap.

De som er enige, kan vise det.

Hvis noen er imot, kan de vise det.

Det er foreslått at vi oppholder Boyd Kenneth Packer som president for De tolv apostlers quorum og de følgende som medlemmer av dette quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson og Neil L. Andersen.

De som er enige, bes vise det.

Hvis noen er imot, kan de vise det.

Det er foreslått at vi oppholder rådgiverne i Det første presidentskap og De tolv apostler som profeter, seere og åpenbarere.

Alle som er enige, bes vise det.

Hvis noen er imot, viser de det ved det samme tegn.

Eldste Steven E. Snow har blitt avløst som medlem av presidentskapet for De syttis quorumer.

De som vil være med og takke, kan vise det.

Det er foreslått at vi oppholder eldste Richard J. Maynes som medlem av presidentskapet for De syttis quorumer.

Alle som er enige, bes vise det.

Noen imot?

Det er foreslått at vi avløser med takk eldstene Gérald Jean Caussé og Gary E. Stevenson som medlemmer av De syttis første quorum.

Alle som er enige, bes vise det.

Etter mange år med med trofast og effektiv tjeneste, er det foreslått at vi avløser biskopene H. David Burton, Richard C. Edgley og Keith B. McMullin som Det presiderende biskopsråd og utnevner dem til emeritus-generalautoriteter.

De som vil være med og takke dem, kan vise det.

Det er foreslått at vi avløser følgende som områdesyttier fra og med 1. mai 2012:

Richard K. Ahadjie, Climato C. A. Almeida, Fernando J. D. Araújo, Marvin T. Brinkerhoff, Mario L. Carlos, Rafael E. Castro, David L. Cook, César A. Dávila, Mosiah S. Delgado, Luis G. Duarte, Juan A. Etchegaray, Stephen L. Fluckiger, J. Roger Fluhman, Robert C. Gay, Miguel Hidalgo, Garith C. Hill, David J. Hoare, David H. Ingram, Tetsuji Ishii, Kapumba T. Kola, Glendon Lyons, R. Bruce Merrell, Enrique J. Montoya, Daniel A. Moreno, Adesina J. Olukanni, Gamaliel Osorno, Patrick H. Price, Marcos A. Prieto, Paulo R. Puerta, Carlos F. Rivas, A. Ricardo Sant'Ana, Fabian L. Sinamban, Natã C. Tobias, Stanley Wan, Perry M. Webb, Richard W. Wheeler og Scott D. Whiting.

De som vil være med og takke disse for deres fremragende tjeneste, bes vise det.

Det er foreslått at vi med oppriktig takk avløser søstrene Julie B. Beck, Silvia H. Allred og Barbara Thompson som Hjelpeforeningens generalpresidentskap.

Vi avløser også medlemmene av Hjelpeforeningens generalutvalg.

De som vil være med og takke disse søstrene for deres fremragende tjeneste og hengivenhet, bes vennligst vise det.

Det er foreslått at vi oppholder som nye medlemmer av De syttis første quorum Craig A. Cardon, Stanley G. Ellis, Larry Echo Hawk, Robert C. Gay og Scott D. Whiting.

Alle som er enige, bes vise det.

Noen imot, med det samme tegn.

Det er foreslått at vi oppholder Gary E. Stevenson som Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges presiderende biskop, med

Gérald Jean Caussé som første rådgiver og Dean Myron Davies som annen rådgiver.

De som er enige, bes vise det.

Noen imot.

Det er foreslått at vi oppholder følgende som nye områdesyttier:

Pedro U. Adduru, Detlef H. Adler, Angel H. Alarcon, Aley K. Auna jr., W. Mark Bassett, Robert M. Call, Hernando Camargo, Gene R. Chidester, Joaquin E. Costa, Ralph L. Dewsnup, Ángel A. Duarte, Edward Dube, Moroni Gaona, Taylor G. Godoy, Francisco D. N. Granja, Yuriy A. Gushchin, Richard K. Hansen, Todd B. Hansen, Clifford T. Herbertson, Aniefiok Udo Inyon, Luiz M. Leal, Alejandro Lopez, L. Jean Claude Mabaya, Alvin F. Meredith III, Adonay S. Obando, Jared R. Ocampo, Adeyinka A. Ojedirán, Andrew M. O'Riordan, Jesus A. Ortiz, Fred A. Parker, Siu Hong Pon, Abraham E. Quero, Robert Clare Rhien, Jorge Luis Romeu, Jorge Saldívar, Gordon H. Smith, Alin Spannaus, Moroni B. Torgan, Steven L. Toronto og Daniel Yirenya-Tawiah.

Alle som er enige, bes vise det.

Noen imot.

Det er foreslått at vi oppholder Linda Kjar Burton som Hjelpeforeningens generalpresident, med Carole Manzel Stephens som første rådgiver og Linda Sheffield Reeves som annen rådgiver.

De som er enige, bes vise det.

De som er imot, kan vise det.

Det er foreslått at vi oppholder de øvrige generalautoriteter, områdesyttier og generalpresidentskaper for hjelpeorganisasjonene slik de nå er sammensatt.

De som er enige, bes vise det.

De som er imot, kan vise det.

President Monson, så vidt jeg har kunnet observere, har stemmegivningen i Konferansesenteret vært enstemmig bekreftende for det som er foreslått.

Takk, brødre og søstre, for deres oppholdelse og deres fortsatte tro, hengivenhet og bønner.

Vi ber nå de nykalte generalautoritetene og
Hjelpeforeningens generalpresidentskap komme frem og innta
sine plasser på forhøyningen.

Rapport fra Kirkens revisjonsavdeling, 2011

Fremlagt av Robert W. Cantwell

Administrerende direktør, Kirkens revisjonsavdeling

*Til Det første presidentskap i Jesu Kristi Kirke av Siste
Dagers Hellige*

Kjære brødre. Som foreskrevet ved åpenbaring i kapittel 120 i Lære og pakter, er det Rådet for disponering av tiendemidler som godkjenner utbetalinger av Kirkens midler. Dette rådet består av Det første presidentskap, De tolv apostlers quorum og Det presiderende biskopsråd.

Rådet godkjenner budsjetter for Kirkens avdelinger, foretak og relaterte tildelinger til Kirkens enheter. Kirkens enheter anvender midler i samsvar med godkjente budsjetter og i overensstemmelse med Kirkens retningslinjer og fremgangsmåter.

Kirkens revisjonsavdeling har hatt tilgang til alle nødvendige opptegnelser og systemer for å sikre at det føres betryggende kontroll med innbetalinger, utbetalinger og trygging av Kirkens aktiva. Kirkens revisjonsavdeling er uavhengig av alle andre Kirkens avdelinger og foretak, og staben består av registrerte regnskapsførere, autoriserte interne revisorer, autoriserte revisorer for informasjonssystemer og annet kvalifisert yrkespersonell.

På grunnlag av utførte revisjoner er Kirkens revisjonsavdeling av den oppfatning at alt materiale som angår innbetalinger, utbetalinger og Kirkens aktiva i året 2011, er regnskapsført og disponert i overensstemmelse med godkjente retningslinjer for regnskapsførsel, godkjente budsjetter og Kirkens retningslinjer og fremgangsmåter.

Ærbødigst
Kirkens revisjonsavdeling
Robert W. Cantwell
Administrerende direktør

Statistisk rapport, 2011

Fremlagt av Brook P. Hales

Sekretær for Det første presidentskap

Som informasjon til Kirkens medlemmer har Det første presidentskap gitt følgende statistiske rapport om Kirkens vekst og status pr. 31. desember 2011.

Enheter i Kirken

Staver	2946
Misjoner	340
Distrikter	608
Menigheter og grener	28 784

Medlemmer av Kirken

Totalt antall medlemmer	14 441 346
Nye registrerte barn i 2011	119 917
Antall døpte konvertitter i 2011	281 312

Misjonærer

Heltidsmisjonærer	55 410
Kirkens tjenestemisjonærer	22 299

Templer

Templer innviet i 2011 (San Salvador El Salvador og Quetzaltenango Guatemala)	2
Templer gjeninnviet i 2011 (Atlanta Georgia)	1
Antall templer i drift	136

Tidligere funksjonærer på generalplan og andre som har gått bort siden generalkonferansen i april i fjor

Eldstene Marion D. Hanks, Jack H Goaslind jr., Monte J. Brough, Ronald E. Poelman, Keith W. Wilcox og Harold G. Hillam, alle tidligere medlemmer av De sytti; søstrene Joy F. Evans og Chieko N. Okazaki, tidligere rådgivere i Hjelpeforeningens generalpresidentskap; søster Norma Voloy Sonntag, hustru til eldste Philip T. Sonntag, et tidligere medlem av De sytti; søster Leola George, enke etter eldste Lloyd P. George, et tidligere medlem av De sytti; søster Argelia Villanueva de Alvarez, hustru til eldste Lino Alvarez, også et tidligere medlem av De sytti; og bror Wendell M. Smoot jr., tidligere president for Tabernakelkoret.

Arbeiderne i vingården

Av **eldste Jeffrey R. Holland**

i De tolv apostlers quorum

Vær så snill å lytte til det Den hellige ånds tilskyndelse forteller dere akkurat nå, i dette øyeblikk, at dere bør ta imot vår Herre Jesu Kristi forsoningsgave.

I lys av de kall og avløsninger som Det første presidentskap har kunngjort, vil jeg snakke for oss alle og si at vi alltid vil huske og elske dem som har virket så trofast, akkurat som vi umiddelbart elsker og ønsker velkommen dem som nå trer inn i stillingene. Hjertelig takk til hver og en av dere.

Jeg ønsker å tale om Frelserens lignelse der en husbond "gikk ut tidlig om morgenen for å leie arbeidere". Etter å ha ansatt den første gruppen kl 06.00, vendte han tilbake kl 09.00, kl 12.00 og kl 15.00 for å ansette flere arbeidere etter hvert som innhøstingen ble stadig mer presserende. Skriftene forteller at han kom tilbake en siste gang, "ved den ellefte time" (ca kl 17.00), og ansatte de siste arbeiderne. Så, bare en time senere, samlet alle arbeiderne seg for å motta sin dagslønn. Overraskende nok fikk alle den *samme* lønnen, til tross for ulikt antall arbeidstimer. Umiddelbart ble de først ansatte sinte og sa: "Disse siste har bare arbeidet én time, og du stiller dem likt med oss, vi som har båret dagens byrde og hete!"¹ Når dere har lest denne lignelsen, har dere kanskje, i likhet med disse arbeiderne følt at en urett ble begått her. La meg kort si litt om denne saken.

Først av alt er det viktig å være klar over at *ingen* har blitt behandlet urettferdig her. De første arbeiderne sa seg enige i dagslønnen, og de fikk den. Dessuten kan jeg tenke meg at de var svært takknemlige for å få arbeid. På Frelserens tid kunne en gjennomsnittlig mann og hans familie ikke gjøre stort annet enn å leve på det de tjente den dagen. Hvis du ikke arbeidet eller drev

gård eller fisket eller solgte, spiste du sannsynligvis ikke. Med flere potensielle arbeidstakere enn arbeidsplasser, var disse første de heldigste i hele arbeidsstokken den morgenen.

Faktisk, hvis vi skal ha sympati med noen, bør det i det minste i utgangspunktet være for de menn som *ikke* ble valgt, som også hadde munnur å mette og rygger å kle. Noen av dem syntes aldri å ha hellet med seg. For hvert av husbondens besøk den dagen, så de alltid noen andre bli valgt.

Men ved dagens slutt returnerer husbonden en overraskende femte gang med et bemerkelsesverdig siste tilbud! Disse siste og mest motløse arbeiderne hører bare at de vil bli behandlet rettferdig, og tar jobben uten engang å vite lønnen, vel vitende om at *alt* vil være bedre enn ingenting, som er det de har hatt så langt. Så, når de samles for å motta sin lønn, blir de overrasket over å motta det samme som alle de andre! Hvor overveldet de må ha blitt, og hvor særdeles takknemlige! De hadde sikkert aldri møtt slik medlidenhet i alle sine arbeidsdager.

Det er i dette perspektivet på historien at jeg mener de første arbeidernes surmuling må ses. Som husbonden i lignelsen forteller dem (og jeg omskriver bare litt): "Mine venner, jeg er ikke urettferdig mot dere. Dere sa dere enige i dagslønnen, en god lønn. Dere var veldig glade for å få arbeid, og jeg er veldig fornøyd med det dere har gjort. Dere har fått full betaling. Ta deres lønn og nyt velsignelsen. Med hensyn til de andre: *Jeg er da fri til å gjøre hva jeg vil med mine egne penger.*" Så dette gjennomtrengende spørsmålet til alle, da eller nå, som trenger å høre det: "*Hvorfor skulle dere være misunnelige fordi jeg velger å være snill?*"

Brødre og søstre, det vil være tilfeller i vårt liv når noen andre får en uventet velsignelse eller mottar en spesiell anerkjennelse. Kan jeg be oss alle inntrengende om ikke å bli såret – og så absolutt ikke å føle misunnelse – når lykken smiler til en annen? Vi blir ikke mindre når noen andre blir forøket. Vi er ikke i et kappløp mot hverandre for å se hvem som er den rikeste, den mest talentfulle, den vakreste eller ikke engang den mest velsignede. Løpet vi *egentlig* deltar i, er kappløpet mot synd, og misunnelse er ganske visst en av de mest utbredte av dem.

Videre er misunnelse en feil som bare fortsetter. Vi lider naturligvis litt når en eller annen *motgang* møter oss, men misunnelse fordrer at vi lider under enhver *medgang* som tilfaller *alle* vi kjenner! Hvilken strålende utsikt dette er – å drikke en liter sylteagurklake hver gang noen rundt deg har et lykkelig øyeblikk! For ikke å snakke om ergrelsen når vi til slutt finner ut at Gud egentlig er både rettferdig og barmhjertig, og gir alle som står med ham, “alt han eier”,² som skriftstedet sier. Så leksjon nummer én fra Herrens vingård: Å begjære, surmule eller rive andre ned, hever *ikke deres* stilling, heller ikke blir deres selvbilde bedre ved at dere nedverdiger en annen. Så vær snille, og vær takknemlige for at Gud er snill. Det er en gunstig måte å leve på.

Et annet punkt jeg ønsker å utlede fra denne lignelsen, er den sørgelige feilen noen kan gjøre hvis de skulle avstå fra å motta sin lønn på *slutten* av dagen fordi de var opptatt med antatte problemer *tidligere* på dagen. Det står ikke her at noen kastet sin lønn i husbondens ansikt og stormet avsted pengelens, men jeg antar at noen kunne ha gjort det.

Mine kjære brødre og søstre, det som skjedde i denne historien kl 09.00 eller 12.00 eller 15.00, blir borte i storheten av den universelt rause utbetalingen på slutten av dagen. Formelen for tro er å holde ut, stå på, fullføre og la tidligere timers nød – virkelig eller innbilt – bli utvisket av den endelige belønningens overflod. Dvel ikke ved gamle problemer eller klagemål – ikke mot dere selv eller deres nabo, og ikke engang, om jeg får tilføye, mot denne sanne og levende kirke. Storheten i deres liv, i deres nestes liv og i Jesu Kristi evangelium vil bli åpenbart på den siste dag, selv om denne storhet ikke alltid anerkjennes av alle i de tidlige stadier. Hyperventiler derfor ikke på grunn av noe som skjedde kl 09.00, når Guds nåde prøver å belønne dere kl 18.00 – uansett hvordan deres arbeidsbetingelser i løpet av dagen har vært.

Vi forbruker slik dyrebar følelsesmessig og åndelig kapital ved å klamre oss til et minne om en skjærende note vi spilte under en pianofremførelse i barndommen, eller noe en ektefelle sa eller gjorde for 20 år siden som vi er fast bestemt på å holde over hans eller hennes hode i 20 år til, eller en hendelse i Kirkens historie som viste hverken mer eller mindre enn at dødelige

mennesker alltid vil kjempe for å måle seg med de udødelige håp som settes foran dem. Selv om et av disse klagemålene ikke begynte med dere, kan det ende med dere. Og for en belønning det vil være for dette bidraget når vingårdens herre ser dere i øynene og regnskap gjøres opp på slutten av vår jordiske dag.

Dette leder meg til mitt tredje og siste punkt. Denne lignelsen – som alle lignelser – handler egentlig ikke om arbeidere eller lønn, mer enn de andre handler om sauer og geiter. Dette er en historie om Guds godhet, hans tålmodighet og tilgivelse, og om vår Herre Jesu Kristi forsoning. Det er en historie om raushet og medfølelse. Det er en historie om nåde. Den understreker den tanke jeg hørte for mange år siden, at det Gud liker best ved å være Gud, må være gleden over å være barmhjertig, spesielt mot dem som ikke forventer det, og ofte føler at de ikke fortjener det.

Jeg vet ikke hvem i denne enorme forsamlingen som trenger å høre budskapet om tilgivelse i denne lignelsen, men uansett hvor sent dere tror det er, hvor mange sjanser dere tror dere har gått glipp av, hvor mange feil dere føler at dere har gjort eller talenter dere tror dere ikke har, eller uansett hvor langt fra hjem og familie og Gud dere føler at dere har reist, vitner jeg om at dere *ikke* har reist utenfor rekkevidden av guddommelig kjærlighet. Det er ikke mulig for dere å synke lavere enn det uendelige lys av Kristi forsoning skinner.

Enten dere ennå ikke tilhører vår tro eller var med oss en gang og ikke har blitt, er det ikke i noen av disse tilfellene noe dere har gjort som ikke kan omgjøres. Det finnes ikke noe problem som dere ikke kan overvinne. Det finnes ingen drøm som i utfoldelsen av tid og evighet, ennå ikke kan realiseres. Selv om dere føler at dere er den fortapte og siste arbeider i den ellefte time, står vingårdens herre ennå og kaller. “[Tre] med frimodighet ... frem for nådens trone”,³ og fall ned for Israels Helliges føtter. Kom og spis “uten penger og uten betaling”⁴ ved Herrens bord.

Jeg vil spesielt appellere til ektemenn og fedre, prestedømsbærere eller potensielle prestedømsbærere og si som Lehi sa: “Våk opp, ... stå opp fra støvet ... og vær menn.”⁵ Ikke alltid, men ofte er det mennene som velger ikke å svare på oppropet: “Kom og bli med!”⁶ Kvinner og barn synes ofte å være

mer villige. Brødre, reis dere. Gjør det for deres egen skyld. Gjør det for dem som elsker dere og ber om at dere vil lystre. Gjør det for Herren Jesus Kristus, som betalte en ufattelig pris for den fremtid han ønsker at dere skal ha.

Mine kjære brødre og søstre, for de av dere som har blitt velsignet av evangeliet i mange år fordi dere var så heldige å finne det tidlig, for de av dere som gradvis har kommet til evangeliet senere, og for de av dere – medlem eller ikke-medlem – som kanskje fortsatt holder igjen, for hver av dere, alle og enhver, vitner jeg om Guds kjærlighets fornyende kraft og det mirakel som hans nåde er. *Han er opptatt av den tro som dere endelig kommer til, ikke av hvilken time på dagen dere kom dit.*

Så hvis dere har inngått pakter, hold dem. Hvis dere ikke har inngått dem, gjør det. Hvis dere har inngått dem og brutt dem, omvend dere og reparer dem. Det er *aldri* for sent så lenge olivenhagens mester sier at det er tid. Vær så snill å lytte til det Den hellige ånds tilskyndelse forteller dere akkurat nå, i dette øyeblikk, at dere bør ta imot vår Herre Jesu Kristi forsoningsgave og nyte fellesskapet med hans arbeidere. Utsett det ikke. Det begynner å bli sent. I Jesu Kristi navn. Amen.

Noter

1. Se Matteus 20:1–15.
2. Lukas 12:44.
3. Hebreerne 4:16.
4. Jesaja 55:1.
5. 2 Nephi 1:14, 21.
6. "Modig må vi kjempe", *Salmer*, nr. 160.

Vi må komme til oss selv: Nadverden, templet og offer i tjenestegjering

Av **eldste Robert D. Hales**

i De tolv apostlers quorum

*Vi blir omvendt og åndelig selvhjulpne når vi ydmykt
etterlever våre pakter.*

Frelseren fortalte sine disipler om en sønn som forlot sin velstående far, dro til et land langt borte og sløste bort sin arv. Da en hungersnød oppsto, tok den unge mannen den uanselige jobben med å føre svin. Han var så sulten at han ønsket å spise skolmer som var ment for dyrene.

Borte fra hjemmet, langt fra stedet han ønsket å være, og i hans elendige tilstand, skjedde noe av evig betydning i denne unge mannens liv. Med Frelserens ord: “Da kom han til seg selv.”¹ Han husket hvem han var, innså hva han hadde manglet og begynte å ønske de velsignelser som var fritt tilgjengelige i hans fars hus.

Gjennom hele livet, enten det er i tider med mørke, utfordring, sorg eller synd, kan vi føle Den hellige ånd minne oss om at vi virkelig er sønner og døtre av en kjærlig himmelsk Fader som elsker oss, og vi kan hunge etter de hellige velsignelser som bare han kan gi. I disse tider skulle vi strebe etter å *komme til oss selv* og komme tilbake i lyset av vår Frelseres kjærlighet.

Disse velsignelsene tilhører rettmessig alle vår himmelske Faders barn. Å ønske disse velsignelsene, herunder et liv i glede og lykke, er en viktig del av vår himmelske Faders plan for hver enkelt av oss. Profeten Alma forkynte: “Selv om dere ikke kan gjøre mer enn ønske å tro, la dette ønske virke i dere.”²

Etter hvert som våre åndelige ønsker vokser, blir vi åndelig selvhjulpne. Hvordan kan vi så hjelpe andre, oss selv og våre familier å styrke vårt ønske om å følge Frelseren og etterleve hans evangelium? Hvordan styrker vi vårt ønske om å omvende oss, bli verdige og holde ut til enden? Hvordan hjelper vi våre ungdommer og unge voksne å la disse ønskene virke i seg til de blir omvendt og blir sanne "hellig[e] gjennom ... Kristi forsoning"?³

Vi blir omvendt og åndelig selvhjulpne når vi ydmykt etterlever våre pakter – ved å verdig ta del i nadverden, være verdig til en tempelanbefaling og ofre for å tjene andre.

For å verdig ta del i nadverden, husker vi at vi skal fornye den pakt vi inngikk i dåpen. For at nadverden skal bli en åndelig rensende opplevelse hver uke, må vi forberede oss *før* vi kommer til nadverdsmøtet. Vi gjør dette ved bevisst å legge bak oss vårt daglige arbeid og våre adspredelser og gi slipp på verdslige tanker og bekymringer. Når vi gjør det, gjør vi plass i vårt sinn og vårt hjerte for Den hellige ånd.

Da er vi forberedt på å grunne på forsoningen. I tillegg til bare å tenke på kjensgjerningene rundt Frelserens lidelse og død, hjelper vår ettertanke oss å forstå at på grunn av Frelserens offer, har vi håp, muligheter og styrke til å gjøre virkelige, dyptfølte forandringer i vårt liv.

Når vi synger nadverdssalmen, deltar i nadverdsbønnene og tar del i symbolene på hans kjøtt og blod, søker vi ydmykt tilgivelse for våre synder og mangler. Vi tenker på de løfter vi ga og holdt i løpet av uken som gikk, og inngår konkrete personlige forpliktelser om å følge Frelseren i den kommende uken.

Foreldre og ledere, dere kan hjelpe ungdom å oppleve nadverdens uforlignelige velsignelser ved å gi dem spesielle muligheter til å studere, diskutere og oppdage forsoningens relevans i deres liv. La dem granske Skriftene for seg selv og undervise hverandre fra sine egne erfaringer.

Fedre, prestedømsledere og quorumpresidentskaper har et spesielt ansvar for å hjelpe bærere av Det aronske prestedømme å ivrig forberede seg til å utføre sine hellige nadverdsplikter. Denne forberedelsen gjøres gjennom hele uken ved å etterleve evangeliets normer. Når unge menn forbereder, velsigner og

deler ut nadverden verdig og ærbødig, følger de bokstavelig talt Frelserens eksempel under det siste måltid⁴ og blir lik ham.

Jeg vitner om at nadverden gir oss en mulighet til å *komme til oss selv* og oppleve “en mektig forandring” i hjertet⁵ – til å huske hvem vi er og hva vi ønsker aller mest. Når vi fornyer pakten om å holde budene, oppnår vi Den hellige ånds veiledning som kan lede oss tilbake til vår himmelske Faders nærhet. Ikke rart at vi blir befalt å “[møte] ofte sammen for å nyte brød og [vann]”⁶ og å ta del i nadverden for vår sjel.⁷

Vårt ønske om å vende tilbake til vår himmelske Fader blir sterkere når vi, i tillegg til å ta nadverden, blir verdige til en tempelanbefaling. Vi blir verdige ved stadig og standhaftig å adlyde budene. Denne lydigheten begynner i barndommen og intensiveres gjennom opplevelser i Det aronske prestedømme og Unge kvinner i årene med forberedelse. Deretter vil forhåpentligvis prester og laurbærpiker sette seg mål og gjøre spesielle forberedelser til å bli begavet og beseglet i templet.

Hva er normene for dem som har anbefaling? Salmisten minner oss om dette:

“Hvem skal stige opp på Herrens berg? Hvem skal stå på hans hellige sted?

Den som har skyldfrie hender og et rent hjerte.”⁸

Verdighet til å ha tempelanbefaling gir oss styrke til å holde våre tempelpakter. Hvordan får vi personlig denne styrken? Vi streber etter å få et vitnesbyrd om vår himmelske Fader, Jesus Kristus, Den hellige ånd, forsoningens realitet, profeten Joseph Smiths sannferdighet og gjenopprettelsens realitet. Vi oppholder våre ledere, behandler vår familie med vennlighet, står som vitne om Herrens sanne kirke, deltar på våre møter i kirken, overholder våre pakter, oppfyller våre foreldreforpliktelser og lever et dydig liv. Dere vil kanskje si at det høres ut som bare å være en trofast siste-dagers-hellig! Dere har rett. Standarden for innehavere av tempelanbefaling er ikke for høy til at vi kan oppnå den. Den er ganske enkelt trofast å etterleve evangeliet og følge profetene.

Så, som innehavere av tempelanbefaling som har mottatt vår begavelse, etablerer vi mønstre for et Kristus-lignende liv. Disse innbefatter lydighet, å ofre for å holde budene, å elske hverandre,

å være kyske i tanke og handling og å gi av oss selv for å bygge opp Guds rike. Gjennom Frelserens forsoning og ved å følge disse grunnleggende mønstre for trofasthet, får vi "kraft fra det høye"⁹ til å møte livets utfordringer. Vi trenger denne guddommelige kraften i dag mer enn noensinne. Det er en kraft vi bare får gjennom tempelordinanser. Jeg vitner om at de ofre vi gjør for å motta templets ordinanser, er verdt enhver anstrengelse vi kan gjøre.

Etter hvert som vårt ønske om å lære og etterleve evangeliet vokser, ønsker vi naturlig å tjene hverandre. Frelseren sa til Peter: "Når du en gang omvender deg, så styrk dine brødre."¹⁰ Jeg er imponert over at dagens ungdom har et dypt ønske om å tjene og velsigne andre – å gjøre en forskjell i denne verden. De higer også etter den glede som deres tjeneste bringer.

Imidlertid er det vanskelig for ungdom å forstå hvordan dagens handlinger vil forberede dem for eller diskvalifisere dem fra fremtidige tjenestemuligheter. Vi har alle en "ugjenkallelig plikt"¹¹ til å hjelpe våre unge å forberede seg til livslang tjeneste ved å hjelpe dem å bli selvhjulpne. I tillegg til den åndelige selvhjulpnehet vi har drøftet, har vi timelig selvhjulpnehet, som inkluderer å ta høyere utdanning eller yrkesopplæring, å lære å arbeide og å leve innenfor våre midler. Ved å unngå gjeld og spare penger nå, er vi forberedt på heltidstjeneste i Kirken i årene som kommer. Hensikten med både timelig og åndelig selvhjulpnehet er å komme oss opp på høyere grunn, slik at vi kan løfte andre i nød.

Enten vi er unge eller gamle, bestemmer det vi gjør i dag, hvilken tjeneste vi vil være i stand til å yte og nyte i morgen. Som poeten sier: "Av alle bedrøvelige ord fra tunge eller penn, er de mest bedrøvelige disse: 'Det kunne ha vært!'"¹² La oss ikke leve vårt liv i anger over hva vi gjorde eller ikke gjorde!

Kjære brødre og søstre, den unge mannen som omtales av Frelseren, den vi kaller den fortapte sønn, *kom hjem*. Hans far hadde ikke glemt ham. Hans far ventet. Og "da [sønnen] ennå var langt borte, så hans far ham, og han fikk inderlig medynk med ham. Han løp ... og kysset ham".¹³ I anledning hans sønns hjemkomst, ba han om en kappe, en ring og en feiring med en gjøkalv¹⁴ – påminnelser om at ingen velsignelser vil holdes

tilbake hvis vi trofast holder ut og går på veien tilbake til vår himmelske Fader.

Med Hans og hans Sønnns kjærlighet i mitt hjerte, utfordrer jeg hver enkelt av oss til å følge våre åndelige ønsker og *komme til oss selv*. Ta en prat med dere selv i speilet og spør: "Hvor står jeg med hensyn til å etterleve mine pakter?" Vi er på rett vei når vi kan si: "Jeg tar verdig del i nadverden hver uke, jeg er verdig til å ha tempelanbefaling og går i templet, og jeg ofrer for å tjene og velsigne andre."

Jeg bærer mitt spesielle vitnesbyrd om at Gud elsker hver og en av oss så høyt "at han ga sin Sønn, den enbårne"¹⁵ for å sone for våre synder. Han kjenner oss og venter på oss, selv når vi er langt borte. Hvis vi handler ifølge våre ønsker og kommer til oss selv, vil vi bli "evig omfavnet i hans kjærlighets armer"¹⁶ og bli ønsket velkommen hjem. Det er mitt vitnesbyrd, i Jesu Kristi hellige navn. Amen.

Noter

1. Lukas 15:17.	10. Lukas 22:32.
2. Alma 32:27.	11. Lære og pakter 123:11.
3. Mosiah 3:19.	12. John Greenleaf Whittier, "Maud Muller", <i>The Complete Poetical Works of Whittier</i> (1894), 48.
4. Se Matteus 26:17–28; Lukas 22:1–20.	13. Lukas 15:20.
5. Alma 5:12; se også Mosiah 5:2; Alma 5:13–14.	14. Se Lukas 15:22–24.
6. Moroni 6:6.	15. Johannes 3:16.
7. Se Moroni 4:3; Lære og pakter 20:77.	16. 2 Nephi 1:15.
8. Salmene 24:3–4.	
9. Lære og pakter 95:8.	

Tro, mot, tilfredshet: Et budskap til enslige foreldre

Av eldste David S. Baxter

i De sytti

Dere streber etter å oppdra deres barn i rettferdighet og sannhet, vel vitende om at selv om dere ikke kan forandre fortiden, kan dere forme fremtiden.

Mitt budskap er til enslige foreldre i Kirken, som for det meste er alenemødre – dere tapre kvinner som på grunn av forskjellige omstendigheter i livet, nå oppdrar barn og styrer et hjem alene. Kanskje dere har blitt enke eller er skilt. Kanskje dere hankses med utfordringene ved å være aleneforeldre som følge av å ha tatt en feil sving utenfor ekteskapet, men nå lever innenfor rammen av evangeliet etter å ha gjort forandringer i livet deres. Gud velsigne dere for at dere unngår den type omgang som ville gå på bekostning av dyd og disippelskap. Det ville være en altfor høy pris å betale.

Selv om dere kanskje til tider har spurt “hvorfors meg?”, er det gjennom livets vanskeligheter vi vokser mot guddommelighet mens vår karakter formes i lidelsens smeltedigel, idet livets hendelser utspiller seg mens Gud respekterer menneskets handlefrihet. Som eldste Neal A. Maxwell sa, kan vi ikke finne alle sluttsummene eller få det hele til å stemme fordi “vi ikke har alle tallene”.¹

Uansett omstendigheter eller årsaker til dem, er dere fantastiske. Hver dag møter dere livets kamper, og gjør det arbeidet for det meste alene, som alltid var ment for to. Dere må være både far og mor. Dere styrer deres husstand, våker over familien, strever noen ganger med å få endene til å møtes, og mirakuløst nok finner også styrke til å tjene i Kirken på

betydningsfullt vis. Dere oppfostrer deres barn. Dere gråter og ber med dem og for dem. Dere ønsker det beste for dem, men bekymrer dere hver kveld for at deres beste aldri er godt nok.

Selv om jeg ikke liker å være altfor personlig, er jeg et produkt av et slikt hjem. Gjennom det meste av barndommen og tenårene mine oppdro min mor oss på egenhånd i fattige kår. Pengene ble omhyggelig rasjonert. Hun måtte hanskes med en indre ensomhet, til tider sterkt lengtende etter støtte og selskap. Til tross for alt dette var det en verdighet ved min mor, en enorm kilde til besluttsomhet og ren skotsk tæl.

Heldigvis var hennes senere år mer velsignet enn i starten. Hun giftet seg med en ny konvertitt, en enkemann. De ble beseglet i London England tempel og virket en kort tid som ordinansarbeidere der. De var sammen i nesten et kvart århundre – lykkelige og tilfredse inntil dødeligheten innhentet dem.

Det er mange av dere gode kvinner i Kirken over hele verden som står overfor lignende forhold, og som viser den samme utholdenhet år etter år.

Dette er ikke akkurat det dere håpet eller planla, ba om eller forventet i starten for mange år siden. Deres reise gjennom livet har hatt humper, omveier, vendinger og svinger, mest som følge av at livet i en fallen verden er ment å være et sted for prøving og testing.

I mellomtiden strever dere med å oppdra deres barn i rettferdighet og sannhet, vel vitende om at selv om dere ikke kan forandre fortiden, kan dere forme fremtiden. Underveis vil dere få kompensierende velsignelser, selv om de ikke er umiddelbart åpenbare.

Med Guds hjelp trenger dere ikke frykte for fremtiden. Deres barn vil vokse opp og kalle dere velsignet, og hver eneste en av de mange tingene dere har utrettet, vil stå som en hyllest til dere.

Dere må aldri føle at dere er i en slags annenrangs underkategori av Kirkens medlemmer, som av en eller annen grunn skulle være mindre berettiget til Herrens velsignelser enn andre. I Guds rike er det ingen annenrangs borgere.

Vi håper at når dere deltar på møter og ser tilsynelatende komplette og lykkelige familier eller hører noen snakke om familieidealer, vil dere føle glede over å tilhøre en kirke som

fokuserer på familier og underviser om deres sentrale rolle i vår himmelske Faders plan for sine barns lykke, i visshet om at midt i verdens elendighet og moralske forfall har vi læren, myndigheten, ordinansene og paktene som gir verden det største håp, blant annet for deres barns og deres familiers fremtidige lykke.

På Hjelpeforeningens fellesmøte i september 2006 gjenga president Gordon B. Hinckley en opplevelse som fortelles av en fraskilt alenemor med syv barn som da var i alderen 7 til 16 år. Hun hadde gått over gaten for å levere noe til en nabo. Hun sa:

“Da jeg snudde for å gå hjem igjen, kunne jeg se huset mitt opplyst. Jeg kunne høre mine barn som et ekko idet jeg gikk ut av døren få minutter tidligere. De sa: ‘Mamma, hva skal vi ha til middag?’ ‘Kan du kjøre meg til biblioteket?’ ‘Jeg må ha tak i noe papir til plakater i kveld.’ Trett og sliten så jeg på huset og så lys i hvert rom. Jeg tenkte på alle disse barna som var hjemme og ventet på at jeg skulle komme og dekke alle deres behov. Byrdene følte tyngre enn jeg kunne bære.

Jeg husker at jeg så gjennom tårer opp mot himmelen og sa: ‘Kjære Fader, jeg klarer det bare ikke i kveld. Jeg er for sliten. Jeg takler det ikke. Jeg kan ikke gå hjem og ta meg av alle disse barna alene. Kan jeg ikke få komme til deg og være hos deg bare for en natt? ...’

Jeg hørte nok egentlig ikke ordene, men jeg hørte dem i mitt sinn. Svaret var: ‘Nei, lille venn, du kan ikke komme til meg nå... Men jeg kan komme til deg.’”²

Takk, søstre, for alt dere gjør for å oppfostre deres barn og ha et kjærlig hjem der det er godhet, fred og muligheter.

Selv om dere ofte føler dere alene, er dere egentlig aldri *helt* alene. Hvis dere går fremover med tålmodighet og tro, vil Forsynet gå med dere. Himmelen vil skjenke sine nødvendige velsignelser.

Deres perspektiv og syn på livet vil forandre seg når dere istedenfor å bli motløse, ser opp.

Mange av dere har allerede oppdaget den store, omformende sannhet at når dere lever for å løfte andres byrder, blir deres egne byrder lettere. Selv om omstendighetene kanskje ikke har endret seg, har deres innstilling det. Dere er i stand til å møte deres egne

prøvelser med større aksept, et mer forståelsesfullt hjerte og dypere takknemlighet for det dere har, istedenfor en lengsel etter det dere ennå mangler.

Dere har oppdaget at når vi gir håpefull kreditt til dem hvis livskontoer synes tomme, blir vår egen beholdning av trøst beriket og etterfylt. Vårt "beger flyter over" (Salmene 23:5).

Gjennom rettskaffen livsførsel kan dere og deres barn en dag nyte velsignelsene av å være del av en komplett, evig familie.

Medlemmer og ledere, er det mer dere kan gjøre for å støtte familier med én forelder uten å dømme eller kritisere? Kan dere være mentor for de unge i disse familiene, ikke minst gi unge menn eksempler på hva gode menn gjør og hvordan gode menn lever? I fravær av fedre, er dere rollemodeller som er verdt å ta etter?

Det finnes naturligvis noen familier hvor det er far som er eneforsørger. Brødre, vi ber også for dere og berømmer dere. Dette budskapet er også til dere.

Enslige forsørgere, jeg vitner om at hvis dere gjør deres aller beste i den vanskeligste av menneskets utfordringer, vil himmelen smile til dere. Dere er virkelig ikke alene. La Jesu Kristi forløsende, kjærlige kraft opplyse deres liv nå og fyller dere med håp om evige løfter. Fatt mot. Ha tro og håp. Betrakt nåtiden med tapperhet, og se fremover med optimisme. I Jesu Kristi navn. Amen.

Noter

1. Neal A. Maxwell, *Notwithstanding My Weakness* (1981), 68.

2. I Gordon B. Hinckley, "I Hans kjærlighets armer", *Liahona*, nov. 2006, 117.

Hold deg på Herrens territorium!

Av eldste Ulisses Soares

i De sytti

Vårt daglige spørsmål må være: "Plasserer mine handlinger meg på Herrens eller fiendens territorium?"

President Thomas S. Monson sa en gang: "Jeg vil gjerne gi deg en enkel formel som du kan bruke til å måle valg du må ta. Den er lett å huske: 'Du kan ikke ha rett når du gjør galt, og du kan ikke ta feil når du gjør rett'" ("Veien til fullkommenhet", *Liahona*, juli 2002, 112). President Monsons formel er enkel og direkte. Den fungerer på samme måte som Liahonaen som ble gitt til Lehi. Hvis vi utøver tro og flittig adlyder Herrens bud, vil vi lett finne den rette veien, særlig når vi står overfor våre valg i hverdagen.

Apostelen Paulus formaner oss om viktigheten av å så i Ånden og være på vakt mot å så i kjødet. Han sa:

"Far ikke vill! Gud lar seg ikke spotte! Det et menneske sår, det skal han også høste.

Den som sår i sitt kjød, skal høste fordervelse av kjødet. Men den som sår i Ånden, skal høste evig liv av Ånden.

Men la oss gjøre det gode og ikke bli trette. For vi skal høste i sin tid, så sant vi ikke går trett" (Galaterne 6:7-9).

Å så i Ånden betyr at alle våre tanker, ord og handlinger må løfte oss til det samme nivå av guddommelighet som våre himmelske foreldre. Skriftene omtaler imidlertid kjødet som det naturlige menneskes fysiske eller kjødelige natur, noe som lar folk bli påvirket av kjødelig lidenskap, begjær, lyster og drifter istedenfor å søke inspirasjon fra Den hellige ånd. Hvis vi ikke er

forsiktlige, kan disse innflytelsene sammen med presset fra det onde i verden, få oss til å legge oss til vulgær og hensynsløs adferd som kan bli en del av vår karakter. For å unngå disse negative innflytelsene, må vi følge det som Herren instruerte profeten Joseph Smith om, med hensyn til stadig å stå i Ånden: “Derfor, bli ikke trette av å gjøre godt, for dere legger grunnvollen til et stort verk, og ut av små ting kommer det som er stort” (L&p 64:33).

For å forbedre vår ånd, kreves det at vi lar “all bitterhet og hissighet og sinne og skrål og spott være langt borte fra [oss], likesom all slags ondskap” (Efeserne 4:31) og er “vise i [vår] prøvetids dager og legg[er] bort all urenheter” (Mormon 9:28).

Når vi studerer Skriftene, lærer vi at løftene Herren gir oss, er betinget av vår lydighet og oppmuntrer til rettferdig livsførsel. Disse løftene må nærme vår sjel, og gir oss håp ved å oppmuntre oss til ikke å gi opp, selv i møte med våre daglige utfordringer i en verden der etiske og moralske verdinormer blir utryddet, og dermed motiverer folk til å stå enda mer i kjødet. Men hvordan kan vi være sikre på at våre valg hjelper oss å stå i Ånden og ikke i kjødet?

President George Albert Smith gjentok en gang følgende råd han hadde fått av sin bestefar: “Det går en tydelig skillelinje mellom Herrens territorium og djevelens territorium. Hvis du vil holde deg på Herrens side av linjen, vil du være under hans innflytelse og ikke ha noe ønske om å gjøre noe galt. Men kommer du én centimeter over på djevelens side av linjen, er du i fristerens makt, og hvis han lykkes, vil du ikke kunne tenke eller så mye som resonnere ordentlig fordi du vil ha mistet Herrens ånd” (*Læresetninger fra Kirkens presidenter – George Albert Smith* [2011], 181).

Derfor må vårt daglige spørsmål være: “Plasserer mine handlinger meg på Herrens eller fiendens territorium?”

Profeten Mormon varslet sitt folk om viktigheten av å ha evnen til å skille godt fra ondt:

“Derfor kommer alt som er godt, fra Gud, og det som er ondt, kommer fra djevelen. For djevelen er en fiende av Gud og kjemper stadig mot ham og innbyr og lokker stadig til synd og til å gjøre det som er ondt.

Men se, det som er av Gud, innbyr og lokker stadig til å gjøre godt" (Moroni 7:12–13).

Kristi lys sammen med Den hellige ånds veiledning må hjelpe oss finne ut om vår måte å leve på plasserer oss på Herrens territorium eller ikke. Hvis våre holdninger er gode, er de inspirert av Gud, for alt det gode kommer fra Gud. Men hvis våre holdninger er dårlige, blir vi påvirket av fienden fordi han overtaler menneskene til å gjøre ondt.

Det afrikanske folk har gjort inntrykk på meg med sin besluttsomhet og flid i å holde seg på Herrens territorium. Selv i vanskelige omstendigheter blir de som tar imot invitasjonen til å komme til Kristus, et lys for verden. For noen uker siden da jeg besøkte en av menighetene i Syd-Afrika, hadde jeg det privilegium å ledsage to unge prester, deres biskop og deres stavspremier på et besøk til mindre aktive unge menn i deres quorum. Jeg ble mektig imponert over det mot og den ydmykhet disse to prestene viste da de inviterte de mindre aktive unge mennene til å komme tilbake til kirken. Mens de snakket med de mindre aktive unge mennene, la jeg merke til at deres ansikter gjenspeilte Frelserens lys, og samtidig fylte den alle rundt dem med lys. De oppfylte sin plikt til å "[styrke] de svake, løft[e] de hengende hender, og gi kraft til de vaklende knær" (L&p 81:5). Disse to prestenes holdning plassert dem på Herrens territorium, og de fungerte som redskaper i hans hender ved at de oppfordret andre til å gjøre det samme.

I Lære og pakter 20:37 lærer Herren oss hva det betyr å så i Ånden og hva som virkelig plasserer oss på Herrens territorium: Ydmyke oss for Gud, komme frem med et sønderknust hjerte og en angrende ånd, vitne for Kirken at vi virkelig har omvendt oss fra alle våre synder, påta oss Jesu Kristi navn, være fast bestemt på å tjene ham inntil enden og vise ved våre gjerninger at vi har blitt mottatt ved dåp i hans kirke. Vår tilbøyelighet til å oppfylle disse paktene forbereder oss til å leve i Guds nærvær som opphøyde vesener. Minnet om disse paktene må lede vår adferd overfor vår familie, i vår sosiale omgang med andre mennesker og ikke minst i vårt forhold til Frelseren.

Jesu Kristus etablerte det fullkomne adferdsmønster som kan utvikle våre holdninger for å kunne oppfylle disse hellige

pakter. Frelseren jagde bort enhver innflytelse i hans liv som kunne avlede hans oppmerksomhet fra hans guddommelige misjon, spesielt når han ble fristet av fienden eller av sine tilhengere mens han virket her på jorden. Selv om han aldri syndet, hadde han et sønderknust hjerte og en angrende ånd og var full av kjærlighet til vår himmelske Fader og til alle mennesker. Han ydmyket seg for vår Fader i himmelen og undertrykte sin egen vilje for i alle ting å oppfylle det som Faderen hadde bedt ham om, til siste slutt. Selv i det øyeblikket med ekstrem fysisk og åndelig smerte, da han bar byrden av hele menneskehetens synder på sine skuldre og utgjøt blod gjennom sine porer, sa han til Faderen: "Men ikke som jeg vil, bare som du vil" (Markus 14:36).

Min bønn, brødre og søstre, når vi tenker på våre pakter, er at vi må holde oss sterke mot "djevlels brennende piler" (1 Nephi 15:24) og følge Frelserens eksempel slik at vi kan stå i Ånden og holde oss på Herrens territorium. La oss huske president Monsons formel: "Du kan ikke ha rett når du gjør galt, og du kan ikke ta feil når du gjør rett." Dette sier jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

I harmoni med troens musikk

Av eldste Quentin L. Cook

i De tolv apostlers quorum

Gud elsker alle sine barn. Han ønsker at de alle skal vende tilbake til ham. Han ønsker at alle skal være i harmoni med troens hellige musikk.

Når Kirkens generalautoriteter møter medlemmer over hele verden, ser vi selv at siste-dagers-hellige er en kraft til det gode. Vi berømmer dere for alt dere gjør for å velsigne alle mennesker.

De av oss med samfunnskontakt-oppdrag, er høyst oppmerksomme på at mange opinionsledere og journalister i USA og rundt om i verden har trappet opp sin offentlige diskusjon om Kirken og dens medlemmer. En unik sammenlønning av faktorer har hevet Kirkens profil betydelig.¹

Mange som skriver om Kirken, har gjort et oppriktig forsøk på å forstå våre medlemmer og vår lære. De har vært dannede og har prøvd å være objektive, og det er vi takknemlige for.

Vi er også klar over at mange ikke er på bølgelengde med hellige ting. I en tale til romersk-katolske ledere ved Det pavelige universitet Gregoriana i desember i fjor bemerket sjefsrabbi Lord Sacks fra England, hvor sekulære enkelte deler av verden har blitt. Han uttalte at en av årsakene er "en aggressiv vitenskapelig ateisme som er tonedøv for troens musikk".²

Det store innledende syn i Mormons bok er Lehis profetiske drøm om livets tre.³ Dette synet beskriver tydelig de utfordringer for tro som finnes i vår tid, og det store skillet mellom de som elsker, tilber og føler ansvar overfor Gud, og de som ikke gjør det. Lehi forklarer noe av den adferd som ødelegger troen. Noen er stolte, forfengelige og tåpelige. De er bare interessert i verdens

såkalte visdom.⁴ Andre har en viss interesse for Gud, men har gått seg vill i den verdslige tåke av mørke og synd.⁵ Noen har smakt av Guds kjærlighet og hans ord, men føler seg skamfulle på grunn av dem som gjør narr av dem, og faller fra på “forbudte stier”.⁶

Endelig finnes det dem som er i harmoni med troens musikk. Dere vet hvem dere er. Dere elsker Herren og hans evangelium og forsøker kontinuerlig å etterleve og dele hans budskap, spesielt med deres familier.⁷ Dere er i harmoni med Åndens tilskyndelser, har våknet for kraften i Guds ord, har religionsutøvelse i deres hjem og prøver flittig å leve Kristus-lignende liv som hans disipler.

Vi vet hvor travelt dere har det. Uten lønnede yrkesprester ligger ansvaret for Kirkens administrasjon på dere hengivne medlemmer. Vi vet at det er vanlig for medlemmer av biskopsråd og stavspresidentskaper og mange andre å yte lange timer med hengiven tjeneste. Presidentskaper for hjelpeorganisasjoner og quorumer er eksemplariske i sitt uselviske offer. Denne tjeneste og dette offer strekker seg gjennom hele medlemsmassen, til dem som fører Kirkens opptegnelser, trofaste hjemmelærere og besøkende lærerinner og dem som underviser i klasser. Vi er også takknemlige for dem som tappert tjener som speiderledere og barnestueledere. Dere har alle vår kjærlighet og takknemlighet for det dere gjør og den dere er!

Vi vet at det finnes medlemmer som er mindre interesserte i og mindre trofaste mot noen av Frelserens læresetninger. Vårt ønske er at disse medlemmene må våkne fullt og helt til troen og øke sin aktivitet og sitt engasjement. Gud elsker alle sine barn. Han ønsker at de alle skal vende tilbake til ham. Han ønsker at alle skal være i harmoni med troens hellige musikk. Frelserens forsoning er en gave til alle.

Det må læres og forstås at vi elsker og respekterer alle de mennesker som Lehi beskrev.⁸ Husk, det er ikke opp til oss å dømme. Dommen er Herrens.⁹ President Thomas S. Monson har konkret bedt oss om å ha “mot til å avstå fra å dømme andre”.¹⁰ Han har også bedt ethvert trofast medlem om å *redde* dem som har smakt av evangeliets frukt og deretter falt fra, så vel som dem som ennå ikke har funnet den rette og smale sti. Vi ber om at de

vil holde fast i jernstangen og ta del i Guds kjærlighet, som vil fylle deres "sjel med overmåte stor glede".¹¹

Selv om Lehis syn omfatter alle mennesker, er det kulminerende doktrinære konsept familiens evige betydning. "Familien er forordnet av Gud. Det er den viktigste enhet i tid og i evighet."¹² Da Lehi spiste av frukten på livets tre (Guds kjærlighet), ønsket han at hans "familie også skulle spise av den".¹³

Vårt store ønske er å oppdra våre barn i sannhet og rettferdighet. Ett prinsipp som vil hjelpe oss å oppnå dette, er å unngå å være altfor dømmende angående adferd som er tåpelig eller uklok, men ikke syndig. For mange år siden, da min hustru og jeg hadde barn hjemme, forklarte eldste Dallin H. Oaks at det var viktig å skille mellom ungdommelige feil som bør korrigeres, og synder som krever tukt og omvendelse.¹⁴ Der hvor det er mangel på visdom, trenger våre barn undervisning. Der det er synd, er omvendelse viktig.¹⁵ Vi opplevde at dette var nyttig i vår egen familie.

Religionsutøvelse i hjemmet velsigner våre familier. Eksempel er spesielt viktig. Det vi *er*, snakker så høyt at våre barn kanskje ikke hører det vi sier. Da jeg var nesten fem år gammel, fikk min mor høre at hennes yngre bror var blitt drept da slagskipet han tjenestegjorde på, ble bombet utenfor kysten av Japan på slutten av andre verdenskrig.¹⁶ Denne nyheten var overveldende for henne. Hun ble svært følelsesladet og gikk inn på soverommet. Etter en stund kikket jeg inn i rommet for å se om det gikk bra med henne. Hun lå på kne ved sengen i bønn. En storartet fred kom over meg fordi hun hadde lært meg å be og elske Frelseren. Dette var typisk for det eksempel hun alltid var for meg. Mødre og fedre som ber sammen med barna, kan være viktigere enn noe annet eksempel.

Jesu Kristi, vår Frelasers budskap, tjenestegjering og forsoning er familiens viktigste læreplan. Intet skriftsted beskriver vår tro bedre enn 2 Nephi 25:26: "Vi taler om Kristus, vi gleder oss i Kristus, vi forkynner om Kristus, vi profeterer om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med våre profetier så våre barn kan vite hvilken kilde de kan se hen til for å få forlatelse for sine synder."

En av de underliggende forutsetningene i Lehis syn er at trofaste medlemmer må holde fast i jernstangen hvis de vil holde seg på den snevre og smale sti som fører til livets tre. Det er viktig for medlemmene å lese, grunne på og studere Skriftene.¹⁷

Mormons bok er av største betydning.¹⁸ Det vil selvfølgelig alltid finnes dem som undervurderer betydningen av eller ringeakter denne hellige boken. Noen har brukt humor. Før jeg reiste på misjon, siterte en universitetsprofessor Mark Twains utsagn om at hvis man fjernet "Og det skjedde" fra Mormons bok, "ville det bare ha vært bare en brosjyre".¹⁹

Noen måneder senere, mens jeg var på misjon i London, England, leste en fornem Oxford-utdannet lærer ved London University, en egyptisk ekspert på semittiske språk, Mormons bok. Han korresponderte med president David O. McKay og møtte misjonærer. Han informerte dem om at han var overbevist om at Mormons bok virkelig var en oversettelse av "jødenes lærdom og egypternes språk" for de perioder som er beskrevet i Mormons bok.²⁰ Ett eksempel blant mange han brukte, var konjunktivfrasen "Og det skjedde", som han sa gjenspeilte hvordan han ville oversette fraseologi brukt i gamle semittiske skrifter.²¹ Professoren ble informert om at selv om hans intellektuelle tilnærming basert på hans yrke hadde hjulpet ham, var det fortsatt viktig å ha et åndelig vitnesbyrd. Gjennom studium og bønn fikk han et åndelig vitnesbyrd og ble døpt. Så det én berømt humorist så som et objekt for latterliggjøring, anerkjente en forsker som et solid bevis for sannheten av Mormons bok, som ble bekreftet for ham ved Ånden.

Den grunnleggende læren om handlefrihet krever at et vitnesbyrd om det gjengitte evangelium må være basert på tro fremfor bare eksterne eller vitenskapelige bevis. Et overdrevent fokus på ting som ennå ikke er fullt ut avdekket, for eksempel hvordan Frelserens jomfrufødsel eller oppstandelse kan ha skjedd eller nøyaktig hvordan Joseph Smith oversatte våre skrifter, vil hverken være virkningsfullt eller gi åndelig fremgang. Dette er spørsmål om tro. Til syvende og sist er svaret Moronis rettleiding om å lese og grunne og deretter be Gud i all oppriktighet, med ærlig hensikt om å bekrefte sannheter i Skriftene ved Åndens vitnesbyrd.²² I tillegg, når vi innprenter i

vårt liv Skriftenes imperativer og etterlever evangeliet, blir vi velsignet av Ånden og smaker av Hans godhet i form av glede, lykke og ikke minst fred.²³

En helt klar skillelinje mellom dem som hører troens musikk og dem som er tonedøve eller ute av harmoni, er det aktive studiet av Skriftene. Jeg ble dypt rørt for mange år siden over at en avholdt profet, Spencer W. Kimball, understreket behovet for stadig å lese og studere Skriftene. Han sa: "Jeg oppdager at når mitt forhold til Guddommen blir tilfeldig, og når det synes som om intet guddommelig øre hører og ingen guddommelig røst taler, er jeg langt, langt borte. Hvis jeg da fordyper meg i Skriftene, blir avstanden mindre og åndeligheten vender tilbake."²⁴

Jeg håper vi leser Mormons bok sammen med våre barn regelmessig. Jeg har snakket med mine egne barn om dette. De har gitt meg to bemerkninger. Den første: Utholdenhet i å lese Skriftene som familie daglig, er nøkkelen. Min datter beskriver på en gladlynt måte deres anstrengelser i tidlige morgentimer først og fremst med å få tenåringsbarn til konsekvent å lese i Skriftene. Hun og hennes mann våkner tidlig om morgenen og beveger seg gjennom den uklare søvnige tåken for å gripe fatt i jernrekkverket i trappen og finne veien til der familien samles for å lese Guds ord. Utholdenhet er svaret, og sans for humor hjelper. Det krever stor innsats fra alle familiemedlemmene hver dag, men det er verdt innsatsen. Midlertidige tilbakeslag blir overskygget av utholdenhet.

Den andre er hvordan vår yngste sønn og hans hustru leser Skriftene sammen med sin unge familie. To av deres fire barn er ikke gamle nok til å lese. For femåringen har de fem fingersignaler som han reagerer på for at han skal få delta fullt ut i familiens skriftstudium. Signalet for finger 1 er at han skal gjenta "Og det skjedde" hver gang det forekommer i Mormons bok. Jeg må innrømme at jeg elsker det faktum at uttrykket forekommer så ofte. Til interesse for unge familier er forresten fingersignal 2 "Og således ser vi". Finger 3, 4 og 5 velges av foreldrene basert på ordene som finnes i kapitlet de leser.

Vi vet at familiens skriftstudium og familiens hjemmeaften ikke alltid fungerer perfekt. Uavhengig av hvilke utfordringer dere står overfor, bli ikke motløse.

Dere må forstå at det å ha tro på vår Herre Jesus Kristus og det å holde hans bud, er og alltid vil være den avgjørende prøve i jordelivet. Fremfor alt annet må hver av oss innse at når noen er tonedøv for troens musikk, er han eller hun ikke på bølgelengde med Ånden. Som profeten Nephi forkynte: "Dere har hørt hans røst ... , og han har talt til dere med en mild, lav røst, men dere var følelseløse, så dere ikke kunne føle hans ord."²⁵

Vår lære er klar: Vi skal være positive og ved godt mot. Vi legger vekt på vår tro, ikke på det vi frykter. Vi gleder oss over Herrens forsikring om at han vil stå sammen med oss og gi oss veiledning og rettledning.²⁶ Den hellige ånd vitner for vårt hjerte at vi har en kjærlig Fader i himmelen, hvis barmhjertige plan for vår forløsning vil bli oppfylt i alle aspekter på grunn av Jesu Kristi sonoffer.

Som Naomi W. Randall, forfatter av "Jeg er Guds kjære barn", skrev: "Ånden leger mine sår, jeg frykter ei, min tro består."²⁷

La oss derfor, uansett hvor vi er på disippelens vei i Lehis syn, bestemme oss for å vekke i oss og våre familier et større ønske om å gjøre krav på Frelserens ufattelige gave, evig liv. Jeg ber om at vi må holde oss i harmoni med troens musikk. Jeg vitner om Jesu Kristi guddommelighet og at hans forsoning er en realitet. I Jesu Kristi navn. Amen.

Noter

1. Se Lære og pakter 1:30.
2. Jonathan Sacks, "Has Europe Lost Its Soul?" (talte holdt 12. des. 2011 ved Det pavelige universitet Gregoriana), chiefrabbi.org/ReadArticle.aspx?id=1843.
3. Se 1 Nephi 8.
4. Se 1 Nephi 8:27; 11:35.
5. Se 1 Nephi 8:23; 12:17.
6. 1 Nephi 8:28.
7. Se 1 Nephi 8:12.
8. Frelseren har befalt oss å oppsøke de tapte får; se Matteus 18:12–14.
9. Se Johannes 5:22; se også Matteus 7:1–2.
10. Thomas S. Monson, "Må dere ha mot", *Liahona*, mai 2009, 124.
11. 1 Nephi 8:12.
12. *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), 1.1.1.
13. 1 Nephi 8:12.
14. Se Dallin H. Oaks, "Sins and Mistakes", *Ensign*, okt. 1996, 62. Eldste Oaks underviste i dette da han var president for Brigham Young University rundt 1980.
15. Se Lære og pakter 1:25–27.

16. Se Marva Jeanne Kimball Pedersen, *Vaughn Roberts Kimball: A Memorial* (1995). Vaughn spilte fotball som quarterback for Brigham Young University høsten 1941. Dagen etter angrepet på Pearl Harbor, 8. desember 1941, vervet han seg i Sjøforsvaret. Han ble drept 11. mai 1945 av fiendens bombeangrep mot USS *Bunker Hill* og ble begravet på sjøen.
17. Se Johannes 5:39.
18. Se Ezra Taft Benson, "Mormons bok – sluttsteinen i vår religion", *Ensign*, nov. 1986, 4; eller *Liahona*, okt. 2011, 52.
19. Mark Twain, *Roughing It* (1891), 127–28. Hver ny generasjon får presentert Twains kommentarer som om de var en betydelig ny oppdagelse. Det henvises vanligvis lite til det faktum at Mark Twain var like avvisende mot kristendommen og religion som sådan.
20. 1 Nephi 1:2.
21. Jeg møtte dr. Ebeid Sarofim i London da eldstene underviste ham. Se også N. Eldon Tanner, i Conference Report, april 1962, 53. Mange forskere av gamle semittiske og egyptiske skrifter har kommentert den stadige bruken av konjunktivfrasen "Og det skjedde" i begynnelsen av setninger; se Hugh Nibley, *Since Cumorah*, 2. utg. (1988), 150.
22. Se Moroni 10:3–4. Svært få kritikere har prøvd dette med ærlig hensikt.
23. Se Lære og pakter 59:23.
24. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Spencer W. Kimball* (2006), 68–69.
25. 1 Nephi 17:45; se også Ezra Taft Benson, "Søk Herrens ånd", *Lys over Norge*, sep. 1988, 2: "Vi hører som oftest Herrens ord i form av en følelse. Hvis vi er ydmyke og følsomme, vil Herren tilskynde oss gjennom våre følelser."
26. Se Lære og pakter 68:6.
27. "Min tro består", *Salmer*, nr. 89.

Slik kan du få åpenbaring og inspirasjon for ditt eget liv

Av **eldste Richard G. Scott**

i De tolv apostlers quorum

Hvorfor ønsker Herren at vi skal be til ham og spørre? Fordi det er slik åpenbaring mottas.

Enhver som står på denne talerstolen for å gi et budskap, føler styrke og støtte fra medlemmer over hele verden. Jeg er takknemlig for at den samme støtten kan komme fra en kjær ledsager på den andre side av sløret. Takk, Jeanene.

Den hellige ånd formidler viktig informasjon som vi trenger som veiledning på vår jordiske reise. Når den er skarp og klar og viktig, kan den kalles åpenbaring. Når det er en serie tilskyndelser vi ofte mottar for å veilede oss skritt for skritt til et verdig mål, vil jeg i denne talen kalle det inspirasjon.

Et eksempel på åpenbaring er den veiledning president Spencer W. Kimball mottok etter å ha bønnfalt Herren lenge om å gi prestedømmet til alle verdige menn i Kirken, ettersom det den gangen bare var tilgjengelig for noen av dem.

Et annet eksempel på åpenbaring er denne veiledningen som ble gitt til president Joseph F. Smith: "Jeg tror vi beveger oss og har vår eksistens i nærvær av himmelske sendebud og himmelske vesener. Vi er ikke adskilt fra dem... Vi er nært knyttet til våre avdøde, til våre forfedre ... som har gått foran oss inn i ånde verdenen. Vi kan ikke glemme dem, vi vil ikke slutte å elske dem, vi holder dem alltid i vårt hjerte, i minnet, og dermed er vi tilknyttet og forenet med dem med bånd som vi ikke kan bryte... Hvis dette er tilfellet med oss i vår begrensede tilstand,

omgitt av våre jordiske svakheter, ... hvor mye sikrere er det ikke ... å anta at de som har vært trofaste, som har gått bort ... kan se oss bedre enn vi kan se dem, at de kjenner oss bedre enn vi kjenner dem ... Vi lever i deres nærvær, de ser oss, de er opptatt av vår velferd, de elsker oss nå mer enn noensinne. For når de ser farene som plager oss, ... [må] deres kjærlighet til oss og deres ønske for vårt velvære, være større enn det som vi føler for oss selv.”¹

Forhold kan styrkes gjennom sløret til personer vi kjenner og elsker. Det gjøres ved vår besluttsomme innsats for stadig å gjøre det rette. Vi kan styrke vårt forhold til den avdøde personen vi elsker, ved å være klar over at adskillelsen er midlertidig og at paktene som er inngått i templet, er evige. Hvis vi konsekvent adlyder dem, sikrer slike pakter den evige realiseringen av løftene som ligger i dem.

Et veldig klart tilfelle av åpenbaring i mitt liv fant sted da jeg ble sterkt tilskyndet av Ånden til å spørre Jeanene Watkins om hun ville bli beseglet til meg i templet.

En av de store lærdommer som hver av oss trenger å lære, er å spørre. Hvorfor ønsker Herren at vi skal be til ham og spørre? Fordi det er slik åpenbaring mottas.

Når jeg står overfor en svært vanskelig sak, er det slik jeg prøver å forstå hva jeg skal gjøre. Jeg faster. Jeg ber om å finne og forstå skriftsteder som vil være nyttige. Denne prosessen er syklisk. Jeg begynner med å lese et skriftsted. Jeg grunner på hva verset betyr og ber om inspirasjon. Deretter grunner og ber jeg om å få vite om jeg har forstått alt som Herren ønsker at jeg skal gjøre. Ofte kommer flere tilskyndelser med økt forståelse av læren. Jeg har funnet ut at dette er en god måte å lære av Skriftene på.

Det er noen praktiske prinsipper som forbedrer åpenbaring. For det første, vil det å gi etter for følelser som sinne eller krenkelse eller forsvarsholdning, drive bort Den hellige ånd. Disse følelsene må elimineres, ellers er vår sjanse til å motta åpenbaring liten.

Et annet prinsipp er å være forsiktig med humor. Høy, upassende latter vil krenke Ånden. En god sans for humor

fremmer åpenbaring. Høy latter gjør det ikke. Humoristisk sans er en sikkerhetsventil for livets trykk.

En annen fiende av åpenbaring kommer av overdrivelse eller høylydt ordbruk i det som sies. Varsom og rolig tale vil være en fordel for å motta åpenbaring.

På den annen side kan åndelig kommunikasjon bli styrket av gode helsevaner. Mosjon, en passelig mengde søvn og gode matvaner øker vår evne til å motta og forstå åpenbaring. Vi vil komme til å leve vår tilmålte tid. Vi kan imidlertid forbedre både kvaliteten på vår tjeneste og vårt velbefinnende ved å gjøre gjennomtenkte, gode valg.

Det er viktig at våre daglige aktiviteter ikke distraherer oss fra å lytte til Ånden.

Åpenbaring kan også gis i en drøm, når det er en nesten umerkelig overgang fra søvn til våken tilstand. Hvis dere forsøker å skrive ned innholdet med en gang, kan dere få med mange detaljer, men ellers forsvinner den raskt. Inspirert kommunikasjon om natten blir vanligvis ledsaget av en hellig følelse for hele opplevelsen. Herren bruker personer vi har stor respekt for, til å lære oss sannheter i en drøm, fordi vi stoler på dem og vil lytte til deres råd. Det er Herren som underviser gjennom Den hellige ånd. Imidlertid kan han i en drøm gjøre det både enklere å forstå og med større sannsynlighet gjøre inntrykk på oss, ved å undervise oss gjennom en vi elsker og respekterer.

Når det er for Herrens sak, kan han hjelpe oss å huske hva som helst. Dette burde ikke svekke vår vilje til å skrive ned inntrykk fra Ånden. Inspirasjon som blir omhyggelig nedtegnet, viser Gud at hans kommunikasjon er hellig for oss. Å skrive det ned vil også styrke vår evne til å huske åpenbaring. Det vi har nedskrevet av Åndens veiledning, skulle beskyttes mot tap eller andres innsyn.

Skriftene gir en uttrykksfull bekreftelse på hvordan sannhet, konsekvent etterlevd, åpner døren til inspirasjon til å vite hva man skal gjøre, og ved behov, å få personlige evner forsterket med guddommelig kraft. Skriftene skildrer hvordan en persons evne til å overvinne vanskeligheter, tvil og tilsynelatende uoverstigelige utfordringer blir styrket av Herren i nødens stund. Hvis dere grunner på slike eksempler, vil det komme en fredelig

bekreftelse gjennom Den hellige ånd på at deres erfaringer er sanne. Dere vil lære at lignende hjelp er tilgjengelig for dere.

Jeg har sett enkeltpersoner møte utfordringer og som visste hva de skulle gjøre når det var utenfor deres egen erfaring, fordi de stolte på Herren og visste at han ville lede dem til løsninger som det var presserende behov for.

Herren har erklært: "Og dere skal bli undervist fra det høye. Helliggjør dere, og dere skal bli ikledd kraft så dere kan gjengi mine ord slik som jeg har talt."² Ordene *helliggjør dere* kan virke uklare. President Harold B. Lee forklarte en gang at man kan erstatte disse ordene med "hold mine bud". Når det leses på den måten, kan rådet virke klarere.³

Man må alltid være psykisk og fysisk ren og ha en ren hensikt slik at Herren kan inspirere. En som er lydig mot hans bud, har Herrens tillit. Denne personen har tilgang til hans inspirasjon så han kan vite hva han skal gjøre og, etter behov, den guddommelige kraft til å gjøre det.

For at åndeligheten skal vokse seg sterkere og bli mer tilgjengelig, må den være plantet i god jord. Hovmod, stolthet og innbilskhet er som steingrunn som aldri vil frembringe åndelig frukt.

Ydmykhet er som fruktbar jord der åndelighet vokser og frembringer frukt i form av inspirasjon til å vite hva vi skal gjøre. Den gir tilgang til guddommelig kraft til å utrette det som må gjøres. En som er motivert av et ønske om ros eller anerkjennelse, vil ikke kvalifisere seg til å bli undervist av Ånden. En person som er arrogant, eller som lar sine følelser påvirke sine beslutninger, vil ikke bli sterkt ledet av Ånden.

Når vi opptrer som et redskap på vegne av andre, blir vi lettere inspirert enn når vi bare tenker på oss selv. I prosessen med å hjelpe andre, kan Herren legge til instruksjoner som vi selv vil ha nytte av.

Vår himmelske Fader satte oss ikke på jorden for at vi skulle mislykkes, men for at vi skulle lykkes i strålende grad. Dette kan synes paradoksalt, men det er grunnen til at det noen ganger kan være meget vanskelig å oppfatte svar på bønner. Noen ganger prøver vi uklokt å møte livet ved å stole på vår egen erfaring og kapasitet. Det er mye klokere av oss å søke ved bønn og

guddommelig inspirasjon å få vite hva vi skal gjøre. Vår lydighet sikrer at når det er påkrevd, kan vi kvalifisere oss for guddommelig kraft til å oppnå et inspirert mål.

Som så mange av oss, oppfattet ikke Oliver Cowdery de bønnesvar som Herren allerede hadde gitt. For å åpne hans og våre øyne, mottok Joseph Smith følgende åpenbaring:

“Velsignet er du for det du har gjort, for du har adspurt meg, og se, så ofte som du har adspurt, er du blitt undervist av min Ånd. Om det ikke hadde vært således, ville du ikke ha kommet til det sted hvor du nå er.

Se, du vet at du har adspurt meg, og jeg opplyste din forstand, og nå forteller jeg deg dette for at du kan vite at du er blitt opplyst av sannhetens Ånd.”⁴

Hvis dere føler at Gud ikke har besvart deres bønner, grunn på disse skriftstedene – og let deretter nøye i deres eget liv etter tegn på at han allerede kan ha svart dere.

To indikatorer på at en følelse eller tilskyndelse kommer fra Gud, er at den gir fred i hjertet og en rolig, varm følelse. Hvis dere følger prinsippene jeg har drøftet, vil dere være forberedt på å gjenkjenne åpenbaring på avgjørende tidspunkter i deres eget liv.

Jo tettere dere følger guddommelig veiledning, jo større blir deres lykke her og i evigheten – og desto mer omfattende blir deres fremgang og evne til å tjene. Jeg forstår ikke helt hvordan det gjøres, men denne veiledningen i deres liv tar ikke bort deres handlefrihet. Dere tar de avgjørelsene dere bestemmer dere for å ta. Men husk, tilbøyelighet til å gjøre det rette bringer sinnsro og lykke.

Skulle valg være gale, kan de rettes opp gjennom omvendelse. Når dens betingelser oppfylles fullt ut, gir Jesu Kristi, vår Frelzers forsoning befrielse fra rettferdighetens krav for de feil som er begått. Det er vidunderlig enkelt og så makeløst vakkert. Hvis dere fortsetter å leve rettskaffent, vil dere alltid bli tilskyndet til å vite hva dere skal gjøre. Noen ganger kan det kreves betydelig innsats og tillit fra deres side for å oppdage dette. Likevel vil dere bli tilskyndet til å vite hva dere skal gjøre hvis dere oppfyller vilkårene for slik guddommelig veiledning i deres liv, nemlig lydighet mot Herrens bud, tillit til hans

guddommelige plan for lykke og å unngå alt som er i strid med den.

Kommunikasjon med vår himmelske Fader er ingen ubetydelig sak. Det er et hellig privilegium. Det er basert på evige, uforanderlige prinsipper. Vi får hjelp av vår Fader i himmelen som svar på vår tro, lydighet og riktig bruk av handlefrihet.

Måtte Herren inspirere dere til å forstå og bruke de prinsipper som fører til personlig åpenbaring og inspirasjon, i Jesu Kristi navn. Amen.

Noter

1. Joseph F. Smith, i Conference Report, april 1916, 2-3; se også *Gospel Doctrine*, 5. utg. (1939), 430-31.
2. Lære og pakter 43:16.
3. Se *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Harold B. Lee* (2000), 34.
4. Lære og pakter 6:14-15.

Himmelens krefter

Av **eldste David A. Bednar**

i De tolv apostlers quorum

Både unge og gamle prestedømsbærere trenger både myndighet og kraft – den nødvendige tillatelse og den åndelige kapasitet til å representere Gud i arbeidet med å frelse sjeler.

Mine kjære brødre, jeg er takknemlig for at vi kan delta i gudstjeneste sammen som en enorm gruppe prestedømsbærere. Jeg elsker og beundrer dere for deres verdighet og deres innflytelse til det gode i hele verden.

Jeg vil be dere alle om å tenke på hvordan dere ville svare på følgende spørsmål som president David O. McKay stilte Kirkens medlemmer for mange år siden: “Hvis hver [av dere] nå ble bedt om å beskrive med én setning det største særtrekk ved Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, hva ville dere da svare?” (“The Mission of the Church and Its Members”, *Improvement Era*, nov. 1956, 781).

Det svar president McKay ga på sitt eget spørsmål, var prestedømmets “guddommelige myndighet”. Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige skiller seg ut fra andre kirker som hevder at deres myndighet kommer fra historisk suksessjon, Skriftene eller teologisk opplæring. Vi gir den karakteristiske erklæring om at prestedømsmyndighet har blitt overdratt ved håndspåleggelse direkte fra himmelske sendebud til profeten Joseph Smith.

Mitt budskap fokuserer på dette guddommelige prestedømme og himmelens krefter. Jeg ber oppriktig om hjelp fra Herrens Ånd mens vi sammen lærer om disse viktige sannheter.

Prestedømmets myndighet og kraft

Prestedømmet er Guds myndighet delegert til menneskene på jorden for å handle i alle ting som angår menneskehetens frelse (se Spencer W. Kimball, "The Example of Abraham", *Ensign*, juni 1975, 3). Prestedømmet er det middel hvorved Herren virker gjennom mennesker for å frelse sjeler. Et av de definerende trekk ved Jesu Kristi Kirke, både i oldtiden og i dag, er hans myndighet. Det kan ikke finnes en sann kirke uten guddommelig myndighet.

Vanlige menn mottar prestedømmets myndighet. Verdighet og villighet – ikke erfaring, kompetanse eller utdanning – er kvalifikasjonene for ordinasjon til prestedømmet.

Mønsteret for å motta prestedømsmyndighet er beskrevet i den femte trosartikkel: "Vi tror at en mann må kalles av Gud, ved profeti og ved håndspåleggelse av dem som har myndighet for å kunne forkynne evangeliet og forrette dets ordinanser." Dermed får en gutt eller en mann prestedømmets myndighet og blir ordinert til et bestemt embede av en som allerede har prestedømmet, og har blitt bemyndiget av en leder med de nødvendige prestedømsnøkler.

En prestedømsbærer forventes å utøve denne hellige myndighet i samsvar med Guds hellige sinn, vilje og hensikter. Ingenting ved prestedømmet er selvsentrert. Prestedømmet brukes alltid til å betjene, velsigne og styrke andre mennesker.

Det høyere prestedømme mottas ved en høytidelig pakt som inkluderer plikten til å handle i den myndighet (se L&p 68:8) og det embede (se L&p 107:99) som er mottatt. Som bærere av Guds hellige myndighet, er vi representanter som skulle handle, og ikke objekter som kun blir påvirket (se 2 Nephi 2:26). Prestedømmet er av natur aktivt snarere enn passivt.

President Ezra Taft Benson har sagt:

"Det er ikke nok å motta prestedømmet og deretter lene seg tilbake og passivt vente til noen oppildner oss til aktivitet. Når vi mottar prestedømmet, har vi plikt til å bli aktivt og ivrig engasjert i å fremme rettferdighetens sak på jorden, for Herren sier:

"... Den som ikke gjør noe før han blir befalt, og mottar et bud med et tvilende hjerte og er sen til å holde det, er fordømt' [L&p 58:29]" (*So Shall Ye Reap* [1960], 21).

President Spencer W. Kimball understreket også ettertrykkelig prestedømmets aktive natur: “Man bryter prestedømmets pakt ved å overtre budene – men også ved å forsømme sine plikter. Og følgelig kan man, *for å bryte denne pakt, bare la være å gjøre noe som helst*” (*Tilgivelsens mirakel* [1969], 93).

Når vi gjør vårt beste for å ivareta vårt prestedømsansvar, kan vi bli velsignet med prestedømmets kraft. Prestedømmets kraft er Guds kraft som virker gjennom menn og gutter som oss, og fordrer personlig rettskaffenhet, trofasthet, lydighet og flid. En gutt eller en mann kan få prestedømsmyndighet ved håndspåleggelse, men vil ikke ha prestedømmets kraft om han er ulydig, uverdigg eller uvillig til å tjene.

“Prestedømmets rettigheter er uadskillelig forbundet med himmelens krefter, og ... himmelens *krefter* kan hverken kontrolleres eller nyttes uten at det skjer ifølge rettferdighetens prinsipper.

At de kan meddeles oss, er sant, men når vi forsøker å skjule våre synder eller å tilfredsstille vår stolthet, vår forfengelige ærgjerrighet, eller å utøve herredømme, kontroll eller tvang over menneskenes barns sjeler i noen som helst grad av urettferdighet, se, da trekker himlene seg tilbake, Herrens Ånd bedrøves, og når den borttas – Amen til den manns prestedømme og myndighet” (L&P 121:36–37; uthevelse tilføyd).

Brødre, at en gutt eller en mann mottar prestedømmets myndighet, men unnlater å gjøre det som er nødvendig for å kvalifisere seg til prestedømmets kraft, er uakseptabelt for Herren. Både unge og gamle prestedømsbærere trenger både myndighet og kraft – den nødvendige tillatelse og den åndelige kapasitet til å representere Gud i arbeidet med å frelse sjeler.

En lærdom fra min far

Jeg ble oppdratt i et hjem med en trofast mor og en fantastisk far. Min mor var etterkommer av pionerer som ofret alt for Kirken og Guds rike. Min far var ikke medlem av vår kirke, og som ung mann ønsket han å bli katolsk prest. Til syvende og sist valgte han ikke teologisk fakultet, men en karriere som verktøymaker.

Gjennom mye av sitt ekteskap deltok min far på møter i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige sammen med vår familie.

Faktisk hadde mange i menigheten ingen anelse om at min far ikke var medlem av Kirken. Han spilte på og trente menighetens softball-lag, hjalp til med speideraktiviteter og støttet min mor i hennes ulike kall og ansvarsoppgaver. Jeg ønsker å fortelle dere om en av de store lærdommer jeg fikk av min far om prestedømmets myndighet og kraft.

Som gutt spurte jeg pappa mange ganger hver uke om når han skulle bli døpt. Han svarte kjærlig, men bestemt hver gang jeg plaget ham: "David, jeg kommer ikke til å slutte meg til Kirken for din mor, for deg eller for noen andre. Jeg vil slutte meg til Kirken når jeg vet at det er det rette å gjøre."

Jeg tror jeg var tidlig i tenårene da følgende samtale fant sted med min far. Vi hadde nettopp kommet hjem etter å ha deltatt på våre søndagsmøter sammen, og jeg spurte pappa når han skulle bli døpt. Han smilte og sa: "Du er den som alltid spør meg om å bli døpt. I dag har jeg et spørsmål til deg." Jeg konkluderte raskt og ivrig med at vi nå gjorde fremgang!

Pappa fortsatte: "David, din kirke lærer at prestedømmet ble tatt bort fra jorden i oldtiden, og har blitt gjengitt av himmelske sendebud til profeten Joseph Smith, ikke sant?" Jeg svarte at hans påstand var korrekt. Så sa han: "Her er mitt spørsmål. Hver uke på prestedømsmøtet hører jeg biskopen og de andre prestedømslederne påminne, trygle og be om at mennene må gjøre sitt hjemmelærerarbeid og utføre sine prestedømsplikter. Hvis kirken virkelig har fått Guds prestedømme gjengitt, hvorfor er så mange av mennene i din kirke ikke det grann annerledes med hensyn til å gjøre sin religiøse plikt, enn mennene i min kirke?" Mitt unge sinn ble umiddelbart fullstendig tomt. Jeg hadde ikke noe godt svar å gi min far.

Jeg tror min far gjorde galt i å vurdere gyldigheten av vår kirkes krav på guddommelig myndighet ut fra svakhetene til mennene han møtte i menigheten vår. Men innlemmet i hans spørsmål til meg var en riktig antakelse om at menn som bærer Guds hellige prestedømme, skulle være annerledes enn andre menn. Menn som bærer prestedømmet, er ikke automatisk bedre enn andre menn, men de skulle handle annerledes. Menn som bærer prestedømmet, skulle ikke bare motta prestedømsmyndighet men også bli verdige og trofaste kanaler

for Guds kraft. "Vær rene dere som bærer Herrens kar" (L&P 38:42).

Jeg har aldri glemt lærdommene om prestedømmets myndighet og kraft som jeg lærte av min far, en god mann som ikke tilhørte vår tro, men som forventet mer av menn som hevdet å bære Guds prestedømme. Denne samtalen med min far en søndag ettermiddag for mange år siden, ga meg et ønske om å være en "god gutt". Jeg ønsket ikke å være et dårlig eksempel og en snublesten for min fars fremgang i å lære om det gjengitte evangelium. Jeg ønsket ganske enkelt å være en god gutt. Herren trenger at alle vi som bærer hans myndighet, er hederlige, dydige og gode gutter til enhver tid og på alle steder.

Dere er kanskje interessert i å vite at mange år senere ble min far døpt. Og til riktig tid fikk jeg anledning til å meddele ham Det aronske og Det melkisedekske prestedømme. En av de store opplevelsene i mitt liv var å se min far få prestedømmets myndighet og til slutt dets kraft.

Jeg deler med dere denne tydelige lærdom som jeg fikk av min far, for å understreke en enkel sannhet. Å motta prestedømmets myndighet ved håndspåleggelse er en viktig begynnelse, men det er ikke nok. Ordinasjon overdrar myndighet, men rettskaffenhet er nødvendig for å handle med kraft idet vi streber etter å løfte sjeler, å undervise og vitne, å velsigne og råde, og å fremme arbeidet med å frelse sjeler.

I denne betydningsfulle perioden av jordens historie, må dere og jeg som prestedømsbærere, være rettferdige menn og effektive redskaper i Guds hender. Vi må reise oss som Guds menn. Dere og jeg ville ha godt av å lære av og gi akt på Nephis eksempel, sønnesønn av Helaman og den første av de tolv disipler som ble kalt av Frelseren i begynnelsen av hans virke blant nephittene. "Og [Nephi] lærte dem mange ting ... Og Nephi underviste med kraft og med stor myndighet" (3 Nephi 7:17).

"Vær så snill å hjelpe min mann å forstå"

På slutten av tempelintervjuer jeg foretok som biskop og stavsprezident, spurte jeg ofte de gifte søstrene hvordan jeg best kunne hjelpe dem og deres familier. De nesten like svarene jeg fikk av disse trofaste kvinnene, var både opplysende og urovekkende. Det var sjelden søstrene klaget eller kritiserte, men

de svarte ofte som følger: “Vær så snill å hjelpe min mann å forstå sitt ansvar som prestedømsleder i vårt hjem. Jeg tar gjerne ledelsen ved skriftstudium, familiebønn og familiens hjemmeaften, og jeg vil fortsette å gjøre det. Men jeg skulle ønske min mann ville være en likeverdige partner og yte den sterke prestedømsledelsen bare han kan yte. Vær så snill å hjelpe mannen min å lære hvordan han blir en patriark og en prestedømsleder i vårt hjem som presiderer og beskytter.”

Jeg reflekterer ofte over disse søstrenes oppriktighet og deres anmodning. Prestedømsledere hører lignende bekymringer i dag. Mange hustruer trygler om ektemenn som ikke bare har prestedømmets myndighet, men også prestedømmets kraft. De lengter etter å være likestilt med en trofast ektemann og prestedømsledsager i arbeidet med å skape et Kristus-sentrert og evangeliefokusert hjem.

Brødre, jeg lover at hvis dere og jeg ydmykt vil tenke over disse søstrenes bønner, vil Den hellige ånd hjelpe oss å se oss selv slik vi egentlig er (se L&P 93:24), og hjelpe oss å se hva vi trenger å forandre og forbedre. Og tiden for å handle er nå!

Vær eksempler på rettferdighet

I kveld vil jeg gjenta president Thomas S. Monsons læresetninger, som har oppfordret oss til å være “rettferdige eksempler”. Han har gjentatte ganger minnet oss om at vi går Herrens ærend og har rett til hans hjelp på betingelse av vår verdighet (se “Rettferdige eksempler”, *Liahona*, mai 2008, 65–68). Dere og jeg har prestedømsmyndighet som har blitt gjengitt til jorden i denne evangelieutdeling av himmelske sendebud, døperen Johannes og Peter, Jakob og Johannes. Og derfor kan enhver mann som mottar Det melkisedekske prestedømme, spore sin personlige myndighetslinje direkte til vår Herre Jesus Kristus. Jeg håper vi er takknemlige for denne fantastiske velsignelsen. Jeg ber om at vi må være rene og verdige til å representere Herren når vi utøver hans hellige myndighet. Måtte hver av oss kvalifisere oss for prestedømmets kraft.

Jeg vitner om at Det hellige prestedømme virkelig har blitt gjengitt til jorden i disse siste dager og finnes i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Jeg vitner også om at president Thomas S. Monson er den presiderende høyprest over Kirkens

høye prestedømme (se L&p 107:9, 22, 65–66, 91–92) og den eneste person på jorden som både innehar og har myndighet til å utøve alle prestedømmets nøkler. Jeg vitner høytidelig om disse sannheter i vår Herre Jesu Kristi hellige navn. Amen.

Redningen for virkelig vekst

Av biskop Richard C. Edgley

Nylig avløst førsterådgiver i Det presiderende biskopsråd

Å frelse sjeler er det arbeid Frelseren har kalt oss alle til å gjøre.

I de foregående måneder har vi lagt større vekt på å få til "virkelig vekst" i Kirken, ved å hjelpe alle som vil, å motta og holde pakter og frelsende ordinanser og leve med en mektig forandring i hjertet slik som Alma beskriver (se Alma 5:14). En av de mest meningsfulle og viktige måter å oppnå virkelig vekst i Kirken på er å strekke oss ut for å redde dem som har blitt døpt, men ennå vandrer i en mindre aktiv tilstand, uten å motta velsignelsene og de frelsende ordinansene. Uavhengig av vårt kall – hjemmelærer eller besøkende lærerinne, Søndagsskolelærer, biskop, far, mor eller generalautoritet – alle kan engasjere seg i innsatsen for å redde på en meningsfull måte. Å bringe alle – vår familie, ikke-medlemmer, mindre aktive, syndere – til Kristus for å motta de frelsende ordinanser, er tross alt det guddommelige kall vi alle deler.

En søndag morgen for cirka 30 år siden, mens jeg virket i et stavspreidentskap, fikk vi en telefon fra en av våre trofaste biskoper. Han forklarte at hans menighet hadde vokst så raskt at han ikke lenger kunne gi et meningsfylt kall til alle verdige medlemmer. Hans bønn til oss var at vi måtte dele menigheten. Mens vi ventet på en slik godkjenning, besluttet vi som stavspreidentskap at vi skulle besøke menigheten og kalle alle disse fantastiske, verdige brødrene og søstrene som stavsmisjonærer.

Jeg tror den tredje personen jeg besøkte, var en ung kvinnelig student ved det lokale universitetet. Etter å ha småpratet en liten stund, kalte jeg henne til å tjene som misjonær. Hun ble stille en stund. Så sa hun: "President, vet du ikke at jeg ikke er aktiv i Kirken?"

Etter et øyeblikks stillhet fra min side, sa jeg: "Nei, jeg visste ikke at du ikke var aktiv."

Hun svarte: "Jeg har ikke vært aktiv i Kirken på mange år." Så sa hun: "Vet du ikke at når du har vært inaktiv, er det ikke så lett å komme tilbake?"

Jeg svarte: "Nei. Din menighet begynner kl 09.00. Du kommer inn i møtehuset, og du er sammen med oss."

Hun svarte: "Nei, det er ikke så lett. Du bekymrer deg for mye rart. Du er bekymret for om noen vil hilse på deg eller om du vil sitte alene og ubemerket under møtene. Du er også bekymret for om du vil bli akseptert og hvem dine nye venner vil være."

Med tårene trillende nedover kinnene, fortsatte hun: "Jeg vet at mor og far har bedt for meg i årevis for å bringe meg tilbake til Kirken." Så, etter en ny periode med stillhet, sa hun: "De siste tre månedene har jeg bedt om å finne mot, styrke og en måte å komme tilbake til aktivitet på." Så spurte hun: "President, tror du dette kallet kan være et svar på disse bønnene?"

Øynene mine ble fylt med tårer idet jeg svarte: "Jeg tror Herren har besvart dine bønner."

Hun tok ikke bare imot kallet, hun ble en flott misjonær. Og jeg er sikker på at hun bragte mye glede ikke bare til seg selv, men også til sine foreldre og trolig andre familiemedlemmer.

Det var flere ting jeg lærte eller ble påminnet om i dette og lignende intervjuer:

- Jeg lærte at mange mindre aktive medlemmer har personer som er glad i dem, som daglig ber Herren om hjelp til å redde sin kjære.
- Jeg lærte at det ikke er så lett eller behagelig for et mindre aktivt medlem å bare spasere inn i kirken igjen. De trenger hjelp. De trenger støtte. De trenger fellesskap.

- Men jeg lærte også at vi har mindre aktive medlemmer som prøver og er villige til å finne veien tilbake til aktivitet.
- Jeg lærte at mange mindre aktive medlemmer vil ta imot kall hvis de blir spurt.
- Jeg lærte at et mindre aktivt medlem fortjener å bli behandlet som en likeverdig, og bli sett på som en sønn eller datter av en kjærlig Gud.

I årenes løp har jeg lurt på hvordan dette intervjuet kunne ha gått om jeg hadde henvendt meg til henne som et mindre aktivt medlem av Kirken. Det får det være opp til dere å vurdere.

Reaktivisering har alltid vært en viktig del av Herrens arbeid. Selv om redningsarbeidet er alle medlemmers ansvar, har bærere av Det aronske og Det melkisedekske prestedømme ansvar for å lede an i dette arbeidet. Tross alt er det dette prestedømstjeneste handler om – å bringe alle mennesker til de opphøyende pakter som gir fred, lykke og egenverd.

Fra Mormons bok husker dere sikkert at da Alma den yngre oppdaget at zoramittene hadde falt fra Kirken, organiserte han et reaktiviseringsteam for å redde disse menneskene. Da de nærmet seg sitt oppdrag, ba Alma til Herren med disse ordene:

“O Herre, vil du hjelpe oss så vi kan lykkes med å bringe dem tilbake til deg i Kristus.

Se, O Herre, deres sjeler er dyrebare, og *mange av dem er våre brødre*. Gi oss derfor kraft og visdom, O Herre, så vi kan bringe disse våre brødre tilbake til deg” (Alma 31:34–35; uthevelse tilføyd).

For noen måneder siden, etter et møte med nye konvertitter og mindre aktive medlemmer, kom en reaktivisert mann omtrent på min alder bort til meg og sa: “Jeg er en som har vært mindre aktiv mesteparten av livet. Jeg falt tidlig fra Kirken. Men jeg er tilbake nå, og jeg arbeider i templet sammen med min hustru.”

For å la ham vite at alt var i orden, var mitt svar noe sånt som dette: “Når enden er god, er allting godt.”

Han svarte: “Nei, alt er ikke godt. Jeg er tilbake i Kirken, men jeg har mistet alle mine barn og barnebarn. Og jeg er nå vitne til tapet av mine oldebarn – alle er utenfor Kirken. Alt er ikke godt.”

I vår familie har vi en stamfar som sluttet seg til Kirken i Europa i Kirkens tidlige tid. En sønn ble inaktiv. Søster Edgley og jeg har forsøkt å spore de inaktive etterkommerne av denne stamfaren.

Det var lett for min hustru og meg å konkludere med at i løpet av de følgende seks generasjoner og under rimelige forutsetninger, kan det være et tap på opptil 3000 familiemedlemmer. Beregn så to generasjoner frem. Tapet kan teoretisk sett nærme seg 20 000 til 30 000 av vår himmelske Faders barn.

Befalingen om å redde er basert på en av de mest fundamentale læresetninger i Kirken.

“Husk at sjeler er av stor verdi i Guds øyne.

For se, Herren deres Forløser led døden i kjødet, derfor led han *alle menneskers smerter* så *alle mennesker kunne omvende seg og komme til ham* ...

Og om så skjer at dere skulle arbeide alle deres dager med å rope omvendelse til dette folk og bare bringer én sjel til meg, hvor stor skal ikke deres glede være med ham i min Faders rike!” (L&p 18:10–11, 15; uthevelse tilføyd).

Jeg har hatt det privilegium å redde noen få mindre aktive medlemmer i løpet av mitt liv. Når jeg nå bidrar til å bringe én tilbake til aktivitet i Kirken, visualiserer jeg ikke en enslig sjel. Jeg ser seks, syv eller flere generasjoner – tusenvis av sjeler. Og så tenker jeg på skriftstedet: “[Om dere bringer bare] én sjel til meg, hvor stor skal ikke deres glede være” (L&p 18:15).

Til sine apostler sa Herren: “Høsten er stor, men arbeiderne få” (Matteus 9:37). Arbeiderne trenger ikke være få. Vi har tusenvis av dyktige, verdige prestedømsbærere og millioner av engasjerte medlemmer av Kirken i alle deler av verden. Vi har fungerende menighetsråd, prestedømsquorumer, Hjelpeforeninger og andre organisasjoner, alle med befaling om å redde. Å frelse sjeler er det arbeid Frelseren har kalt oss alle til å gjøre.

Tidligere i min tale henviste jeg til den bønn Alma holdt da han og hans ledsagere tok fatt på redningen av zoramittene. Under andre verdenskrig ble ca. 500 amerikanske soldater og lokale innbyggere som støttet dem, holdt fanget i en fangeleir. På

grunn av det de led og bekymring for deres sikkerhet, ble en frivillig styrke på ca. 100 amerikanske soldater valgt til å redde disse fangene. Da de frivillige var samlet, instruerte offiseren dem omtrent som dette: "I kveld skal dere møte deres religiøse ledere, knele ned og sverge til Gud at så lenge dere lever, vil dere ikke la én av disse mennene lide et eneste øyeblikk til." (Se Hampton Sides, *Ghost Soldiers: The Forgotten Epic Story of World War II's Most Dramatic Mission* [2001], 28–29.) Denne vellykkede redningen var en redning fra fysisk og timelig lidelse. Skulle vi være mindre tapre i våre anstrengelser for å redde dem som kan rammes av åndelige og evige konsekvenser? Skulle vi vise mindre plikttroskap mot Herren?

Til slutt, vårt engasjement som medlemmer av Kristi sanne og levende kirke beror på det faktum at Herren led for hver eneste en av oss – ikke-medlemmet, det mindre aktive medlemmet, til og med synderen og alle våre egne familiemedlemmer. Jeg tror vi kan bringe tusener til evangeliets glede, fred og sødme, og hundretusener, ja millioner, i deres kommende generasjoner. Jeg tror vi kan lykkes fordi dette er Herrens kirke, og i kraft av vårt prestedømme og vårt medlemskap er vi kalt til å lykkes. Jeg bærer dette vitnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen.

Det aronske prestedømme: Stå opp og bruk Guds kraft

Av **Adrián Ochoa**

Annenrådgiver i Unge menns generalpresidentskap

Prestedømmet må utøves for å oppnå noe godt. Dere er kalt til å "stå opp og la deres lys skinne", ikke til å skjule deres lys i mørke.

For ikke lenge siden var jeg i Syd-Afrika og besøkte et hjem sammen med Thabiso, førsteassistent i prestenes quorum i Kagiso menighet. Thabiso og hans biskop, som presiderer over og har quorumets nøkler, hadde bedt for quorumsmedlemmer som var mindre aktive, og søkt inspirasjon om hvem de skulle besøke og hvordan de kunne hjelpe dem. De følte seg tilskyndet til å besøke hjemmet til Tebello, og de inviterte meg med.

Da vi hadde kommet forbi den illsinte vakthunden, kom vi inn i stuen til Tebello, en rolig ung mann som hadde sluttet å gå i kirken fordi han var blitt opptatt med å gjøre andre ting på søndager. Han var nervøs, men glad for å ta imot oss, og inviterte til og med familien sin til å være sammen med ham. Biskopen uttrykte sin kjærlighet til familien og sitt ønske om å hjelpe dem å bli en evig familie ved å bli beseglet i templet. De ble rørt, og vi kunne alle føle den sterke tilstedeværelsen av Den hellige ånd som veiledet hvert ord og hver følelse.

Men det var Thabisos ord som ble utslagsgivende for besøket. Det virket for meg som om denne unge presten talte englenes språk – kjærlige ord som vi alle fullt ut kunne forstå, men som gjorde spesielt inntrykk på hans venn. "Jeg likte så godt å snakke med deg i kirken hele tiden," sa han. "Du har alltid noe godt å si til meg. Og fotballaget vårt har så godt som forsvunnet nå som vi ikke har deg. Du er så dyktig."

“Jeg beklager,” svarte Tebello. “Jeg vil komme tilbake til dere.”

“Så bra,” sa Thabiso. “Og husker du hvordan vi pleide å forberede oss til misjonærtjeneste? Kan vi begynne å gjøre det igjen?”

“Ja,” gjentok Tebello, “jeg ønsker å komme tilbake.”

Kanskje den største glede jeg opplever som rådgiver i Unge menns generalpresidentskap, er å se bærere av Det aronske prestedømme over hele verden utøve Det aronske prestedømmes kraft. Men noen ganger er jeg også vitne til, med tungt hjerte, at så mange unge menn ikke forstår hvor mye godt de kan gjøre med den kraft de er i besittelse av.

Prestedømmet er selveste Guds kraft og myndighet til å handle i tjeneste for hans barn. Tenk om bare enhver ung mann, enhver bærer av Det aronske prestedømme, fullt ut kunne forstå at hans prestedømme har nøklene til englers betjening. Om de bare kunne forstå at de har en hellig plikt til å hjelpe sine venner å finne veien som fører til Frelseren. Om de bare visste at vår himmelske Fader vil gi dem evne til å forklare sannheter i det gjengitte evangelium med en slik klarhet og oppriktighet at andre vil føle Kristi ords ubestridelige sannhet.

Kjære unge menn i Kirken, la meg stille dere et spørsmål som jeg håper dere vil ha i hjertet resten av livet. Hvilken større kraft kan dere oppnå på jorden enn Guds prestedømme? Hvilken kraft kan på noen som helst måte være større enn evnen til å hjelpe vår himmelske Fader å endre deres medmenneskers liv, til å hjelpe dem videre på veien til evig lykke ved å blir rensset for synd og ugjerninger?

Som enhver annen kraft, må prestedømmet utøves for å oppnå noe godt. Dere er kalt til å “stå opp og la deres lys skinne” (L&p 115:5), ikke til å skjule deres lys i mørke. Bare de som er tapre, vil bli regnet blant de utvalgte. Når dere utøver kraften i deres hellige prestedømme, vil deres mot og selvtilit øke. Unge menn, dere vet at dere er på deres beste når dere er i Guds tjeneste. Dere vet at dere er lykkeligst når dere er ivrig engasjert i en god sak. Foredle deres prestedømmes kraft ved å være rene og verdige.

Jeg gir min tilslutning til den oppfordring eldste Jeffrey R. Holland ga dere fra denne talerstolen for seks måneder siden. "Jeg søker," sa han, "unge og gamle menn som bryr seg nok om denne kampen mellom godt og ondt til å verve seg og ta til orde. Vi er i krig." Han fortsatte: "... Jeg ber om en sterkere og mer entusiastisk røst, ikke bare mot ondskap ... men en røst for det gode, en røst for evangeliet og en røst for Gud" ("Vi er alle kalt", *Liahona*, nov. 2011, 44, 47).

Ja, bærere av Det aronske prestedømme, vi er i krig. Og i denne krigen er den beste måten å forsvare seg mot ondskap på, aktivt å fremme rettferdighet. Dere kan ikke lytte til stygge ord og late som dere ikke hører. Dere kan ikke se på, alene eller sammen med andre, bilder dere vet er uanstendige, og late som dere ikke ser. Dere kan ikke røre noe urent og late som det ikke gjør noe. Dere kan ikke være passive når Satan prøver å ødelegge det som er godt og rent. Stå heller tappert opp og forsvare det dere vet er sant! Når dere hører eller ser noe som bryter Herrens normer, husk hvem dere er – en soldat i Guds hær, bemyndiget med hans hellige prestedømme. Det finnes intet bedre våpen mot fienden, løgnens far, enn den sannhet som kommer ut av deres munn når dere utøver prestedømmets kraft. De fleste av deres jevnaldrende vil respektere dere for deres mot og integritet. Noen vil ikke. Men det spiller ingen rolle. Dere vil få respekt og tillit fra deres himmelske Fader fordi dere brukte hans kraft til å oppnå hans hensikter.

Jeg kaller på alle quorumpresidentskaper i Det aronske prestedømme til igjen å løfte frihetens fane og organisere og lede deres bataljoner. Bruk deres prestedømskraft ved å invitere menneskene rundt dere til å komme til Kristus gjennom omvendelse og dåp. Dere har vår himmelske Faders fullmakt og kraft til å gjøre det.

For to år siden, under et besøk til Santiago i Chile, ble jeg svært imponert over Daniel Olate, en ung mann som ofte ledsaget misjonærene. Jeg ba ham skrive til meg, og med hans tillatelse vil jeg lese for dere en del av en e-post jeg fikk fra ham nylig: "Jeg har nettopp blitt 16, og søndag ble jeg ordinert til en prests embede. Samme dag dømte jeg en venn som heter Carolina. Jeg lærte henne evangeliet, og hun gikk regelmessig i kirken og

har til og med fått sin Personlig fremgang-belønning, men foreldrene ville ikke la henne bli døpt før de lærte å kjenne og stole på meg. Hun ville at jeg skulle døpe henne, så vi måtte vente en måned til søndag, da jeg fylte 16. Det føles så godt å ha hjulpet et så godt menneske å bli døpt, og jeg er glad for at jeg var den som døpte henne.”

Daniel er bare en av mange unge menn rundt om i verden som lever opp til den kraft Gud har betrodd dem. En annen er Luis Fernando fra Honduras, som la merke til at hans venn gikk en farlig vei, og delte sitt vitnesbyrd med ham, noe som bokstavelig talt reddet livet hans (se “A Change of Heart”, [lds.org/youth/video](https://www.lds.org/youth/video)). Olavo fra Brasil er et annet eksempel. Som en sann fastboende tjener i sitt hjem (se L&p 84:111) inspirerte Olavo sin mor til å vende tilbake til full aktivitet i Kirken (se “Reunited by Faith”, [lds.org/youth/video](https://www.lds.org/youth/video)). Du kan finne noen av disse historiene og mange andre som dem på Kirkens ungdomsnettsted, youth.lds.org. Forresten er Internett, sosiale medier og andre teknologier redskaper Herren har lagt i deres hender for å hjelpe dere å utføre deres prestedømsplikter og øke innflytelsen av sannhet og dyd.

Kjære unge menn, når dere utøver Det aronske prestedømme på den måten jeg har beskrevet, forbereder dere dere til fremtidige ansvarsoppgaver. Men dere gjør mye mer enn det. I likhet med døperen Johannes, den eksemplariske bærer av Det aronske prestedømme, er dere også med på å forberede veien for Herren og gjøre hans stier rette. Når dere frimodig forkynner omvendelsens evangelium og dåp, slik Johannes gjorde, forbereder dere folket til Herrens komme (se Matteus 3:3; L&p 65:1–3; 84:26–28). Dere får ofte høre om de store mulighetene deres. Nå er det på tide å omsette dette potensialet i handling, å gjøre bruk av de evner Gud har gitt dere til å velsigne andre, bringe dem ut av mørket og inn i lyset og berede Herrens vei.

Kirken har gitt dere heftet *Plikt overfor Gud* som en ressurs for å hjelpe dere å lære og utføre deres plikter. Studer det ofte. Gå ned på deres knær, borte fra teknologi, og søk Herrens veiledning. Og reis dere så og bruk Guds kraft. Jeg lover at dere vil motta svar fra vår himmelske Fader om hvordan dere kan forvalte deres eget liv og hvordan dere kan hjelpe andre.

Jeg siterer president Thomas S. Monsons ord: "Undervurder aldri den vidtrekkende innflytelsen av deres vitnesbyrd ... Dere har evnen til å legge merke til de ubemerkede. Når dere har øyne å se med, ører å høre med og et hjerte å føle med, kan dere strekke dere ut og redde andre" ("Vær et forbilde", *Liahona*, mai 2005, 115).

Jeg vitner for dere om at prestedømmets kraft er reell. Jeg fikk selv mitt vitnesbyrd ved å utøve mitt prestedømme. Jeg har sett mirakel etter mirakel utført av dem som har Det aronske prestedømmes kraft. Jeg har vært vitne til kraften av englers betjening når trofaste bærere av Det aronske prestedømme uttaler åndelig ladede ord som gir håp og åpner hjertet til noen som trenger lys og kjærlighet. I Jesu Kristi, vår Herres, vår Leders og vår Frelses navn. Amen.

Hvorfor i prestedomstjeneste

Av president Dieter F. Uchtdorf

Annenrådgiver i Det første presidentskap

Å forstå hvorfor i evangeliet og hvorfor i prestedommet vil hjelpe oss å forstå den guddommelige hensikten med det hele.

Jeg verdsetter denne storartede muligheten til å møte brødrene i prestedommet og glede meg sammen med dere over Jesu Kristi underfulle og vakre evangelium. Jeg berømmer dere for deres tro, deres gode gjerninger og deres vedvarende rettferdighet.

Vi deler et felles bånd ved at vi alle er ordinert til Guds prestedomme av noen som er betrodd hellig prestedomsmyndighet og -kraft. Dette er ingen liten velsignelse. Det er et hellig ansvar.

Kraften i Hvorfor

I det siste har jeg tenkt på to viktige kall jeg har mottatt som prestedomsbærer i Kirken.

Det første av disse kallene kom da jeg var diakon. Jeg deltok sammen med min familie i den gren av Kirken som fantes i Frankfurt, Tyskland. Vi var velsignet med mange flotte mennesker i vår lille gren. En av dem var vår grenspresident, bror Landschulz. Jeg beundret ham sterkt, selv om han alltid syntes å være ganske alvorlig, svært formell og for det meste kledd i en mørk dress. Jeg husker at jeg som ung mann spøkte med vennene mine om hvor gammeldags vår grenspresident virket.

Jeg ler ved tanken på dette nå, for det er meget mulig at Kirkens unge i dag ser på meg på en lignende måte.

En søndag spurte president Landschulz om han kunne snakke med meg. Min første tanke var: "Hva har jeg gjort galt?" Jeg tenkte på de mange tingene jeg kunne ha gjort som kan ha inspirert denne grenspresident-diakon-samtalen.

President Landschulz inviterte meg inn på et lite klasserom – møtehuset vårt hadde ikke kontor til grenspresidenten – og der kalte han meg som diakonenes quorumsresident.

"Dette er en viktig stilling," sa han, og så tok han seg god tid til å forklare hvorfor. Han forklarte hva han og Herren forventet av meg og hvordan jeg kunne få hjelp.

Jeg husker ikke stort av det han sa, men jeg husker godt hva jeg følte. En hellig, guddommelig ånd fylte mitt hjerte mens han snakket. Jeg kunne føle at dette var Frelserens kirke. Og jeg følte at kallet han hadde gitt meg, var inspirert av Den hellige ånd. Jeg husker at jeg gikk ut av det lille klasserommet og følte meg ganske mye høyere enn før.

Det har gått nesten 60 år siden den dagen, og jeg verdsetter fortsatt disse følelsene av tillit og kjærlighet.

Da jeg tenkte tilbake på denne opplevelsen, forsøkte jeg å huske nøyaktig hvor mange diakoner det var i vår gren på den tiden. Så vidt jeg kan huske, tror jeg det var to. Dette kan imidlertid være en enorm overdrivelse.

Men det spilte egentlig ingen rolle om det var én diakon eller et dusin. Jeg følte meg bæret, og jeg ønsket å tjene etter beste evne og ikke skuffe hverken min grenspresident eller Herren.

Jeg forstår nå at grenspresidenten bare kunne ha handlet på ren rutine da han kalte meg til denne stillingen. Han kunne ganske enkelt ha fortalt meg i gangen eller under vårt prestedømsmøte at jeg var den nye diakonenes quorumsresident.

I stedet tilbragte han tid sammen med meg og hjalp meg å forstå ikke bare *hva* mitt oppdrag gikk ut på, men ikke minst *hvorfor jeg fikk det*

Det er noe jeg aldri vil glemme.

Poenget med denne historien er ikke bare å beskrive hvordan man gir kall i Kirken (selv om dette var en fantastisk leksjon i den riktige måten å gjøre det på). Den er et eksempel for meg på den

motiverende kraften i prestedømsledelse som vekker ånden og inspirerer til handling.

Vi må stadig bli minnet på de evige årsakene til det vi er befalt å gjøre. De grunnleggende prinsipper i evangeliet må være en del av vår livsvev, selv om det betyr å lære dem om og om igjen. Det betyr ikke at denne prosessen skulle være mekanisk eller kjedelig. Tvert imot, når vi underviser i de grunnleggende prinsippene i vårt hjem eller i kirken, la flammen av entusiasme for evangeliet og ilden i vårt vitnesbyrd bringe lys, varme og glede til dem vi underviser.

Fra den nyeste ordinerte diakon til den mest erfarne høyprest, har vi alle lister over *hva* vi kan og bør gjøre i vårt prestedømsansvar. *Hva* er viktig i vårt arbeid, og vi må være oppmerksomme på det. Men det er i *hvorfor* i prestedømsjeneste at vi oppdager gløden, lidenskapen og kraften i prestedømmet.

Hva i prestedømsjeneste lærer oss *hva* vi skulle gjøre. *Hvorfor* inspirerer vår sjel.

Hva informerer, men *hvorfor* forandrer.

En overflod av "gode" ting å gjøre

Et annet prestedømskall som jeg har tenkt på, kom til meg mange år senere da jeg hadde min egen familie. Vi hadde flyttet tilbake til Frankfurt i Tyskland, og jeg hadde nettopp fått en forfremmelse på jobben som ville kreve mye av min tid og oppmerksomhet. I denne travle perioden av mitt liv kalte eldste Joseph B. Wirthlin meg som stavsprezident.

Under mitt intervju med ham, raste mange tanker gjennom hodet mitt, ikke minst den urovekkende bekymringen for at jeg kanskje ikke ville ha den tid som dette kallet ville kreve. Selv om jeg følte ydmykhet og ære i forbindelse med kallet, lurte jeg en kort stund på om jeg kunne ta imot det. Det var imidlertid bare en flyktig tanke, fordi jeg visste at eldste Wirthlin var kalt av Gud og at han gjorde Herrens arbeid. *Hva* annet kunne jeg gjøre enn å si ja?

Til tider må vi ta et steg ut i mørket i tro, trygge på at Gud vil plassere fast grunn under føttene våre når vi gjør det. Så jeg tok imot med glede, vel vitende om at Gud ville hjelpe.

I den første perioden av dette oppdraget fikk vi som stav det privilegium å motta opplæring av noen av de største lærere og

ledere i Kirken – menn som eldste Russell M. Nelson og president Thomas S. Monson kom til vårt område. Deres undervisning var som dugg fra himmelen og en inspirasjon for oss. Jeg har fortsatt notatene jeg tok under disse opplæringsmøtene. Disse brødrene ga oss *visjonen* om hva det vil si å etablere Guds rike ved å utvikle personlige vitnesbyrd og styrke familier. De hjalp oss å forstå hvordan vi kunne anvende evangeliets sannheter og prinsipper på våre spesielle omstendigheter og vår tid. For å si det på en annen måte, hjalp inspirerte ledere oss å se *hvorfor* i evangeliet, og vi måtte brette opp ermene og begynne å arbeide.

Det varte ikke lenge før vi skjønnte at det var mye et stavspreidentskap kunne gjøre – faktisk så mye at om vi ikke hadde satt inspirerte prioriteringer, kunne vi ha oversett det viktigste. Konkurrerende prioriteringer begynte å oppstå, som avledet vår oppmerksomhet fra visjonen Brødrene hadde presentert. Det var mange “gode” ting å gjøre, men ikke alle av dem betydde mest.

Vi lærte en viktig lekse – nemlig at om noe er bra, er ikke det alltid god nok grunn til å kreve vår tid og ressurser. Våre aktiviteter, tiltak og planer skulle være inspirert av og begrunnet i *hvorfor* i vår prestedømsstjeneste, og ikke i en prangende trend eller interesse i øyeblikket. Ellers kan de distrahere våre anstrengelser, svekke vår energi og gjøre oss opptatt med våre egne kjepphester, åndelige eller timelige, som ikke er sentrale for disippelskap.

Brødre, vi vet alle at det krever selvdisciplin å forbli fokusert på det som har størst evne til å øke vår kjærlighet til Gud og medmennesker, styrke ekteskap, styrke familier og bygge opp Guds rike på jorden. Som et frukttre med overflod av grener og blader, trenger vårt liv regelmessig beskjæring for å sikre at vi bruker vår energi og tid til å oppnå vår virkelige hensikt – å “frembringe god frukt”!

Du er ikke alene

Men hvordan vet vi hva vi skal velge? Vi har alle et ansvar for selv å avgjøre dette. Imidlertid er vi befalt å studere Skriftene flittig, gi akt på profetenes ord og gjøre det til gjenstand for oppriktig, hengiven bønn i tro.

Brødre, Gud er trofast. Gjennom Den hellige ånd vil han tale til vårt sinn og hjerte om veien vi skal følge i løpet av hvert segment av vårt liv.

Hvis vårt hjerte er rent – om vi ikke søker vår egen ære, men den allmektige Guds herlighet, hvis vi søker å gjøre hans vilje, hvis vi ønsker å velsigne vår familie og våre medmennesker – vil vi ikke måtte gå alene. Som president Monson ofte har minnet oss om: “Når vi går Herrens ærend, har vi krav på Herrens hjelp.”²

Deres himmelske Fader “vil gå foran dere. [Han] vil være ved deres høyre og ved deres venstre hånd, og [hans] Ånd skal være i deres hjerter og [hans] engler rundt om dere og støtte dere.”³

Kraften i å gjøre

Mine kjære brødre, guddommelige velsignelser for prestedømsstjeneste aktiveres ved vår flittige innsats, vår villighet til å ofre og vårt ønske om å gjøre det som er rett. La oss være de som handler og ikke bare blir påvirket. Forkynnelse er bra, men prekener som ikke fører til handling, er som branner uten varme eller vann som ikke kan slukke tørsten.

Det er i anvendelsen av læren at evangeliets rensende flamme vokser og prestedømmets kraft tenner vår sjel.

Thomas Edison, mannen som badet verden i glødende elektrisk lys, sa at “verdien av en idé ligger i bruken av den”.⁴ På lignende vis blir evangeliets lære mer dyrebar når den tas i bruk.

Vi må ikke tillate at læren om prestedømmet får ligge i dvale i vårt hjerte og uanvendt i vårt liv. Hvis det finnes et ekteskap eller en familie med behov for redning – kanskje til og med vår egen – la oss ikke bare vente og se. La oss heller takke Gud for lykkens plan som omfatter tro, omvendelse, tilgivelse og nye begynnelse. Å anvende prestedømmets lære vil kvalifisere oss som ektemenn, fedre og sønner som forstår *hvorfor* i prestedømmet og dets kraft til å gjenerobre og sikre evige familiers skjønnhet og hellighet.

Generalkonferansen er alltid en god tid for både å høre og gjøre. Derfor, la oss være “Ordets gjørere, ikke bare dets hørere”.⁵ Brødre, jeg oppfordrer dere til å overveie de ord som blir uttalt av Guds tjenere denne helgen. Gå så ned på deres knær. Be Gud vår himmelske Fader om å opplyse deres sinn og røre ved deres hjerte. Be Gud inntrengende om veiledning i hverdagen, i deres ansvarsoppgaver i Kirken og i deres utfordringer akkurat nå.

Følg Åndens tilskyndelser – utsett det ikke. Hvis dere gjør alt dette, lover jeg at Herren ikke vil la dere vandre alene.

Fortsett i tålmodighet

Vi vet at til tross for våre beste intensjoner, går ikke ting alltid etter planen. Vi gjør feil i livet og i vår prestedømsstjeneste. Av og til snubler vi og kommer til kort.

Når Herren råder oss til å “fortsette i tålmodighet inntil [vi] blir fullkommengjort”,⁶ erkjenner han at det krever tid og utholdenhet. Å forstå *hvorfor* i evangeliet og *hvorfor* i prestedømmet vil hjelpe oss å forstå den guddommelige hensikten med det hele. Det vil gi oss motivasjon og styrke til å gjøre de riktige tingene, også når de er vanskelige. Å holde fokus på de grunnleggende prinsippene for etterlevelse av evangeliet, vil velsigne oss med klarhet, visdom og veiledning.

“Skal vi ikke gå fremad i en så stor sak?”⁷ Jo, brødre, det vil vi!

Hvis vi blir veiledet av Den hellige ånd, vil vi lære av våre feil. Hvis vi snubler, vil vi reise oss igjen. Selv om vi vakler, vil vi gå videre. Vi vil aldri nøle. Vi vil aldri gi opp.

Som et mektig brorskap i Guds evige prestedømme, vil vi stå sammen, skulder ved skulder, fokusert på prinsippene i Jesus Kristi gjengitte evangelium og takknemlig tjene vår Gud og våre medmennesker med engasjement og kjærlighet.

Gud lever!

Mine kjære brødre, jeg vitner i dag for dere om at Gud Faderen og hans Sønn Jesus Kristus lever. De finnes virkelig! De er der!

Dere er ikke alene. Deres Fader i himmelen bryr seg om dere og ønsker å velsigne og bevare dere i rettferdighet.

Vær trygge på at Gud taler til menneskene i vår tid. Han vil snakke med dere!

Profeten Joseph Smith så det han sa han så. Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er gjenopprettet på jorden ved Den allmektige Guds kraft og myndighet.

Min bønn er at vi, som bærere av hans prestedømme, alltid må være på bølgelengde med *hvorfor* i prestedømsstjeneste og

bruke prinsippene i det gjengitte evangelium til å forandre vårt liv og livet til dem vi tjener.

Hvis vi gjør det, vil forsoningens altomfattende kraft rense og foredle vår ånd og karakter til vi blir de menn vi er ment å bli. Det er mitt vitnesbyrd i Jesu Kristi hellige navn. Amen.

Noter

1. Matteus 7:18.
2. Thomas S. Monson, "Å lære, å gjøre, å være", *Liahona*, nov. 2008, 62.
3. Lære og pakter 84:88.
4. Thomas Edison, i Elbert Hubbard, *Little Journeys to the Homes of Good Men and Great*, Book 2 (1910), 155.
5. Jakobs brev 1:22.
6. Lære og pakter 67:13.
7. Lære og pakter 128:22.

Familier under pakt

Av president Henry B. Eyring

Førsterådgiver i Det første presidentskap

Ingenting er så viktig for familien som de beseglende velsignelser.

Jeg verdsetter å være sammen med dere på dette møtet hvor alle bærere av Guds prestedømme på jorden er invitert. Vi er velsignet med å bli presidert over av president Thomas S. Monson. Som Kirkens president er han den mann i live som er ansvarlig for nøklene som besegler familier og alle de prestedømsordinanser som er nødvendige for å oppnå evig liv, den største av alle Guds gaver.

Det er en far som lytter i kveld, som har kommet tilbake fra inaktivitet fordi han av hele sitt hjerte ønsker visshet om denne gaven. Han og hans hustru elsker sine to små barn, en gutt og en pike. I likhet med andre foreldre kan han se for seg himmelsk lykke når han leser disse ordene: "Og den samme sosiale omgang som finnes blant oss her, vil finnes blant oss der, men der vil den være ledsaget av evig herlighet, en herlighet vi ikke nyter godt av nå."¹

Denne faren, som lytter sammen med oss i kveld, kjenner veien til dette vidunderlige reisemål. Den er ikke lett. Det vet han allerede. Det krevde tro på Jesus Kristus, dyp omvendelse og en forandring i hans hjerte som fant sted etter at en god biskop hjalp ham å føle Herrens kjærlige tilgivelse.

Fantastiske endringer fortsatte da han dro til det hellige tempel for en begavelse som Herren beskrev for dem som han ga myndighet i det første tempel i denne evangelieutdeling. Det var i Kirtland, Ohio. Herren har sagt om dette:

“Derfor, av den grunn ga jeg dere den befaling at dere skulle reise til Ohio, og der vil jeg gi dere min lov, og der skal dere bli begavet med kraft fra det høye,

og derfra, ... for jeg har et stort arbeide i vente, for Israel skal bli frelst, og jeg vil føre dem hvor jeg vil, og ingen makt skal hindre meg.”²

For min nylig reaktiviserte venn, og for hele prestedømmet, ligger en stor oppgave foran oss å ta ledelsen i å redde den delen av Israel som vi er eller vil bli ansvarlige for: Vår familie. Min venn og hans hustru visste at dette forutsetter å bli beseglet ved Det melkisedekske prestedømmes myndighet i et hellig Guds tempel.

Han ba meg om å utføre beseglingen. Han og hans hustru ønsket å få det gjort så fort som mulig. Men ettersom den travle tiden rundt generalkonferansen nærmet seg, lot jeg paret og deres biskop, i samarbeid med min sekretær, finne den beste dato.

Tenk dere min overraskelse og glede da faren fortalte meg i kirken at beseglingen skal finne sted 3. april. Det var den dagen i 1836 da Elijah, den forvandlede profeten, ble sendt til Kirtland tempel for å gi beseglingskraften til Joseph Smith og Oliver Cowdery. Disse nøklene finnes i Kirken i dag og vil fortsette til enden.³

Det er den samme guddommelige fullmakt som ble gitt av Herren til Peter, slik han hadde lovet: “Jeg vil gi deg nøklene til himlenes rike, og det du binder på jorden, skal være bundet i himmelen, og det du løser på jorden, skal være løst i himmelen.”⁴

Elijahs tilbakekomst velsignet alle som har prestedømmet. Eldste Harold B. Lee gjorde dette klart da han talte på generalkonferansen og siterte president Joseph Fielding Smith. Hør godt etter: “Jeg har prestedømmet. Dere brødre her har prestedømmet. Vi har mottatt Det melkisedekske prestedømme – som Elijah og andre profeter og Peter, Jakob og Johannes hadde. Men selv om vi har myndighet til å døpe, selv om vi har myndighet til håndspåleggelse for Den hellige ånds gave og å ordinere andre og gjøre alle disse tingene, kunne vi ikke gjort noe som helst uten beseglingskraften, for det vi gjorde ville ikke være gyldig.”

President Smith fortsatte:

“De høyere ordinanser, de større velsignelser som er avgjørende for opphøyelse i Guds rike, og som kun fås på bestemte steder, har intet menneske rett til å utføre uten at de får myndighet til å gjøre det fra den som har nøklene ...

... Det er intet menneske på jorden som har rett til å gå ut og forrette i noen av ordinansene i dette evangelium med mindre Kirkens president, som har nøklene, godkjenner det. Han har gitt oss myndighet. Han har satt beseglingskraften i vårt prestedømme fordi han innehar disse nøklene.”⁵

Denne samme forsikring kom fra president Boyd K. Packer da han skrev om beseglingskraften. Å vite at disse ordene er sanne er en trøst for meg, slik det vil være for familien jeg skal besegle 3. april: “Det var Peter som skulle få nøklene. Peter skulle ha den beseglende makt til å binde eller besegle på jorden eller løse på jorden, med tilsvarende virkning i himlene. Disse nøklene tilhører Kirkens president – profeten, seeren og åpenbareren. Denne hellige beseglingskraft finnes i Kirken i dag. Ingenting anses som mer hellig av dem som kjenner betydningen av denne myndighet. Ingenting verdsettes høyere. Relativt få innehar denne beseglingskraften på jorden til enhver tid – i hvert tempel finnes brødre med kraft til å besegle. Ingen kan få den fra andre enn profeten, seeren og åpenbareren og presidenten for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.”⁶

Ved Elijahs komme ble ikke bare kraft gitt til prestedømmet, men hjerter ble også vendt: “Den ånd, den kraft og det kall Elijah hadde, består i at dere har makt til å inneha nøkkelen til de åpenbaringer, ordinanser, orakler, krefter og begavelser som henhører til en fylde av Det melkisedekske prestedømme og av Guds rike på jorden, og har dessuten kraft til å motta, inneha og utføre alle ordinanser som hører hjemme i Guds rike, selv til å vende fedrenes hjerter til barna og barnas hjerter til fedrene, selv de som befinner seg i himmelen.”⁷

Følelsen av at hjertet har vendt seg har allerede kommet til min venn og hans familie. Den kan ha kommet til dere på dette møtet. Dere har kanskje sett for dere, slik som jeg har, deres fars eller deres mors ansikt. Det kan ha vært en søster eller en bror. Det kan ha vært en datter eller en sønn.

De kan være i ånde verdenen eller kontinenter unna dere. Men gleden kom av en følelse av at forbindelsen med dem er sikker fordi dere er eller kan bli bundet til dem ved prestedømsordinanser som Gud vil anerkjenne.

Bærere av Det melkisedekske prestedømme som er fedre i beseglede familier, har lært hva de må gjøre. Det er ingenting som har kommet eller vil komme inn i deres familie, som er så viktig som de beseglende velsignelser. Det er ingenting som er viktigere enn å overholde ekteskapet og de familiepakter dere har inngått eller vil inngå i Guds templer.

Måten å gjøre det på er klar. Forjettelsens hellige ånd må, gjennom vår lydighet og vårt offer, besegle våre tempelpakter for at de skal bli realisert i den kommende verden. President Harold B. Lee forklarte hva det betyr å bli beseglet ved forjettelsens Hellige ånd, ved å sitere eldste Melvin J. Ballard: "Vi kan lure mennesker, men vi kan ikke bedra Den hellige ånd, og våre velsignelser vil ikke være evige med mindre de også er beseglet ved forjettelsens Hellige ånd. Den hellige ånd er den som leser menneskenes tanker og hjerter og gir sin beseglende godkjennelse til de velsignelser som er uttalt over deres hoder. Da er de bindende, virksomme og i full kraft."⁸

Da søster Eyring og jeg ble beseglet i Logan Utah tempel, forsto jeg ikke den gangen den fulle betydningen av dette løftet. Jeg prøver fortsatt å forstå alt det innebærer, men min hustru og jeg bestemte oss i starten av vårt nærmere 50 år lange ekteskap å innby Den hellige ånd så mye som vi kunne, i vårt liv og i vår familie.

Som ung far, beseglet i templet og med hjertet vendt til min hustru og en ung familie, møtte jeg president Joseph Fielding Smith for første gang. I Det første presidentskaps rådsrom, hvor jeg hadde blitt invitert, fikk jeg et helt sikkert vitnesbyrd da president Harold B. Lee spurte meg, idet han hentydet til president Smith som satt ved siden av ham: "Tror du at denne mannen kan være Guds profet?"

President Smith hadde akkurat kommet inn i rommet og hadde ennå ikke sagt noe. Jeg er evig takknemlig for at jeg klarte å svare på grunn av det jeg følte i mitt hjerte: "Jeg vet at han er

det,” og jeg visste like sikkert som jeg visste at solen skinte, at han hadde prestedømmets beseulingsmyndighet for hele jorden.

Denne opplevelsen ga hans ord stor kraft for meg og min hustru da president Joseph Fielding Smith ga følgende råd på et konferansemøte 6. april 1972: “Det er Herrens vilje at familieenheten skal styrkes og bevares. Vi ber fedrene inntrengende om å innta sin rettmessige plass som husets overhode. Vi ber mødrene om å støtte og oppholde sin ektemann, samt være lys for sine barn.”⁹

La meg foreslå fire ting dere kan gjøre som en prestedømsfar for å løfte og lede deres familie hjem igjen for å være sammen med vår himmelske Fader og Frelseren.

For det første: Oppnå og bevar et sikkert vitnesbyrd om at prestedømmets nøkler er med oss og innehas av Kirkens president. Be om dette hver dag. Svaret vil komme med en sterkere beslutning om å lede deres familie, i deres håp og med større lykke i deres tjeneste. Dere vil være muntre og mer optimistiske, en stor velsignelse for deres hustru og familie.

Den andre nødvendigheten er å elske deres hustru. Det vil kreve tro og ydmykhet å sette hennes interesser foran deres egne i livets besvær. Dere har ansvar for å forsørge og oppfostre familien sammen med henne, samtidig som dere tjener andre. Dette kan til tider forbruke all energi og styrke dere har. Alder og sykdom kan øke deres hustrus behov. Hvis dere også da velger å sette hennes lykke over deres egen, lover jeg at deres kjærlighet til henne vil øke.

For det tredje: Få hele familien til å elske hverandre. President Ezra Taft Benson har sagt:

“I evig forstand er frelse et familieanliggende...

Fremfor alt annet trenger barn å vite og føle at de er elsket, ønsket og verdsatt. De trenger å bli forsikret om dette ofte. Dette er selvsagt en rolle foreldrene skulle fylle, og som oftest gjør moren det best.”¹⁰

Men en annen viktig kilde til denne følelsen av å bli elsket, er kjærlighet fra andre barn i familien. Konsekvent omsorg fra brødre og søstre for hverandre vil bare komme med vedvarende innsats fra foreldre og Guds hjelp. Av erfaring vet dere at dette er sant i deres egen familie. Og det blir bekreftet hver gang dere

leser om de familiekonflikter som den rettferdige Lehi og hans hustru, Sariah, i Mormons bok opplevde.

Det de lyktes med, gir oss en rettesnor. De underviste så godt og iherdig i Jesu Kristi evangelium at barn og til og med noen etterkommere gjennom flere generasjoner fikk sitt hjerte bløtgjort overfor Gud og hverandre. Nephi og andre skrev for eksempel og søkte kontakt med familiemedlemmer som hadde vært deres fiender. Ånden mildnet noen ganger tuseners hjerter og erstattet hat med kjærlighet.

En måte å gjenskape fader Lehis gode resultater på, er ved måten dere leder familiebønner og familietid på, som for eksempel familiens hjemmeaften. Gi barn muligheter til å be, når de kan be, for andre i sirkelen som trenger velsignelser. Bli raskt oppmerksomme på begynnelsen til splid og anerkjenn uselvisk tjeneste, særlig overfor hverandre. Når de ber for hverandre og tjener hverandre, vil deres hjerter bli mildnet og vendt til hverandre og til deres foreldre.

Den fjerde muligheten til å lede deres familie på Herrens måte kommer når disiplinering er nødvendig. Vi kan oppfylle vår forpliktelse til å irettesette på Herrens måte og deretter lede våre barn til evig liv.

Dere husker sikkert ordene, men dere har kanskje ikke sett deres kraft når en bærer av Det melkisedekske prestedømme forbereder sin familie til å leve i den samme sosiale omgang som de vil ha i det celestiale rike: Dere husker ordene. De er så velkjente:

“Ingen makt eller innflytelse kan eller bør utøves i kraft av prestedømmet – uten ved overtalelse, ved langmodighet, ved mildhet og saktmodighet og ved oppriktig kjærlighet, ved vennlighet og ren kunnskap som storlig skal utvide sjelen, uten hykleri og uten svik.

Irettesett i tide, klart og tydelig når Den Hellige Ånd tilskynder, og vis deretter større kjærlighet mot den som du har irettesatt, for at han ikke skal betrakte deg som sin fiende, så han kan vite at din trofasthet er sterkere enn dødens bånd.”¹¹

Og senere kommer løftet av stor verdi for oss som fedre i Sion: “Den Hellige Ånd skal stadig være din ledsager og ditt

septer, et rettferdighetens og sannhetens uforanderlige septer, og ditt herredømme skal være et evigvarende herredømme, og uten at det skal utøves noen tvang, skal det strømme til deg evindeligg og alltid.”¹²

Dette er en høy norm for oss, men når vi med tro styrer vårt sinne og legger bånd på vår stolthet, gir Den hellige ånd sin godkjenning, og hellige løfter og pakter blir sikre.

Dere vil lykkes på grunn av deres tro på at Herren sendte tilbake prestedømmets nøkler som fortsatt er med oss – med et sikkert kjærlighetsbånd til deres hustru, med Herrens hjelp til å vende barnas hjerter til hverandre og til sine foreldre i kjærlighet, og med kjærlighet til å irettesette og formane på en måte som innbyr Ånden.

Jeg vet at Jesus er Kristus og at han er vår Frelser. Jeg vitner om at president Thomas S. Monson innehar og utøver alle prestedømmets nøkler på jorden i dag. Jeg elsker og oppholder ham. Jeg elsker og ber for dere. I Jesu Kristi hellige navn. Amen.

Noter

1. Lære og pakter 130:2.
2. Lære og pakter 38:32–33.
3. Se Joseph Fielding Smith, *Sealing Power and Salvation*, Brigham Young University Speeches of the Year (12. jan. 1971), speeches.byu.edu.
4. Matteus 16:19.
5. Joseph Fielding Smith, sitert av Harold B. Lee, i Conference Report, okt. 1944, 75.
6. Boyd K. Packer, “Det hellige tempel”, *Liahona*, okt. 2010, 34.
7. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 306.
8. Melvin J. Ballard, sitert av Harold B. Lee, i Conference Report, okt. 1970, 111.
9. Joseph Fielding Smith, “Counsel to the Saints and to the World”, *Ensign*, juli 1972, 27.
10. Ezra Taft Benson, “Salvation – a Family Affair”, *Tambuli*, nov. 1992, 3.
11. Lære og pakter 121:41–44.
12. Lære og pakter 121:46.

Villig og verdig til å tjene

Av president Thomas S. Monson

Mirakler forekommer overalt når prestedømmet blir forstått, dets kraft blir respektert og riktig brukt, og tro utøves.

Mine kjære brødre, hvor godt det er å møte dere igjen. Hver gang jeg deltar på generalkonferansens prestedømsmøte, reflekterer jeg over læresetningene til noen av Guds edleste ledere som har talt på generalkonferansens prestedømsmøter. Mange har gått til sin evige belønning, og likevel har de fra glansen av sitt sinn, fra dypet av sin sjel og fra varmen av sitt hjerte gitt oss inspirert rettledning. I kveld vil jeg dele med dere noen av deres læresetninger om prestedømmet.

Fra profeten Joseph Smith: "Prestedømmet er et evigvarende prinsipp og har eksistert hos Gud i all evighet, det vil bestå i all evighet og er uten dagers begynnelse og års ende."¹

Av president Wilford Woodruffs ord lærer vi: "Det er ved det hellige prestedømme Gud meddeler seg til mennesket på jorden, og de himmelske sendebud som har besøkt jorden for å gi sitt budskap til menneskene, er menn som har holdt og æret prestedømmet mens de levde på jorden. Alt det Gud har gjort for menneskets frelse, fra den tid mennesket først kom til jorden og frem til verdens forløsning, har skjedd og skal skje ved det evige prestedømme."²

President Joseph F. Smith klargjorde videre: "Prestedømmet er ... Guds kraft meddelt mennesket, og ved hvilket mennesket her på jorden kan virke, og det på lovlig vis, for den menneskelige families frelse, i Faderens, Sønnens og Den hellige ånds navn; ikke ved antatt myndighet, ei heller ved myndighet

lånt fra hengangne generasjoner, men ved myndighet som er oss gitt i denne vår egen tid, ved englers og ånders betjening fra det høye, fra den allmektige Guds nærvær.”³

Og til slutt fra president John Taylor: “Hva er prestedømmet? ... Det er Guds styreform, enten det gjelder på jorden eller i himlene, for det er ved den kraft eller det prinsipp alle ting styres på jorden og i himlene, og ved den kraft alle ting oppholdes. Den styrer alle ting – den dirigerer alle ting – den gir næring til alle ting – og har å gjøre med alt Gud og sannhet assosieres med.”⁴

Hvor velsignet vi er som får være her i disse siste dager, da Guds prestedømme er på jorden. Hvor privilegerte vi er som får bære dette prestedømme. Prestedømmet er ikke så mye en gave som en fullmakt til å yte tjeneste, en anledning til å løfte og en mulighet til å velsigne andre.

Med disse mulighetene følger ansvar og plikter. Jeg elsker og verdsetter det edle ordet *plikt* og alt det innebærer.

I en eller annen egenskap, i en eller annen sammenheng har jeg deltatt på prestedømmsmøter de siste 72 årene – siden jeg ble ordinert til diakon da jeg var 12 år gammel. Tiden går sannelig fort. Plikten holder takten med vår marsj. Plikten blir ikke svakere eller mindre. Katastrofale konflikter kommer og går, men striden om menneskenes sjeler fortsetter med uforminsket styrke. Herrens ord kommer som en fanfare til dere, til meg og til prestedømsbærere overalt: “Derfor, la enhver lære sin *plikt* og med all flid virke i det embede han er kalt til.”⁵

Pliktens kall kom til Adam, til Noah, til Abraham, til Moses, til Samuel, til David. Det kom til profeten Joseph Smith og til hver av hans etterfølgere. Pliktens kall kom til gutten Nephi da han ble instruert av Herren, gjennom sin far Lehi, til å vende tilbake til Jerusalem med sine brødre for å få messingplatene fra Laban. Nephis brødre knurret og sa det var en vanskelig ting som ble forlangt av dem. Hva var Nephis reaksjon? Han sa: “Jeg vil gå og gjøre det som Herren har befalt, for jeg vet at Herren ikke gir menneskenes barn noen befaling uten at han bereder en vei for dem, så de kan utføre det han befaler dem.”⁶

Når det samme kallet kommer til dere og meg, hva vil vår reaksjon være? Vil vi knurre slik Laman og Lemuel gjorde, og si: “Det er vanskelig det som forlanges av oss”⁷ Eller vil vi, i likhet

med Nephi erklære: "Jeg vil gå. Jeg vil gjøre"? Vil vi være villige til å tjene og adlyde?

Til tider ser Guds visdom ut til å være tåpelig eller bare altfor vanskelig, men en av de største og mest verdifulle lærdommer vi kan lære i jordelivet, er at når Gud taler og en mann adlyder, vil den mannen alltid ha rett.

Når jeg tenker på ordet *plikt* og hvordan det kan berike vårt og andres liv når vi utfører den, husker jeg ordene skrevet av en anerkjent dikter og forfatter:

*Jeg sov og drømte
at livet var glede
Jeg våknet og så
at livet var plikt
Jeg handlet, og sannelig
Plikt var glede.⁸*

Robert Louis Stevenson sa det på en annen måte. Han sa: "Jeg vet hva fornøyelse er, for jeg har gjort godt arbeid."⁹

Når vi utfører våre plikter og utøver vårt prestedømme, vil vi finne sann glede. Vi vil oppleve tilfredsstillelsen av å ha fullført våre oppgaver.

Vi har lært de bestemte plikter for det prestedømme vi bærer, enten det er Det aronske eller Det melkisedekske prestedømme. Jeg oppfordrer dere til å tenke over disse pliktene, og deretter gjøre alt i deres makt for å oppfylle dem. For å gjøre dette, må enhver være verdig. La oss ha hender som er rede, rene og villige, så vi kan være med på å skaffe det som vår himmelske Fader vil at andre skal få fra ham. Hvis vi ikke er verdige, er det mulig å miste prestedømmets kraft, og hvis vi mister den, har vi mistet opphøvelsens essens. La oss være verdige til å tjene.

President Harold B. Lee, en av de store lærerne i Kirken, sa: "Når en mann blir prestedømsbærer, blir han Herrens representant. Han skulle tenke på sitt kall som om han utførte et oppdrag for Herren."¹⁰

Under andre verdenskrig, i begynnelsen av 1944, fant en hendelse som involverer prestedømmet sted, da amerikanske marineinfanterister tok Kwajalein-atollen, en del av Marshalløyene som ligger i Stillehavet omtrent midt mellom

Australia og Hawaii. Det som skjedde i denne forbindelse ble fortalt av en korrespondent – ikke medlem av Kirken – som jobbet for en avis på Hawaii. I avisartikkelen han skrev etter hendelsen i 1944, forklarte han at han og andre korrespondenter var med i den andre bølgen bak marineinfanteristene på Kwajalein-atollen. Mens de rykket frem, fant de en ung marineinfanterist flytende i vannet med ansiktet ned, tydeligvis hardt såret. Det grunne vannet rundt han var rødt av blodet hans. Og så la de merke til en annen marineinfanterist som beveget seg mot sin sårede kamerat. Den andre marineinfanteristen var også såret, hans venstre arm hang hjelpeløst ved hans side. Han løftet hodet til ham som fløt i vannet, for å unngå at han druknet. Med panikk i røsten ropte han om hjelp. Korrespondentene så igjen på gutten han holdt oppe, og ropte tilbake: “Det er ingenting vi kan gjøre for denne gutten.”

“Så,” skrev korrespondenten, “så jeg noe som jeg aldri hadde sett før.” Denne gutten, som selv var hardt såret, klarte å komme seg til land med den andre marineinfanteristens tilsynelatende livløse kropp. Han “la kameratens hode på kneet sitt... For et bilde det var – disse to dødelig sårede guttene – begge ... rene, flotte unge menn, selv i sin sørgelige forfatning. Og den ene gutten bøyd hodet over den andre og sa: ‘Jeg befaler deg i Jesu Kristi navn og i kraft av prestedømmet, å holde deg i live til jeg kan skaffe medisinsk hjelp.’” Korrespondenten avsluttet artikkelen slik: “Vi tre [de to marineinfanteristene og jeg] er her på sykehuset. Legene forstår ikke [hvordan de overlevde], men jeg vet det.”¹¹

Mirakler forekommer overalt når prestedømmet blir forstått, dets kraft blir respektert og riktig brukt, og tro utøves. Når tro erstatter tvil, når uselvisk tjeneste eliminerer selvisk streben, tilveiebringer Guds kraft hans hensikter.

Pliktens kall kan komme i stillhet når vi som har prestedømmet, tar imot oppdrag vi får. President George Albert Smith, den beskjedne, men likevel så effektive lederen, har sagt: “Først og fremst er det deres plikt å lære hva Herren ønsker, og så ved Hans hellige prestedømmes kraft og styrke foredle deres kall slik i deres medmenneskers nærvær at folk med glede vil følge dere.”¹²

Et slikt pliktens kall – et mye mindre dramatisk kall, men et som likevel bidro til å redde en sjel – kom til meg i 1950 da jeg var nykalt biskop. Mine ansvarsoppgaver som biskop var mange og varierte, og jeg prøvde etter beste evne å gjøre alt som ble krevd av meg. USA var engasjert i en annen krig den gang. Ettersom mange av våre medlemmer tjenestegjorde i de væpnede styrker, kom et oppdrag fra Kirkens hovedkvarter om å gi hver soldat et abonnement på *Church News og Improvement Era*, Kirkens tidsskrift den gang. I tillegg ble hver biskop bedt om å skrive et personlig, månedlig brev til hver soldat fra sin menighet. Vår avdeling hadde 23 menn i uniform. Prestedømsquorumene skaffet, med anstrengelse, pengene til tidsskriftabonnementene. Jeg utførte oppgaven, eller plikten, å skrive 23 personlige brev hver måned. Etter alle disse årene har jeg fortsatt kopier av mange av mine brev og svarene jeg fikk. Tårene kommer lett når jeg leser disse brevene om igjen. Det er en glede igjen å lese om en soldats løfte om å etterleve evangeliet, en sjømanns beslutning om å bevare troen sammen med sin familie.

En kveld ga jeg en søster i menigheten bunken med 23 brev for den måneden. Hennes oppgave var å poste dem og oppdatere den stadig forandrede adresselisten. Hun så på en konvolutt, og med et smil spurte hun: “Biskop, blir du aldri motløs? Her er enda et brev til bror Bryson. Dette er det 17. brevet du har sendt til ham uten et svar.”

Jeg svarte: “Vel, kanskje det blir denne måneden.” Det viste seg at det *ble* den måneden. For første gang svarte han på brevet mitt. Hans svar er et minne, en skatt. Han tjenestegjorde i et land langt borte, isolert, plaget av hjemlengsel, alene. Han skrev: “Kjære biskop, jeg er ikke så flink til å skrive brev.” (Det kunne jeg ha fortalt ham flere måneder tidligere.) Hans brev fortsatte: “Takk for *Church News* og bladene, men mest av alt takk for de personlige brevene. Jeg har begynt på et nytt kapittel. Jeg har blitt ordinert til prest i Det aronske prestedømme. Mitt hjerte er fylt til randen. Jeg er en lykkelig mann.”

Bror Bryson var ikke lykkeligere enn hans biskop var. Jeg hadde lært den praktiske anvendelsen av ordtaket: “Gjør din plikt, og ikke nesten. Så vil Herren gjøre resten.”¹³

Mange år senere, da jeg besøkte Salt Lake Cottonwood stav mens James E. Faust var president, fortalte jeg denne historien i et forsøk på å oppmuntre til oppmerksomhet rundt våre tjenestemenn. Etter møtet kom en flott ung mann frem. Han tok meg i hånden og spurte: "Biskop Monson, husker du meg?"

Jeg skjønnte plutselig hvem han var. "Bror Bryson!" utbrøt jeg. Hvordan går det med deg? Hva gjør du i Kirken?"

Med varme og tydelig stolthet, svarte han: "Jeg har det bra. Jeg er medlem av eldstenes quorumpresidentenskap. Takk igjen for din omtanke for meg og de personlige brevene du sendte og som jeg verdsetter høyt."

Brødre, verden trenger deres hjelp. Gjør vi alt vi skulle? Husker vi president John Taylors ord: "Hvis dere ikke foredrer deres kall, vil Gud holde dere ansvarlig for dem dere kunne ha frelst om dere hadde gjort deres plikt"?¹⁴ Det er føtter å støtte, hender å gripe fatt i, sinn å oppmuntre, hjerter å inspirere og sjeler å frelse. Evighetens velsignelser venter dere. Dere har anledning til å være ikke bare tilskuere, men deltagere på prestedømstjenestens scene. La oss lytte til den rørende påminnelsen i Jakobs brev: "Vær Ordets gjørere, ikke bare dets hørere, ellers vil dere bedra dere selv."¹⁵

La oss lære og tenke over vår plikt. La oss være villige og verdige til å tjene. La oss i utførelsen av vår plikt følge i Mesterens fotspor. Når dere og jeg går den veien Jesus gikk, vil vi oppdage at han er mer enn barnet i Betlehem, mer enn tømmermannens sønn, mer enn den beste lærer som noensinne har levd. Vi vil lære ham å kjenne som Guds Sønn, vår Frelser og vår Forløser. Da han mottok pliktens kall, svarte han: "Fader, din vilje skje, og herligheten være din evindelig."¹⁶ Måtte vi alle gjøre det samme. Dette ber jeg om i hans hellige navn. Amen.

Noter

1. <i>Læresetninger fra Kirkens presidenter</i> – Joseph Smith (2007), 104. 2. <i>Læresetninger fra Kirkens presidenter</i> – Wilford Woodruff (2004), 38. 3. Joseph F. Smith, <i>Gospel Doctrine</i>, 5. utg. (1939), 139–40; uthevelse tilføyd.	4. <i>Læresetninger fra Kirkens presidenter</i> – John Taylor (2001), 119. 5. Lære og pakter 107:99; uthevelse tilføyd. 6. 1 Nephi 3:7; se også vers 1–5. 7. Se 1 Nephi 3:5.

8. Rabindranath Tagore, i William Jay Jacobs, *Mor Teresa: Helping the Poor* (1991), 42.
9. Robert Louis Stevenson, i Elbert Hubbard II, red., *The Note Book of Elbert Hubbard: Mottoes, Epigrams, Short Essays, Passages, Orphic Sayings and Preachments* (1927), 55.
10. *Stand Ye in Holy Places: Selected Sermons and Writings of President Harold B. Lee* (1976), 255.
11. I Ernest Eberhard jr., "Giving Our Young Men the Proper Priesthood Perspective", maskinskrevet, 19. juli 1971, 4–5, Kirkehistorisk bibliotek.
12. George Albert Smith, i Conference Report, april 1942, 14.
13. Henry Wadsworth Longfellow, "The Legend Beautiful", i *The Complete Poetical Works of Longfellow* (1893), 258.
14. *Læresetninger – John Taylor*, 164.
15. Jakobs brev 1:22.
16. Moses 4:2.

De barmhjertige skal finne barmhjertighet

Av president Dieter F. Uchtdorf

Annenrådgiaver i Det første presidentskap

Når vårt hjerte er fylt med kjærlighet til Gud, blir vi "gode mot hverandre [og viser] barmhjertighet så [vi] tilgir".

Mine kjære brødre og søstre, for ikke lenge siden fikk jeg et brev fra en bekymret mor som ba om en generalkonferansetale om et emne som ville være av spesiell nytte for hennes to barn. Det hadde oppstått splid mellom dem, og de hadde sluttet å snakke med hverandre. Moren var helt fortvilet. I brevet forsikret hun meg om at en generalkonferansetale om dette emnet ville forsone hennes barn, og alt ville ordne seg.

Denne gode søsterens oppriktige og inderlige appell var bare en av flere tilskyndelser jeg har mottatt de siste månedene om at jeg skulle si noen ord i dag om et emne som skaper stadig mer bekymring – ikke bare for en bekymret mor, men for mange i Kirken og i resten av verden.

Jeg er imponert over den tro denne kjærlige moren hadde på at en generalkonferansetale kunne bidra til å reparere forholdet mellom hennes barn. Jeg er sikker på at hennes tillit ikke var så mye rettet mot talernes evner, som mot "Guds ords kraft", som har "større innvirkning på folkets sinn enn ... noe annet."¹ Kjære søster, jeg ber om at Ånden vil røre ved dine barns hjerte.

Når forhold surner

Anstrengte og brutte forhold er noe like gammelt som menneskeheten selv. Oldtidens Kain var den første som lot

bitterhetens og ondskapens kreft forderve hans hjerte. Han dyrket jorden i sin sjel med misunnelse og hat og lot disse følelsene få modnes før han gjorde det utenkelige – å drepe sin egen bror, for dermed også å bli far til Satans løgner.²

Siden denne første tid har misunnelse og hat ført til noen av de mest tragiske hendelsene i historien. Det vendte Saul mot David, Jakobs sønner mot sin bror Josef, Laman og Lemuel mot Nephi og Amalickiah mot Moroni.

Jeg kan tenke meg at hvert eneste menneske på jorden har blitt påvirket på et eller annet vis av den destruktive ånd av stridighet, bitterhet og hevsn. Kanskje hender det også til tider at vi kjenner igjen denne ånden i oss selv. Når vi føler oss såret, sinte eller misunnelige, er det ganske lett å dømme andre mennesker, og ofte tilskrive deres handlinger mørke motiver for å rettferdiggjøre vår egen bitterhet.

Læren

Selvfølgelig vet vi at dette er galt. Læren er entydig. Vi er avhengige av Frelseren. Ingen av oss kan bli frelst uten ham. Kristi forsoning er altomfattende og evig. Tilgivelse for *våre* synder beror på betingelser. Vi må omvende oss, og vi må være villige til å tilgi andre. Jesus lærte oss: "Tilgi hverandre, for den som ikke tilgir ... står fordømt for Herren, for på ham hviler en større synd"³, og "Salige er de barmhjertige, for de skal finne barmhjertighet."⁴

Selvfølgelig synes disse ordene helt rimelige – når de brukes om en annen. Vi kan så klart og enkelt se de skadelige følgene av at *andre* dømmer og bærer nag. Og vi liker absolutt ikke når folk dømmer oss.

Men når det gjelder våre egne fordommer og klagemål, rettferdiggjør vi altfor ofte vårt sinne som rettferdig og vår dømmekraft som pålitelig og på sin plass. Selv om vi ikke kan se inn i en annens hjerte, antar vi at vi gjenkjenner et dårlig motiv eller en dårlig person når vi ser en. Vi gjør unntak når det gjelder vår egen bitterhet fordi vi føler at i vårt tilfelle har vi all informasjon vi trenger for å kunne forakte en annen.

Apostelen Paulus sa i sitt brev til romerne at de som feller dom over andre, er "uten unnskyldning". I det øyeblikk vi dømmer en annen, forklarte han, fordømmer vi oss selv, for ingen

er uten synd.⁵ Å nekte å tilgi er en alvorlig synd – en som Frelseren advarte mot. Jesu egne disipler “forsøkte å finne feil hos hverandre og tilga ikke hverandre av hjertet, og på grunn av dette onde ble de tuktet og strengt refset”.⁶

Vår Frelser har talt så tydelig om dette emnet at det er lite rom for personlig tolkning. “Jeg, Herren, tilgir den jeg vil tilgi,” men så sa han: “... av dere *fordres det* at dere tilgir *alle* mennesker.”⁷

Kan jeg legge til en fotnote her? Når Herren krever at vi tilgir alle mennesker, så innbefatter det å tilgi oss selv. Noen ganger er den som er vanskeligst å tilgi – samt kanskje den som har størst behov for vår tilgivelse – av alle mennesker i verden, den personen som møter vårt blikk i speilet.

Poenget

Dette emnet, å dømme andre, kan faktisk forkynnes i en preken på tre ord. Når det gjelder å hate, sladre, ignorere, latterliggjøre, bære nag eller ønske å skade, vennligst anvend følgende:

Slutt med det!

Så enkelt er det. Vi er simpelthen nødt til å slutte å dømme andre og erstatte fordømmende tanker og følelser med et hjerte fullt av kjærlighet til Gud og hans barn. Gud er vår Fader. Vi er hans barn. Vi er alle brødre og søstre. Jeg vet ikke nøyaktig hvordan jeg skal formulere dette poenget – å *ikke dømme andre* – med tilstrekkelig veltalenhet, lidenskap og overbevisning til at dere kan huske det. Jeg kan sitere Skriftene, jeg kan prøve å forklare læren, og jeg vil til og med sitere et klistremerke jeg så nylig. Det var festet på baksiden av en bil hvis sjåfør virket litt uslepen, men ordene på klistremerket fremsatte en innsiktsfull lærdom. Det sto: “Ikke døm meg fordi jeg synder annerledes enn deg.”

Vi må erkjenne at vi alle er ufullkomne – at vi er tiggere for Gud. Har vi ikke alle, på et eller annet tidspunkt, saktmodig kommet til nådestolen og tryglet om nåde? Har vi ikke av all vår sjels kraft ønsket barmhjertighet – å bli tilgitt for de feil vi har gjort og de synder vi har begått?

Ettersom vi alle er avhengige av Guds barmhjertighet, hvordan kan vi nekte andre noe mål av den nåde vi så desperat

ønsker for oss selv? Mine kjære brødre og søstre, skulle vi ikke tilgi slik vi ønsker å bli tilgitt?

Guds kjærighet

Er dette vanskelig å gjøre?

Ja, naturligvis.

Å tilgi oss selv og andre er ikke lett. Faktisk krever det for de fleste av oss en stor endring i vår holdning og måte å tenke på – en forandring i hjertet. Men vi har også godt nytt. Denne “mektige forandring”⁸ i hjertet er nøyaktig det Jesu Kristi evangelium har til hensikt å frembringe i vårt liv.

Hvordan går det til? Ved Guds kjærighet.

Når vårt hjerte er fylt med Guds kjærighet, skjer noe godt og rent med oss. Vi “holder hans bud. Og hans bud er ikke tunge. For alt det som er født av Gud, seirer over verden”.⁹

Jo mer vi lar Guds kjærighet styre vårt sinn og våre følelser – jo mer vi lar vår kjærighet til vår himmelske Fader svulme i vårt bryst – jo lettere er det å elske andre med Kristi rene kjærighet. Når vi åpner vårt hjerte for Guds kjærighets strålende morgen, vil fiendskapets og misunnelsens mørke og kulde etter hvert svinne.

Som alltid er Kristus vårt forbilde. I sine læresetninger som i sitt liv viste han oss veien. Han tilga de ugudelige, de vulgære og de som forsøkte å såre og skade ham.

Jesus sa at det er lett å elske dem som elsker oss. Selv de ugudelige kan klare *det*. Men Jesus Kristus lærte oss en høyere lov. Hans ord runger gjennom århundrene og er ment for oss i dag. De er ment for alle som ønsker å være hans disipler. De er ment for dere og meg: “Elsk deres fiender, velsign dem som forbanner dere, gjør vel imot dem som hater dere, og be for dem som forfølger dere.”¹⁰

Når vårt hjerte er fylt med kjærighet til Gud, blir vi “gode mot hverandre, vis[er] barmhjertighet så [vi] tilgir hverandre, likesom Gud har tilgitt [oss] i Kristus!”¹¹

Kristi rene kjærighet kan fjerne flakene av harme og vrede fra våre øyne, slik at vi kan se andre slik vår himmelske Fader ser oss – som mangelfulle og ufullkomne dødelige som har potensial og verdi langt utover vår evne til å forestille oss. Fordi Gud elsker oss så høyt, må vi også elske og tilgi hverandre.

En disippels vei

Mine kjære brødre og søstre, overvei følgende spørsmål som en selvtest:

Bærer du nag mot en annen?

Farer du med sladder, selv om det du sier kan være sant?

Holder du utenfor, skyver unna eller straffer andre på grunn av noe de har gjort?

Misunner du i hemmelighet en annen?

Ønsker du å skade noen?

Hvis dere svarte ja på noen av disse spørsmålene, kan det være lurt å bruke prekenen på tre ord fra tidligere: Slutt med det!

I en verden full av beskyldninger og uvennlighet er det lett å samle og kaste steiner. Men før vi gjør det, la oss huske ordene fra ham som er vår Mester og vårt forbilde: "Den av dere som er uten synd, han skal kaste den første stein."¹²

Brødre og søstre, la oss legge ned våre steiner.

La oss være vennlige.

La oss tilgi.

La oss snakke fredelig med hverandre.

La Guds kjærlighet fylle vårt hjerte.

"La oss ... gjøre det gode mot alle."¹³

Frelseren ga dette løfte: "Gi, så skal det bli gitt dere! Et godt mål, stappet, ristet og overfylt, skal bli gitt dere i fanget ... For med det samme mål som dere [bruker], skal det måles igjen til dere."¹⁴

Burde ikke dette løftet være nok til alltid å fokusere vår innsats på vennlighet, tilgivelse og kjærlighet istedenfor noen form for negativ adferd?

La oss, som Jesu Kristi disipler, gjengjelde ondt med godt.¹⁵
La oss ikke søke hevn eller la vår vrede overvinne oss.

"For det står skrevet: Hevnen hører meg til, jeg vil gjengjelde, sier Herren.

Om din fiende er sulten, så gi ham å ete. Om han er tørst, så gi ham å drikke ...

La deg ikke overvinne av det onde, men overvinn det onde med det gode."¹⁶

Husk: Til syvende og sist er det de barmhjertige som finner barmhjertighet.¹⁷

Som medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, uansett hvor vi er, la oss være kjent som et folk som "har kjærlighet til hverandre".¹⁸

Elsk hverandre

Brødre og søstre, det er nok hjertesorg og bedrøvelse i dette livet uten at vi gjør det verre med vår egen stahet, bitterhet og uvilje.

Vi er ikke fullkomne.

Menneskene rundt oss er ikke fullkomne.¹⁹ Mennesker gjør ting som irriterer, skuffer og forarger. I dette jordeliv vil det alltid være slik.

Likevel må vi gi slipp på våre klagemål. Noe av hensikten med jordelivet er å lære å gi slipp på slike ting. *Det er Herrens måte.*

Husk at himmelen er full av dem som har dette til felles: De er tilgitt. Og de tilgir.

Legg deres byrde ved Frelserens føtter. Gi slipp på kritikk. La Kristi forsoning forandre og helbrede deres hjerte. Elsk hverandre. Tilgi hverandre.

De barmhjertige skal finne barmhjertighet.

Dette er mitt vitnesbyrd i den Enes navn som elsket så inderlig og så fullstendig at han ga sitt liv for oss, sine venner – i Jesu Kristi navn. Amen.

Noter

1. Alma 31:5.	11. Efeserne 4:32.
2. Se Moses 5:16–32.	12. Johannes 8:7.
3. Lære og pakter 64:9.	13. Galaterne 6:10.
4. Matteus 5:7.	14. Lukas 6:38.
5. Se Romerne 2:1.	15. Se Matteus 5:39–41.
6. Lære og pakter 64:8.	16. Romerne 12:19–21.
7. Lære og pakter 64:10; uthevelse tilføyd.	17. Se Matteus 5:7.
8. Mosiah 5:2.	18. Johannes 13:35.
9. 1 Johannes 5:3–4.	19. Se Romerne 3:23.
10. Matteus 5:44; se også vers 45–47.	

Gud være lovet

Av **eldste Russell M. Nelson**

i De tolv apostlers quorum

Hvor mye bedre det ville være om alle kunne være mer oppmerksomme på Guds forsyn og kjærlighet og uttrykke denne takknemligheten til ham.

Kjære brødre og søstre, vi takker dere for deres oppholdelse og deres hengivenhet. Vi uttrykker vår takknemlighet og kjærlighet til hver av dere.

Nylig kunne søster Nelson og jeg nyte skjønnheten av å se tropisk fisk i et lite privat akvarium. Fisk med levende farger og en rekke former og størrelser pilte frem og tilbake. Jeg spurte vokteren i nærheten: "Hvem gir mat til disse vakre fiskene?"

Hun svarte: "Jeg gjør det."

Så spurte jeg: "Har de noensinne takket deg?"

Hun svarte: "Ikke ennå!"

Jeg tenkte på noen mennesker jeg kjenner som er like uvitende om sin Skaper og det virkelige "livets brød".¹ De lever fra dag til dag uten å være oppmerksomme på Gud og hans godhet mot dem.

Hvor mye bedre det ville være om alle kunne være mer oppmerksomme på Guds forsyn og kjærlighet og uttrykke denne takknemligheten til ham. Ammon sa: "La oss gi takk til [Gud], for han utøver rettferdighet for evig."² Vår grad av takknemlighet er et mål på vår kjærlighet til ham.

Gud er vår ånds Far.³ Han har et forherliget, fullkommengjort legeme av kjøtt og ben.⁴ Vi bodde sammen med ham i himmelen før vi ble født.⁵ Og da han skapte oss fysisk, ble vi skapt i Guds bilde, hver med en personlig kropp.⁶

Tenk på vårt fysiske livsopphold. Det er virkelig himmelsendt. Nødvendighetene luft, mat og vann kommer alle

til oss som gaver fra en kjærlig himmelsk Fader. Jorden ble skapt for å støtte vårt korte opphold i dødeligheten.⁷ Vi ble født med evne til å vokse, vise kjærlighet, gifte oss og stifte familier.

Ekteskap og familie er forordnet av Gud. Familien er den viktigste sosiale enhet i tid og evighet. Ifølge Guds store plan for lykke kan familier bli beseglet i templer og bli forberedt til å vende tilbake for å bo i hans hellige nærvær for evig. Dette er evig liv! Det oppfyller de dypeste lengsler i den menneskelige sjel – den naturlige lengselen etter endeløs omgang med kjære medlemmer av vår familie.

Vi er delaktige i hans guddommelige hensikt: “Min gjerning og min herlighet,” sa han, er “å tilveiebringe mennesket udødelighet og evig liv”.⁸ For å nå disse målene elsket Gud verden så høyt “at han ga sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv”.⁹ Denne handlingen var en overjordisk tilkjenneivelse av Guds kjærlighet. “For [han] sendte ikke sin Sønn til verden for å dømme verden, men for at verden skulle bli frelst ved ham.”¹⁰

Sentralt i Guds evige plan er hans Sønn Jesu Kristi misjon.¹¹ Han kom for å forløse Guds barn.¹² På grunn av Herrens forsoning ble oppstandelse (eller udødelighet) en realitet.¹³ På grunn av forsoningen ble evig liv en mulighet for alle som ville kvalifisere seg. Jesus forklarte:

“Jeg er oppstandelsen og livet. Den som tror på meg, skal leve om han enn dør.

Og hver den som lever og tror på meg, skal aldri i evighet dø.”¹⁴

For Herrens forsoning og hans gave oppstandelse – for dette opphøyde påskebudskap – Gud være lovet!

Fysiske gaver

Vår himmelske Fader elsker sine barn.¹⁵ Han har velsignet hvert av dem med fysiske og åndelige gaver. La meg si noe om hvert slag. Når dere synger “Jeg er Guds kjære barn”, tenk på hans gave til dere i form av deres egen fysiske kropp. Kroppens mange fantastiske egenskaper vitner om deres egen “guddommelige natur”.¹⁶

Hvert organ i kroppen er en fantastisk gave fra Gud. Hvert øye har en autofokulinse. Nerver og muskler kontrollerer to

øyne så de ser ett enkelt tredimensjonalt bilde. Øynene er forbundet med hjernen, som registrerer det som blir sett.

Hjertet er en fantastisk pumpe.¹⁷ Den har fire følsomme klaffer som kontrollerer blodstrømmens retning. Disse klaffene åpner og lukker seg over 100 000 ganger i døgnet – 36 millioner ganger i året. Med mindre de forandres av sykdom, er de likevel i stand til å tåle denne belastningen nesten i det uendelige.

Tenk på kroppens forsvarsverk. For å beskytte seg mot skade registrerer den smerte. Som reaksjon på infeksjon utvikler den antistoffer. Huden gir beskyttelse. Den varsler om skader som usedvanlig sterk varme eller kulde kan forårsake.

Kroppen fornyer sine egne utdaterte celler og regulerer nivåene av sine egne livsviktige ingredienser. Kroppen helbreder sine kutt, blåmerker og brukne ben. Dens evne til reproduksjon er en annen hellig gave fra Gud.

Vi skulle huske at en fullkommen kropp ikke er nødvendig for å oppnå vår guddommelige fremtid. Faktisk befinner noen av de beste ånder seg i skrøpelige eller ufullkomne kropp. Stor åndelig styrke utvikles ofte av dem som har fysiske utfordringer, nettopp fordi de blir utfordret.

Alle som studerer menneskekroppens funksjon, har visselig “sett Gud bevege seg i sin velde og kraft”.¹⁸ Fordi kroppen er styrt av guddommelig lov, kommer enhver helbredelse ved lydighet mot loven som denne velsignelsen er betinget av.¹⁹

Likevel tror noen feilaktig at disse vidunderlige fysiske egenskapene ble til ved en tilfeldighet eller som følge av et stort smell et sted. Spør dere selv: “Kunne en eksplosjon i et trykkeri frembringe en ordbok?” Sannsynligheten er *ytterst* liten. Men i så fall kunne den aldri helbrede sine egne avrevne sider eller reproducere sine egne nyere utgaver!

Dersom kroppens evne til normal funksjon, forsvar, reparasjon, regulering og regenerasjon skulle råde uten begrensning, ville livet her fortsette i det uendelige. Ja, vi ville være strandet her på jorden! Heldigvis for oss sørget vår Skaper for aldri og andre prosesser som til slutt resulterer i vår fysiske død. På samme måte som fødselen, er døden en del av livet. Skriftene lærer oss at “det var ikke nødvendig at mennesket skulle befris fra denne timelige død, for det ville ødelegge

lykkens store plan".²⁰ Å vende tilbake til Gud gjennom den port vi kaller døden, er en glede for dem som elsker ham og er forberedt på å møte ham.²¹ Omsider vil tiden komme når "ånden og legemet skal gjenforenes til sin fullkomne skikkelse, både lemmer og ledd skal bringes tilbake til sin rette plass,"²² for aldri mer å bli adskilt. For disse fysiske gaver, Gud være lovet!

Åndelige gaver

Så viktig som kroppen er, fungerer den som et tabernakel for vår evige ånd. Våre ånder eksisterte i den førjordiske tilværelse²³ og vil fortsette å leve etter at kroppen dør.²⁴ Ånden gir kroppen liv og personlighet.²⁵ I dette liv og i det neste blir ånd og legeme, når de er forenet, en levende sjel av overjordisk verdi.

Ettersom ånden er så viktig, får dens utvikling evig betydning. Den blir styrket når vi kommuniserer i ydmyk bønn med vår kjærlige himmelske Fader.²⁶

De egenskaper som vi en dag skal dømmes etter, er alle åndelige.²⁷ Disse inkluderer kjærlighet, dyd, integritet, medfølelse og tjeneste for andre.²⁸ Deres ånd, kombinert med og rommet i deres kropp, er i stand til å utvikle og tilkjenne disse egenskapene på måter som er avgjørende for deres evige fremgang.²⁹ Åndelig fremgang oppnås gjennom trinnene tro, omvendelse, dåp, Den hellige ånds gave og å holde ut til enden, herunder begavelsen og beseplingsordinansene i det hellige tempel.³⁰

Akkurat som kroppen trenger daglig føde for å overleve, trenger ånden også næring. Ånden blir næret av evig sannhet. I fjor markerte vi 400-årsdagen for Kong Jacobs bibeloversettelse. Og vi har hatt Mormons bok i nesten 200 år. Den er nå oversatt i sin helhet eller som utdrag, til 107 språk. På grunn av disse og andre dyrebare skrifter, vet vi at Gud er vår evige Fader og at hans Sønn, Jesus Kristus, er vår Frelser og Forløser. For disse åndelige gaver, Gud være lovet!

Evangeliets gaver

Vi vet at profeter i mange evangelieutdelinger, slik som Adam, Noah, Moses og Abraham, alle underviste om vår himmelske Faders og Jesu Kristi guddommelighet. Vår nåværende evangelieutdeling ble innledet av vår himmelske

Fader og Jesus Kristus da de viste seg for profeten Joseph Smith i 1820. Kirken ble organisert i 1830. Nå, 182 år senere, er vi fortsatt under en pakt om å bringe evangeliet til "alle nasjoner, stammer, tungemål og folk".³¹ Når vi gjør dette, vil både givere og mottakere bli velsignet.

Det er vårt ansvar å undervise hans barn og vekke i dem en bevissthet om Gud. For lenge siden sa kong Benjamin:

"Tro på Gud, tro at han er til og at han skapte alle ting, både i himmel og på jord. Tro at han har all visdom og all makt både i himmel og på jord ...

... Tro at dere må omvende dere fra deres synder og forsake dem og ydmyke dere for Gud, og be i hjertets oppriktighet om at han må tilgi dere. Og hvis dere tror alt dette, se til at dere gjør det."³²

Gud er den samme i går, i dag og for evig, men vi er det ikke. Hver dag er vår utfordring å få tilgang til forsoningens kraft, slik at vi virkelig kan forandre oss, bli mer lik Kristus og kvalifisere oss for opphøyelsens gave og leve evig sammen med Gud, Jesus Kristus og våre familier.³³ For disse evner, privilegier og evangeliets gaver, Gud være lovet!

Jeg vitner om at Gud lever, at Jesus er Kristus, og at dette er hans kirke som ble gjenopprettet i disse siste dager for å fullbyrde dens guddommelig bestemmelse. Vi blir ledet i dag av president Thomas S. Monson, som vi elsker og oppholder av hele vårt hjerte, slik vi også oppholder hans rådgivere og De tolv apostler som profeter, seere og åpenbarere. Dette vitner jeg om i Jesu Kristi hellige navn. Amen.

Noter

1. Johannes 6:35, 48; se også vers 51.	11. Hans hensikter er kort og konsist oppsummert i 3 Nephi 27:13–22.
2. Alma 26:8; se også Alma 7:23.	12. Se Alma 11:40.
3. Se Apostlenes gjerninger 17:27–29.	13. Se 2 Nephi 9:6–7, 20–22.
4. Se Lære og pakter 130:22.	14. Johannes 11:25–26.
5. Se Moses 6:51; Romerne 8:16; Hebreerne 12:9; Jeremia 1:4–5.	15. Se 1 Nephi 17:40; 1 Johannes 4:10.
6. Se 1 Mosebok 2:7; 1 Korinterbrev 15:44; Moses 3:7.	16. 2 Peter 1:4.
7. Se 1 Nephi 17:36.	17. Hjertet pumper cirka 7570 liter per dag.
8. Moses 1:39.	18. Lære og pakter 88:47.
9. Johannes 3:16.	
10. Johannes 3:17.	

19. Se Lære og pakter 130:21. Denne guddommelige lov er virkelig uomtvistelig.
20. Alma 42:8.
21. Salmisten uttrykte Guddommens synspunkt: "Dyrebar i Herrens øyne er hans frommes død" (Salmene 116:15); se også Predikantens bok 12:7.
22. Alma 11:43; se også Predikantens bok 12:7; Alma 40:23; Lære og pakter 138:17.
23. Se Lære og pakter 93:38.
24. Se Alma 40:11; Abraham 3:18.
25. Ånden ser ut som personen (se Lære og pakter 77:2).
26. Se 3 Nephi 14:9–11.
27. Ånden, ikke kroppen, er den aktive, ansvarlige delen av sjelen. Uten ånden er legemet dødt (se Jakobs brev 2:26). Det er derfor ånden som velger godt eller ondt og vil bli holdt ansvarlig for både de positive og de negative egenskaper den har ved den endelige dom (se Alma 41:3–7).
28. Andre åndelige egenskaper er "tro, dyd, kunnskap, måtehold, tålmodighet, broderlig vennlighet, gudfryktighet, kjærlighet, ydmykhet [og] flid" (Lære og pakter 4:6).
29. Se 2 Nephi 2:11–16, 21–26; Moroni 10:33–34.
30. Dette er Kristi lære (se 2 Nephi 31:11–21).
31. Mosiah 15:28; se også 1 Nephi 19:17; 2 Nephi 26:13; Mosiah 3:20; 15:28; 16:1; Alma 37:4; Lære og pakter 1:18–23; 77:11; 133:37.
32. Mosiah 4:9–10.
33. "Evig liv ... er den største av alle Guds gaver" (Lære og pakter 14:7).

Spesielle lærdommer

Av **eldste Ronald A. Rasband**

i *De syttis presidentskap*

Det er mitt håp og min bønn at vi vil fortsette edelt å bære våre byrder og strekke oss ut til dem blant oss som lider.

De siste 20 månedene har familien vår vært velsignet med det privilegium å ha et svært spesielt barn.

Lille Paxton, vårt barnebarn, ble født med en svært sjelden kromosomdelesjon, en genfeil som skiller ham ut, bokstavelig talt, som en av flere hundre millioner. For vår datter og hennes mann begynte en uutforsket, livsforvandlende reise da Paxton ble født. Denne erfaringen har blitt en smeltedigel for å motta spesielle lærdommer knyttet til evigheten.

Vår kjære Russell M. Nelson, som nettopp talte til oss, har sagt:

“Av årsaker som vi vanligvis ikke kjenner, blir enkelte mennesker født med fysiske begrensninger. Bestemte kroppsdelene kan være unormale. Funksjonssystemer kan være i ubalanse. Og alle kroppene er underlagt sykdom og død. Men likevel er et fysisk legeme en uvurderlig gave ...

Et fullkomment legeme er ikke nødvendig for å oppnå en fremtid hos Gud. Noen av de beste ånder befinner seg faktisk i skrøpelige legemer ...

Til slutt kommer tiden da ‘ånden og legemet skal forenes igjen til sin fullkomne skikkelse, både lemmer og ledd skal bringes tilbake til sin rette plass’ (Alma 11:43). Da kan vi, takket være Jesu Kristi forsoning, bli fullkommengjort i ham.”¹

Alle dere som har utfordringer, bekymringer, skuffelser eller sorg forbundet med en av deres kjære, vit dette: Med uendelig

kjærlighet og evig medfølelse, elsker Gud vår himmelske Fader deres nødstilte, og han elsker dere!

Noen vil kanskje spørre i møte med en slik lidelse: Hvordan kunne den allmektige Gud la dette skje? Og så det tilsynelatende uunngåelige spørsmålet: Hvorfor skjedde dette meg? Hvorfor må vi oppleve sykdom og hendelser som invalidiserer eller kaller dyrebare familiemedlemmer hjem tidlig eller forlenger deres år i smerte? Hvorfor denne hjertesorg?

I disse øyeblikkene kan vi vende oss til den store planen for lykke som ble utarbeidet av vår himmelske Fader. Denne plan, da den ble presentert i det førjordiske liv, fikk oss alle til å juble.² Enkelt sagt, er dette livet trening for evig opphøyelse, og denne prosessen innebærer prøvelser og vanskeligheter. Det har alltid vært slik, og ingen blir spart.

Å stole på Guds vilje står sentralt i vår dødelighet. Med tro på ham, får vi tilgang til kraften av Kristi forsoning på de tider når spørsmålene florerer og svarene er få.

Etter sin oppstandelse, under sitt besøk i Amerika, strakte vår Frelser Jesus Kristus seg ut til alle med denne invitasjonen:

“Har dere noen som er syke blant dere? Bring dem hit. Har dere noen som er lamme eller blinde eller halte eller krøplinger eller spedalske eller invalide eller som er døve eller som er plaget på en eller annen måte? Bring dem hit, og jeg vil helbrede dem, for jeg har medlidenhet med dere, mitt indre er fylt av barmhjertighet ...

Og det skjedde at da han hadde uttalt dette, kom hele forsamlingen – alle som én – frem med sine syke og sine lidende og sine lamme og med sine blinde og med sine stumme og med alle dem som var plaget på en eller annen måte, og han helbredet dem alle etter hvert som de ble ført frem for ham.”³

Stor styrke kan finnes i ordene “hele forsamlingen [kom] frem” – *hele*, brødre og søstre. Vi møter *alle* utfordringer. Og så ordene “som var plaget på en eller annen måte”. Vi kan alle kjenne oss igjen i dette, ikke sant?

Kort tid etter at dyrebare Paxton ble født, visste vi at vår himmelske Fader ville velsigne oss og lære oss spesielle lærdommer. Da hans far og jeg la våre fingre på hans lille hode for den første av mange prestedømsvelsignelser, kom ordene fra

det niende kapittel av Johannes til mitt sinn: "For at Guds gjerninger skulle åpenbares på ham."⁴

Guds gjerninger blir definitivt åpenbart gjennom Paxton.

Vi lærer tålmodighet, tro og takknemlighet gjennom tjenestens balsam, endeløse timer med intense følelser, tårer av empati og bønner og uttrykk for kjærlighet til kjære i nød, særlig Paxton og hans foreldre.

President James E. Faust, som var min stavsprezident da jeg var gutt, sa: "Jeg setter stor pris på de kjærlige foreldre som stoisk bærer og overvinner sin angst og hjertesorg for et barn som ble født med eller som har utviklet en alvorlig psykisk eller fysisk svakhet. Slike kvaler fortsetter ofte hver dag, uten opphold, så lenge faren eller moren eller barnet lever. Ikke sjelden blir foreldre pålagt å gi overmenneskelig pleie og omsorg som aldri tar slutt, dag eller natt. Mang en mors armer og hjerte har verket i årevis for å gi trøst og lindring til sitt spesielle barn."⁵

Som beskrevet i Mosiah, har vi sett Frelserens rene kjærlighet bli gitt til Paxtons familie, hans kjærlighet som er tilgjengelig for alle: "Og nå skjedde det at de byrder som var lagt på Alma og hans brødre, ble gjort lette. Ja, Herren styrket dem så de kunne bære sine byrder med letthet, og de underkastet seg hele Herrens vilje med glede og tålmodighet."⁶

En natt tidlig i Paxtons liv var vi på intensivavdelingen for nyfødte på det fantastiske Primary Children's Medical Center i Salt Lake City, Utah, og undret oss over den engasjerte, udelte oppmerksomhet som ble gitt av legene, sykepleierne og annet helsepersonell. Jeg spurte datteren min hvordan vi noensinne ville kunne betale for dette, og våget å gjette på hva det kom til å koste. En lege som sto i nærheten, sa at mitt anslag var "veldig lavt" og at lille Paxtons pleie ville koste betydelig mer enn jeg hadde beregnet. Vi fant ut at mye av utgiftene til pleie gitt ved dette sykehuset, dekkes av andres generøse gaver i form av tid og pengebidrag. Hans ord gjorde meg ydmyk, og jeg tenkte på verdien av denne lille sjelen for dem som så omhyggelig våket over ham.

Jeg kom til å tenke på et kjent misjonærskriftsted som fikk ny mening: "Husk at sjeler er av stor verdi i Guds øyne."⁷

Jeg gråt da jeg grunnet på den grenseløse kjærlighet vår himmelske Fader og hans elskede Sønn Jesus Kristus har til hver enkelt av oss, og jeg lærte på en effektiv måte hva verdien av en sjel, både fysisk og åndelig, er for Gud.

Paxtons familie har oppdaget at de er omgitt av utallige himmelske og jordiske tjenende engler. Noen har stille smøget seg inn ved behov, og stille smøget seg ut igjen. Andre har kommet på døren med mat, vasket klær, hentet søsknene, ringt med oppmuntring og ikke minst bedt for Paxton. Dermed har vi fått enda en spesiell lærdom: Hvis du kommer over en som holder på å drukne, vil du spørre om han eller hun trenger hjelp – eller ville det være bedre å bare hoppe uti og redde ham eller henne fra stadig dypere vann? Tilbudet, som er velmenende og ofte gis: “Si ifra om jeg kan gjøre noe,” er egentlig ingen hjelp i det hele tatt.

Vi fortsetter å lære den store verdien av å være oppmerksomme på og interesserte i andre rundt oss, og lærer ikke bare viktigheten av å hjelpe, men også den overveldende gleden som kommer av å hjelpe andre.

Vår kjære president Thomas S. Monson, som er et fantastisk eksempel på å løfte den undertrykte, sa: “Gud velsigne alle som prøver å være sin brors vokter, som gir for å lindre lidelse, som streber med alt som er godt i dem, etter å skape en bedre verden. Har dere lagt merke til at slike personer har et mer strålende smil? Deres steg er mer bestemte. De har en aura om seg av tilfredshet og tilfredsstillelse, ... for man kan ikke delta i å hjelpe andre uten å oppleve en rik velsignelse selv.”⁸

Selv om vi vil møte prøvelser, motgang, funksjonshemninger, hjertesorg og alle slags plager, vil vår omsorgsfulle, kjærlige Frelser alltid være der for oss. Han har lovet:

“Jeg skal ikke etterlate dere farløse, jeg kommer til dere ...

Min fred gir jeg dere. Ikke som verden gir, gir jeg dere. La ikke deres hjerte forferdes, frykt ikke.”⁹

Hvor takknemlige vi er til vår Fader i himmelen for vår fantastiske Paxton. Gjennom ham har Herren tilkjennegitt sine gjerninger og fortsetter å lære oss disse verdifulle, hellige og spesielle lærdommene.

Jeg vil avslutte med ordene fra en kjær salme:

*Modig må vi kjempe inntil striden er endt,
kjempe oss frem, kjempe oss frem.
Lønnen der oss venter om vi den har fortjent,
når vi til vår Fader kommer hjem.*¹⁰

Brødre og søstre, det er mitt håp og min bønn at vi vil fortsette edelt å bære våre byrder og strekke oss ut til dem blant oss som lider og har behov for å bli løftet og oppmuntret. Måtte vi alle takke Gud for hans velsignelser og fornye vårt engasjement overfor vår Fader i himmelen i ydmyk tjeneste for hans barn. I Jesu Kristi navn. Amen.

Noter

1. Russell M. Nelson, "Vi er Guds barn", *Liahona*, jan. 1999, 103.
2. Se Job 38:7.
3. 3 Nephi 17:7, 9.
4. Johannes 9:3.
5. James E. Faust, "The Works of God", *Ensign*, nov. 1984, 54.
6. Mosiah 24:15.
7. Lære og pakter 18:10.
8. Thomas S. Monson, "Our Brothers' Keepers", *Ensign*, juni 1998, 39.
9. Johannes 14:18, 27.
10. "Modig må vi kjempe", *Salmer*, nr. 160.

Profeters visjon for Hjelpeforeningen: Tro, familie, hjelp

Av **Julie B. Beck**

Nylig avløst president for Hjelpeforeningen på generalplan

Tro, familie og hjelp – disse tre enkle ordene har gitt uttrykk for profeters visjon for søstrene i Kirken.

De senere år har jeg ofte blitt tilskyndet til å tale om Hjelpeforeningen – dens formål og egenskaper,¹ verdien av dens historie,² dens arbeid og dens samarbeid med biskoper og quorumer i Det melkisedekske prestedømme.³ Det synes nå viktig å rette litt oppmerksomhet mot profeters visjon for Hjelpeforeningen.⁴

Akkurat som Herrens profeter kontinuerlig har lært eldster og høyprester deres formål og plikter, har de uttrykt sin visjon for søstrene i Hjelpeforeningen. Ut fra deres råd er det klart at Hjelpeforeningens formål er å øke tro og personlig rettskaffenhet, styrke familier og hjem og oppsøke og hjelpe de trengende. *Tro, familie og hjelp* – disse tre enkle ordene har gitt uttrykk for profeters visjon for søstrene i Kirken.

Siden gjenoppbyggelsens begynnelse har profeter uttrykt sin visjon om sterke, trofaste, målbevisste kvinner som forstår sin evige verdi og hensikt. Da profeten Joseph Smith opprettet Hjelpeforeningen, ba han dens første president om å “presidere over foreningen i arbeidet med å hjelpe de fattige – ivareta deres behov og ta seg av foreningens forskjellige anliggender”.⁵ Han så for seg organisasjonen som “en utvalgt forening, adskilt fra all verdens ondskap”.⁶

Brigham Young, Kirkens andre president, instruerte sine rådgivere og De tolv apostlers quorum om å be biskopene "la [søstre] organisere kvinnelige hjelpeforeninger i de forskjellige menighetene". Han la til: "Enkelte synes kanskje dette er ganske ubetydelig, men det er det ikke."⁷

Senere sa president Joseph F. Smith at i motsetning til verdslige organisasjoner, som er "dannet av menn eller kvinner", er Hjelpeforeningen "guddommelig opprettet, guddommelig bemyndiget, guddommelig innstiftet [og] guddommelig forordnet av Gud".⁸ President Joseph Fielding Smith fortalte søstrene at de hadde "fått kraft og myndighet til å gjøre mye godt".⁹ Han sa: "Dere tilhører den beste kvinneorganisasjon i verden, en organisasjon som er av avgjørende betydning for Guds rike på jorden, og som er oppbygget og blir drevet slik at den hjelper sine trofaste medlemmer å oppnå evig liv i vår Faders rike."¹⁰

Et omfattende virkefelt

Hvert år blir hundretusener av kvinner og unge kvinner en del av denne stadig voksende "krets av søstre".¹¹ Deretter, uansett hvor en søster bor eller hvor hun tjener, beholder hun sitt medlemskap og fellesskap i Hjelpeforeningen.¹² På grunn av Hjelpeforeningens viktige formål har Det første presidentskap uttrykt et ønske om at unge kvinner begynner sin forberedelse til Hjelpeforeningen i god tid før de er 18 år gamle.¹³

Hjelpeforeningen er ikke et program. Det er en offisiell del av Herrens kirke som er "guddommelig forordnet av Gud" for å undervise, styrke og inspirere søstre i deres hensikt med hensyn til tro, familie og hjelp. Hjelpeforeningen er et levesett for sistedagers-hellige kvinner, og dens innflytelse strekker seg langt utover en søndagsklasse eller en sosial sammenkomst. Den fungerer etter mønster av kvinnelige disipler som virket sammen med Herren Jesus Kristus og hans apostler i hans kirke i oldtiden.¹⁴ Vi har lært at "en kvinne er like forpliktet til å søke de dyder som Hjelpeforeningen kan gi henne, som en mann er forpliktet til å utvikle de karaktermønstre som prestedømmet kan gi ham".¹⁵

Da profeten Joseph Smith organiserte Hjelpeforeningen, lærte han søstrene at de skulle "hjelp de fattige" og "frelse sjeler".¹⁶ I

og med deres befaling om å “frelse sjeler”, ble søstre bemyndiget til å organisere og delta i et omfattende virkefelt.

Hjelpeforeningens første president ble beskikket til å utdype Skriftene, og Hjelpeforeningen har fortsatt et viktig undervisningsansvar i Herrens kirke. Da Joseph Smith fortalte søstrene at organiseringen av Hjelpeforeningen ville forberede dem til “prestedommets privilegier, velsignelser og gaver”,¹⁷ ble Herrens frelsesarbeid åpnet for dem. Å frelse sjeler innbefatter å dele evangeliet med andre og delta i misjonærarbeid. Det innbefatter å engasjere seg i tempelarbeid og slektshistorie. Det innbefatter å gjøre alt man kan for å bli åndelig og timelig selvhjulpen.

Eldste John A. Widtsoe erklærte at Hjelpeforeningen tilbyr “hjelp mot fattigdom, hjelp mot sykdom, hjelp mot tvil, hjelp mot uvitenhet – hjelp mot alt som hemmer en kvinnes glede og fremgang. For et fantastisk oppdrag.”¹⁸

President Boyd K. Packer har sammenlignet Hjelpeforeningen med “en beskyttende vegg”.¹⁹ Ansvar for å beskytte søstre og deres familier øker betydningen av besøkende lærerinnens årvåkne omsorg og annen tjeneste, og dette viser vår villighet til å huske våre pakter med Herren. For å hjelpe “de trengende og nødlidende” arbeider vi i harmoni med biskoper for å ivareta de helliges timelige og åndelige behov.²⁰

President Spencer W. Kimball har sagt: “Det er mange søstre som lever kledd i filler – åndelige filler. De har krav på prektige kjoler, åndelige kjoler ... Det er deres privilegium å gå inn i hjemmene og bytte ut fillene med kjoler.”²¹ President Harold B. Lee delte dette synet. Han sa: “Kan dere ikke forstå hvorfor Herren har pålagt ... Hjelpeforeningen å besøke disse hjemmene? Fordi nest etter Mesteren selv, er det ingen i Kirken som har en varmere berøring, en mer fullstendig forståelse av disse menneskenes følelser og liv.”²²

President Joseph F. Smith advarte søstrene og deres ledere og sa at han ikke ønsket “å se en tid hvor våre hjelpeforeninger følger etter ... og mister sin egen identitet ved å blande seg med disse kvinneskapt organisasjonene”. Han forventet at søstrene skulle “lede verden og spesielt verdens kvinner i alt som er prisverdig, alt som er gudlignende, alt som er oppløftende og

lutrende for menneskenes barn".²³ Hans råd understreker behovet for å eliminere fra Hjelpeforeningen alle tradisjoner, temaer, moteluner og trender, og innlemme fremgangsmåter som er forenlige med Hjelpeforeningens formål.

Ledere som søker åpenbaring, kan sikre at hvert møte og hver leksjon, klasse, aktivitet og innsats i Hjelpeforeningen oppfyller de formål som den ble organisert for. Den sosiale omgang, det vennskap og det fellesskap vi ønsker, vil være de positive følgene av å tjene sammen med Herren i hans verk.

Vi må oppfylle profetenes visjon

President Thomas S. Monson og hans rådgivere vitnet nylig "om at Herren har gjengitt evangeliets fylde gjennom profeten Joseph Smith og at Hjelpeforeningen er en viktig del av denne gjengivelsen." Som tegn på sitt ønske om at Hjelpeforeningens "strålende arv" skulle bevares, publiserte og distribuerte nylig Det første presidentskap *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid*. I denne boken kan vi finne mønstre og eksempler på søstre og brødre som arbeider i fellesskap i familier og i Kirken, og vi kan lære prinsipper om hvem vi er, hva vi tror på og hva vi skulle beskytte. Vi har blitt oppfordret av Det første presidentskap til å studere denne viktige boken og "la dens tidløse sannheter og inspirerende eksempler påvirke [vårt] liv".²⁴

Når søstrene blir mer på linje med Hjelpeforeningens formål, vil profetenes visjon bli oppfylt. President Kimball sa: "Det finnes en kraft i denne organisasjon [Hjelpeforeningen] som ennå ikke har blitt fullt utnyttet, til å styrke hjemmene i Sion og bygge opp Guds rike – den vil heller ikke bli det før både søstrene og prestedømmet ser Hjelpeforeningen i riktig perspektiv."²⁵ Han profeterte at "mye av den store vekst vi ser i Kirken i de siste dager, vil finne sted fordi mange gode kvinner i verden (som ofte har en bemerkelsesverdig indre følelse overfor åndelige ting) vil trekkes til Kirken i store skarer. Dette vil skje i den grad Kirkens kvinner – på en positiv måte ... blir sett på som annerledes og forskjellige fra alle andre kvinner i verden".²⁶

Jeg er takknemlig for profetenes visjon for Hjelpeforeningen. Jeg er, i likhet med president Gordon B. Hinckley, "overbevist om at det ikke finnes noen annen organisasjon som kan sammenlignes med Hjelpeforeningen i denne Kirken".²⁷ Det er

vårt ansvar å innrette oss etter profetenes visjon for Hjelpeforeningen, etter hvert som vi prøver å vokse i tro, styrke familier og yte hjelp.

Jeg avslutter med president Lorenzo Snows ord: "Hjelpeforeningens fremtid er svært løfterik. Etter hvert som Kirken vokser, vil dens nytte bli stadig større, og den vil bli en enda større kraft til det gode enn den hittil har vært."²⁸ Til søstre som bidrar til å fremme Guds rike, sa han: "Ettersom dere har deltatt i dette arbeidet, vil dere ganske sikkert få del i verkets triumf og i den opphøyelse og herlighet som Herren vil gi sine trofaste barn."²⁹ Jeg bærer også vitnesbyrd om denne visjon, i Jesu Kristi navn. Amen.

Noter

1. Se Julie B. Beck, "Hvordan oppfylle Hjelpeforeningens formål", *Liahona*, nov. 2008, 108–11.
2. Se Julie B. Beck, tale under en kvinnekongress ved BYU (29. april 2011), http://ce.byu.edu/cw/womensconference/archive/2011/pdf/JulieB_openingS.pdf; "Hva jeg håper mine barnebarn vil forstå angående Hjelpeforeningen", *Liahona*, nov. 2011, 109–13; "Hjelpeforeningen: Et hellig verk", *Liahona*, nov. 2009, 110–14.
3. Se Julie B. Beck, "Why We Are Organized into Quorums and Relief Societies" (tale holdt under en andakt ved Brigham Young University, 17. jan. 2012), speeches.byu.edu.
4. Dette budskapet er ikke en omfattende gjennomgang av alle profetiske utsagn om Hjelpeforeningen. Det er bare et utvalg av deres visjon og rettleiding. *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid*, konferansetaler og andre publikasjoner fra Kirken inneholder flere læresetninger om dette emnet.
5. Joseph Smith, i *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid* (2011), 13.
6. Joseph Smith, i *Døtre i mitt rike*, 15.
7. Brigham Young, i *Døtre i mitt rike*, 41.
8. Joseph F. Smith, i *Døtre i mitt rike*, 65–66.
9. Joseph Fielding Smith, i *Døtre i mitt rike*, 142.
10. Joseph Fielding Smith, i *Døtre i mitt rike*, 97.
11. Boyd K. Packer, i *Døtre i mitt rike*, 85.
12. Se Boyd K. Packer, "Kretsen av søstre", *Lys over Norge*, april 1981, 210.
13. Se Brev fra Det første presidentskap 19. mars 2003 og 23. feb. 2007.
14. Se *Døtre i mitt rike*, 3–6.
15. Boyd K. Packer, i *Døtre i mitt rike*, 16.
16. Joseph Smith, i *Døtre i mitt rike*, 17.
17. Joseph Smith, i *History of the Church*, 4:602.
18. John A. Widtsoe, i *Døtre i mitt rike*, 25.
19. Boyd K. Packer, *Lys over Norge*, april 1981, 210.
20. Joseph Fielding Smith, i *Døtre i mitt rike*, 142.

21. Spencer W. Kimball, i *Døtre i mitt rike*, 117.
22. Harold B. Lee, "The Place of Relief Society in the Welfare Plan", *Relief Society Magazine*, des. 1946, 842.
23. Joseph F. Smith, i *Døtre i mitt rike*, 66.
24. Det første presidentskap, i *Døtre i mitt rike*, ix.
25. Spencer W. Kimball, i *Døtre i mitt rike*, 142.
26. Spencer W. Kimball, i *Døtre i mitt rike*, 95.
27. Gordon B. Hinckley, i *Døtre i mitt rike*, 160.
28. Lorenzo Snow, i *Døtre i mitt rike*, 19.
29. Lorenzo Snow, i *Døtre i mitt rike*, 7.

Kristi lære

Av **eldste D. Todd Christofferson**

i De tolv apostlers quorum

I Kirken i dag, akkurat som i oldtiden, er det å fastsette Kristi lære eller korrigere doktrinære avvik et spørsmål om guddommelig åpenbaring.

Vår dypeste takknemlighet og kjærlighet til søster Beck, søster Allred og søster Thompson og Hjelpeforeningens generalutvalg.

Vi har i det siste sett en voksende offentlig interesse for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges tro. Dette er noe vi ønsker velkommen, for vårt grunnleggende oppdrag er tross alt å forkynne Jesu Kristi evangelium, hans lære, i hele verden (se Matteus 28:19–20; L&p 112:28). Men vi må innrømme at det har vært og fremdeles finnes litt forvirring angående vår lære og hvordan den blir fastsatt. Det er dette emnet jeg vil tale om i dag.

Frelseren forkynte sin lære i tidenes midte, og hans apostler kjempet iherdig for å bevare den i møte med et bombardement av falsk tradisjon og filosofi. Brev i Det nye testamente omtaler en rekke hendelser som viser at alvorlig og utbredt frafall allerede var i gang i løpet av apostlenes tjenestegjerning.¹

Århundrene som fulgte, ble opplyst av sporadiske stråler av evangeliets lys, inntil det i det 19. århundre opprant et strålende daggry av gjenopprettelse i verden, og Kristi evangelium, fullstendig og komplett, fantes igjen på jorden. Denne strålende dag begynte da Gud Faderen og hans elskede Sønn Jesus Kristus, i en søyle av lys “klarere enn solen” (Joseph Smith–Historie 1:16), besøkte den unge Joseph Smith og innledet det som skulle bli den reneste flom av åpenbaring knyttet til guddommelig kraft og myndighet.

I disse åpenbaringene finner vi det som kan kalles de grunnleggende læresetninger i Jesu Kristi Kirke gjengitt til jorden. Jesus selv definerte læren med følgende ord nedskrevet i Mormons bok: Et annet testamente om Jesus Kristus:

“Dette er min lære, og det er den lære som Faderen har gitt til meg. Og jeg bærer vitnesbyrd om Faderen, og Faderen bærer vitnesbyrd om meg, og Den Hellige Ånd bærer vitnesbyrd om Faderen og meg. Og jeg bærer vitnesbyrd om at Faderen befaler alle mennesker overalt å omvende seg og tro på meg.

Og hver den som tror på meg og blir døpt, skal bli frelst, og det er de som skal arve Guds rike.

Og den som ikke tror på meg og ikke blir døpt, skal bli fordømt.

... Og hver den som tror på meg, tror også på Faderen, og til ham vil Faderen bære vitnesbyrd om meg, for han vil besøke ham med ild og med Den Hellige Ånd ...

Sannelig, sannelig sier jeg dere at dette er min lære, og enhver som bygger på den, bygger på min klippe, og helvetes porter skal ikke få makt over dem” (3 Nephi 11:32–35, 39).

Dette er vårt budskap, klippen som vi bygger på, grunnlaget for alt annet i Kirken. Som alt som kommer fra Gud, er denne læren ren, den er klar, den er lett å forstå – selv for et barn. Med glade hjerter inviterer vi alle til å motta den.

I Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige “tror [vi] på alt som Gud har åpenbart, alt som han nå åpenbarer, og vi tror at han fortsatt vil åpenbare mange store og viktige ting angående Guds rike” (9. trosartikkel). Det vil si at selv om det er mye vi ennå ikke vet, har de sannheter og den lære vi har fått, kommet og vil fortsette å komme ved guddommelig åpenbaring. I noen trossamfunn gjør teologene krav på lik undervisningsmyndighet som den kirkelige ledelse, og doktrinære spørsmål kan skape meningsbrytning dem imellom. Noen setter sin lit til de økumeniske rådsforsamlinger i middelalderen og deres trosbekjennelser. Andre legger hovedvekt på tankegangen til post-apostoliske teologer eller på bibelsk hermenevtikk og fortolkning. Vi verdsetter lærdom som øker forståelsen, men i Kirken i dag, akkurat som i oldtiden, er det å fastsette Kristi lære

eller korrigerende doktrinære avvik et spørsmål om guddommelig åpenbaring til dem Herren gir apostolisk myndighet.²

I 1954 forklarte president J. Reuben Clark jr., som da var rådgiver i Det første presidentskap, hvordan læren blir fremsatt i Kirken, og den ledende rolle som Kirkens president har. Idet han omtalte medlemmer av Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum, uttalte han: "Vi skulle huske at noen av generalautoritetene har fått tildelt et spesielt kall. De har en spesiell gave. De blir oppholdt som profeter, seere og åpenbarere, hvilket gir dem en spesiell åndelig begavelse når de underviser folket. De har rett, makt og myndighet til å forkynne Guds sinn og vilje for hans folk, underlagt Kirkens presidents generelle makt og myndighet. Andre generalautoriteter gis ikke denne spesielle åndelige begavelse og myndighet i sin undervisning. Som følge av dette har de en begrensning, og den resulterende begrensning i kraft og myndighet i undervisningen gjelder alle andre funksjonærer og medlemmer av Kirken, for ingen av dem blir åndelig begavet som profet, seer og åpenbarer. Videre, som jeg har antydnet, har Kirkens president ytterligere og spesiell åndelig begavelse i denne sammenheng, for han er profet, seer og åpenbarer for hele kirken."³

Hvordan åpenbarer Frelseren sin vilje og lære til profeter, seere og åpenbarere? Han kan gjøre det via sendebud eller personlig. Han kan tale med sin egen røst eller ved Den hellige ånds røst – en kommunikasjon som foregår ånd til ånd, og som kan uttrykkes i ord eller i følelser som formidler forståelse som ikke kan beskrives med ord (se 1 Nephi 17:45; L&p 9:8). Han kan henvende seg til sine tjenere enkeltvis eller når de fungerer i råd (se 3 Nephi 27:1–8).

Jeg siterer to illustrasjoner fra Det nye testamente. Den første var en åpenbaring som var rettet til Kirkens overhode. Tidlig i Apostlenes gjerninger ser vi at Kristi apostler forkynner evangeliets budskap bare til jøder, etter mønster av Jesu tjenestegjerning (se Matteus 15:24), men nå var det ifølge Herrens timeplan på tide med en forandring. I Joppe hadde Peter en drøm hvor han så forskjellige dyr bli senket ned til jorden fra himmelen i "en stor linduk ... etter de fire hjørnene" (Apostlenes gjerninger 10:11), og ble befalt: "Slakt og et" (Apostlenes gjerninger 10:13).

Peter var motvillig, ettersom i det minste noen av dyrene var "urene" ifølge Moseloven, og Peter hadde aldri brutt budet om å ikke spise den slags. Likevel sa stemmen i drømmen til Peter: "Det som Gud har renset, skal ikke du kalle urent" (Apostlenes gjerninger 10:15).

Betydningen av denne drømmen ble klar da flere menn sendt fra den romerske offiseren Kornelius, kort tid senere ankom Peters bosted med spørsmål om han ville undervise deres herre. Kornelius hadde samlet en betydelig gruppe slektninger og venner, og da han så at de forventningsfullt ventet på å motta hans budskap, sa Peter:

"Gud har vist meg at jeg ikke skal kalle noe menneske vanhellig eller urent ...

... Jeg skjønner i sannhet at Gud ikke gjør forskjell på folk, men blant hvert folk tar han imot dem som frykter ham og gjør rettferdighet" (Apostlenes gjerninger 10:28, 34–35; se også vers 17–24).

"Mens Peter ennå talte disse ord, falt Den Hellige Ånd på alle dem som hørte Ordet.

Og alle de troende [som fulgte Peter,] ble forferdet over at Den Hellige Ånds gave var blitt utgytt også over hedningene.

... Da sa Peter:

Kan vel noen nekte dem vannet, så de ikke skulle bli døpt, disse som har fått Den Hellige Ånd likesom vi?" (Apostlenes gjerninger 10:44–47).

Ved denne erfaringen og åpenbaringen til Peter, endret Herren Kirkens praksis og åpenbarte en mer fullstendig doktrinær forståelse til sine disipler. Og dermed ble forkynnelsen av evangeliet utvidet til å omfatte hele menneskeheten.

Senere i Apostlenes gjerninger finner vi en annen litt beslektet illustrasjon, denne gangen for å vise hvordan åpenbaring om doktrinære saker kan komme i rådssammenheng. En strid oppsto om hvorvidt omskjæring, som var nødvendig under Moseloven, skulle overføres som et av evangeliets og Jesu Kristi Kirkes bud (se Apostlenes gjerninger 15:1, 5). "Apostlene og de eldste kom da sammen for å overveie denne sak" (Apostlenes gjerninger 15:6). Vår opptegnelse om dette rådet er absolutt ikke komplett, men vi blir fortalt at etter "et skarpt

ordskifte" (Apostlenes gjerninger 15:7) reiste Peter, seniorapostelen, seg og erklærte hva Den hellige ånd hadde bekreftet for ham. Han minnet rådet om at da evangeliet begynte å bli forkynt for de uomskårne hedninger i huset til Kornelius, mottok de Den hellige ånd, akkurat som omskårne jødiske konvertitter hadde gjort. Gud, sa han, "gjorde ingen forskjell på oss og dem, for ved troen renses han også deres hjerter.

Hvorfor frister dere da Gud og legger et åk på disiplenes nakke som verken våre fedre eller vi var i stand til å bære?

Men vi tror at vi blir frelst ved Herren Jesu nåde, på samme måte som de" (Apostlenes gjerninger 15:9–11; se også vers 8).

Etter at Paulus, Barnabas og kanskje andre hadde uttalt seg til støtte for Peters erklæring, foreslo Jakob at avgjørelsen skulle iverksettes ved brev til Kirken, og rådet var "kommet til enighet" (Apostlenes gjerninger 15:25; se også vers 12–23). I brevet som bekjentgjorde deres avgjørelse, sa apostlene: "Den Hellige Ånd og vi har besluttet" (Apostlenes gjerninger 15:28), eller med andre ord, dette vedtaket kom etter guddommelig åpenbaring gjennom Den hellige ånd.

De samme mønstrene følges i dag i den gjenopprettede Jesu Kristi Kirke. Kirkens president kan bekjentgjøre eller tolke læresetninger basert på åpenbaring til ham (se for eksempel L&P 138). Doktrinær redegjørelse kan også komme gjennom det kombinerte råd av Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum (se for eksempel Offisiell erklæring 2). Rådets drøftelser vil ofte inneholde en avveining av kanoniserte skrifter, læresetninger fra Kirkens ledere og tidligere praksis. Men til slutt, akkurat som i den nytestamentlige kirke, er målet ikke bare enighet blant rådsmedlemmene, men åpenbaring fra Gud. Det er en prosess som involverer både fornuft og tro for å motta Herrens sinn og vilje.⁴

Samtidig skulle vi huske at ikke alle uttalelser fra en leder i Kirken, tidligere eller nåværende, nødvendigvis utgjør doktrine. Det er allment forstått i Kirken at en uttalelse fra en leder ved en enkelt anledning, ofte representerer en personlig, men veloverveid mening, og ikke er ment å være offisiell eller bindende for hele Kirken. Profeten Joseph Smith forkynte at "en

profet [er] en profet bare når han fungerer som sådan”.⁵ President Clark, som ble sitert tidligere, sa:

“Til dette poenget passer en enkel historie min far fortalte meg som gutt – om hvilken myndighet, vet jeg ikke – men den illustrerer poenget. Hans historie var at under spenningen rundt Johnston-legionens ankomst, holdt bror Brigham en tale til folket under et formiddagsmøte, som var full av trass mot styrkene som nærmet seg, og erklærte en intensjon om å kjempe mot dem og drive dem tilbake. På ettermiddagsmøtet reiste han seg og sa at Brigham Young hadde talt den formiddagen, men at Herren skulle tale nå. Han holdt en tale med et budskap som var det motsatte av formiddagens tale ...

... Kirken vil vite ved Den hellige ånds vitnesbyrd i flertallet av medlemmene hvorvidt brødrene uttrykker sine synspunkter under Den hellige ånds innflytelse, og når tiden er inne, vil denne kunnskapen bli åpenbart.”⁶

Profeten Joseph Smith bekreftet Frelserens sentrale rolle i vår lære i én definerende setning: “De fundamentale prinsipper i vår religion er apostlenes og profetenes vitnesbyrd om Jesus Kristus, at han døde, ble begravet, oppsto på den tredje dag og fór opp til himmelen; og alt annet som henhører til vår religion, er bare supplement til dette.”⁷ Joseph Smiths vitnesbyrd om Jesus er at han lever, for han så ham, “ja, ved Guds høyre hånd, og [han] hørte røsten bære vitnesbyrd om at han er Faderens Enbårne” (L&P 76:23; se også vers 22). Jeg appellerer til alle som hører eller leser dette budskapet, om ved bønn og studium av Skriftene å søke det samme vitnesbyrd om Jesu Kristi guddommelige karakter, forsoning og oppstandelse. Motta hans lære ved å omvende dere, bli døpt, motta Den hellige ånds gave og deretter gjennom hele livet å følge lovene og paktene i Jesu Kristi evangelium.

Nå som vi snart skal feire påske, uttrykker jeg mitt eget vitnesbyrd om at Jesus fra Nasaret var og er Guds Sønn, selve Messias som oldtidens profetier handler om. Han er den Kristus som led i Getsemane, døde på korset, ble begravet, og som virkelig sto opp den tredje dagen. Han er den oppstandne Herre, gjennom hvem vi alle skal oppstå og ved hvem alle som vil, kan bli forløst og opphøyet i hans himmelske rike. Dette er vår lære,

som bekrefter alle tidligere testamenter om Jesus Kristus og på ny uttales for vår egen tid. I Jesu Kristi navn. Amen.

Noter

1. Se Neal A. Maxwell, "Fra begynnelsen", *Lys over Norge*, jan. 1994, 20:

"Jakob fordømte 'ufreden [og] striden' i Kirken (Jakobs brev 4:1). Paulus beklaget 'splid' i Kirken og sa at 'glupende ulver' ikke ville skåne 'hjorden' (1 Korinterbrev 11:18; Apostlenes gjerninger 20:29–31). Han visste at et frafall ville komme, og skrev til tessalonikerne at Jesu gjenkomst ikke ville finne sted 'uten at det skjer et frafall først', og sa videre at 'lovløsheten ... er alt virksom' (2 Tessalonikerbrev 2:3, 7).

Nær slutten bekreftet Paulus hvor ytterst omfattende frafallet var: 'Alle de i Asia har vendt seg fra meg' (2 Timoteus 1:15) ...

Utbredt hor og avgudsdyrkelse gjorde apostlene urolige (se 1 Korinterbrev 5:9; Efeserne 5:3; Judas' brev 1:7). Både Johannes og Paulus beklaget at det ble stadig flere falske apostler (se 2 Korinterbrev 11:13; Johannes' åpenbaring 2:2). Kirken var tydelig under beleiring. Noen falt ikke bare fra, men motarbeidet også åpenlyst. I ett tilfelle sto Paulus alene og beklaget at 'alle forlot meg' (2 Timoteus 4:16). Han fordømte også dem som 'fører ulykke over hele familier' (Titus 1:11).

Noen lokale ledere gjorde opprør, som da en som elsket sin overlegenhet, nektet å motta brødrene (se 3 Johannes 1:9–10).

Ikke rart president Brigham Young sa: 'Det sies at prestedømmet ble tatt bort fra Kirken, men slik er det ikke. Kirken

forlot prestedømmet' (i *Journal of Discourses*, 12:69)."

I tidens løp, slik eldste Maxwell uttrykte det, "dominerte logikk og den greske filosofiske tradisjon, for så å fortrenge avhengighet av åpenbaring, et resultat som trolig ble fremskyndet av velmenende kristne som ønsket å bringe sin tro inn i hovedstrømmen av samtidens kultur ...

... La oss [også] være forsiktige med å tilpasse åpenbart teologi til konvensjonell visdom" (*Lys over Norge*, jan. 1994, 20).

2. Apostler og profeter som Joseph Smith, erklærer Guds ord, men i tillegg tror vi at menn og kvinner generelt, og til og med barn, kan lære av og bli veiledet av guddommelig inspirasjon som svar på bønn og studium av Skriftene. Akkurat som i de gamle apostlenes dager, er medlemmer av Jesu Kristi Kirke gitt Den hellige ånds gave som muliggjør en løpende kommunikasjon med deres himmelske Fader, eller med andre ord, personlig åpenbaring (se Apostlenes gjerninger 2:37–38). På denne måten blir Kirken en organisasjon av hengivne, åndelig modne personer hvis tro ikke er blind, men seende – opplyst og bekreftet av Den hellige ånd. Dette er ikke det samme som at hvert medlem taler for Kirken eller kan definere dens doktriner, men hver enkelt kan motta guddommelig veiledning til å takle utfordringer og muligheter i sitt eget liv.
3. J. Reuben Clark jr., "When Are Church Leaders' Words Entitled to Claim of Scripture?" *Church News*,

31. juli 1954, 9–10; se også Lære og pakter 28:1–2, 6–7, 11–13.
4. De nødvendige forberedelser og kvalifikasjoner for rådsmedlemmene er “rettferdighet, ... hellighet og ... hjertets ydmykhet, saktmodighet og langmodighet, ... tro og dyd og kunnskap, måtehold, tålmodighet, gudfryktighet, broderlig vennlighet og kjærlighet”.
- “For løftet er at hvis disse ting finnes hos dem i rikt mål, skal de ikke være ufruktbare i Herrens kunnskap” (Lære og pakter 107:30–31).
5. Joseph Smith, i *History of the Church*, 5:265.
6. J. Reuben Clark jr., “Church Leaders’ Words”, 10. Om historien som hans far fortalte ham om Brigham Young, skrev president Clark videre:
- “Jeg vet ikke om dette har skjedd, men jeg sier det illustrerer et prinsipp – at selv Kirkens president ikke alltid kan være tilskyndet av Den hellige ånd når

han taler til folket. Dette har skjedd i doktrinære spørsmål (vanligvis av en svært spekulativ karakter) hvor etterfølgende presidenter av Kirken og folket selv har følt at taleren ikke har vært tilskyndet av Den hellige ånd når han har erklært læren.

Hvordan kan Kirken vite når brødrenes eventyrlige ekspedisjoner inn i disse svært spekulative prinsipper og læresetninger oppfyller kravene i statuttene om at de som har uttalt dem, har vært tilskyndet av Den hellige ånd? Kirken vil vite ved Den hellige ånds vitnesbyrd til flertallet av medlemmene hvorvidt brødrene uttrykker sine synspunkter under Den hellige ånds innflytelse, og når tiden er inne, vil denne kunnskapen bli åpenbart” (“Church Leaders’ Words”, 10).

7. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 49.

Livets løp

Av president Thomas S. Monson

Hvor kommer vi fra? Hvorfor er vi her? Hvor går vi hen etter dette liv? Disse universelle spørsmålene behøver ikke lenger å forbli ubesvart.

Mine kjære brødre og søstre, i dag ønsker jeg å tale til dere om evige sannheter – de sannheter som vil berike vårt liv og bringe oss trygt hjem.

Overalt har folk det travelt. Jet-drevne fly haster sin dyrebare menneskelige last over brede kontinenter og store hav, slik at forretningsmøter kan ivaretas, forpliktelser oppfylles, reiser nytes eller familier besøkes. Veier overalt – inkludert riksveier, gjennomfartsårer og motorveier – leder millioner av biler med flere millioner mennesker i en tilsynelatende endeløs strøm og av en rekke årsaker, idet vi skynder oss gjennom våre gjøremål hver dag.

Tar vi oss noensinne tid til meditasjon i dette hektiske livet – til å tenke på tidløse sannheter?

Sammenlignet med evige sannheter, er egentlig de fleste av hverdagens spørsmål og bekymringer ganske trivielle. Hva skal vi ha til middag? I hvilken farge skal vi male stuen? Skal vi melde Johnny på fotball? Disse spørsmålene og utallige andre som dem mister sin betydning når kriser oppstår, når kjære blir såret eller skadet, når sykdom trenger seg inn i hus med god helse, når livets stearinlys blir svakere og mørke truer. Våre tanker blir fokuserte, og vi blir lett i stand til å avgjøre hva som virkelig er viktig og hva som bare er trivielt.

Jeg besøkte nylig en kvinne som har kjempet mot en livstruende sykdom i over to år. Hun antydet at før sykdommen

var hennes dager fylt med aktiviteter som å rengjøre huset til fullkommenhet og fülle det med vakre møbler. Hun gikk til frisøren to ganger i uken og brukte penger og tid hver måned på å utvide sin garderobe. Hennes barnebarn ble ikke invitert på besøk så ofte, for hun var alltid bekymret for at det hun regnet som sine dyrebare eiendeler, kunne bli knust eller på annen måte ødelagt av små og uvørne hender.

Og så fikk hun den sjokkerende nyheten om at hennes jordiske liv var i fare, og at hun kanskje hadde svært begrenset tid igjen her. Hun sa at i samme øyeblikk som hun hørte legens diagnose, visste hun øyeblikkelig at hun ville tilbringe den tiden hun hadde igjen sammen med familie og venner, og med evangeliet i sentrum av livet, for dette var det som var mest dyrebart for henne.

Slike øyeblikk med klarhet kommer til oss alle på et eller annet tidspunkt, men ikke alltid gjennom en så dramatisk omstendighet. Vi ser tydelig hva det er som virkelig betyr noe i vårt liv, og hvordan vi skulle leve.

Frelseren sa:

“Samle dere ikke skatter på jorden, hvor møll og rust tærer, og hvor tyver bryter inn og stjeler.

Men samle dere skatter i himmelen, der verken møll eller rust tærer, og tyver ikke bryter inn og stjeler.

For hvor din skatt er, der vil også ditt hjerte være.”¹

I våre stunder med dypest refleksjon eller størst behov, strekker menneskets sjel seg mot himmelen og søker guddommelige svar på livets største spørsmål: *Hvor kommer vi fra? Hvorfor er vi her? Hvor går vi hen når vi forlater dette liv?*

Svarene på disse spørsmålene er ikke å finne i akademiske lærebøker eller ved å sjekke Internett. Disse spørsmålene strekker seg utover jordelivet. De omfavner evigheten.

Hvor kommer vi fra? Dette spørsmålet blir uunngåelig tenkt, om ikke uttalt, av alle mennesker.

Apostelen Paulus fortalte athenerne på Marshøyden at “vi er Guds avkom”.² Ettersom vi vet at våre fysiske kropp er våre dødelige foreldres avkom, må vi granske betydningen av Paulus’ uttalelse. Herren har erklært at “ånden og legemet er menneskets sjel”.³ Dermed er det ånden som er Guds avkom. Forfatteren av

Hebreerbrevet refererer til ham som “åndenes Far”.⁴ Alle menneskers ånder er bokstavelig talt hans “avlede sønner og døtre”.⁵

Vi registrerer at inspirerte diktere, for vår fordypelse i dette emnet, har skrevet rørende budskap og nedtegnet oversanselige tanker. William Wordsworth skrev denne sannhet:

*Vår fødsel er blott en søvn og en glemsel,
den sjel som oppstår med oss, vårt livs stjerne,
har hatt sin bakgrunn annetsteds
og kommer fra det fjerne;
ikke i det fullstendig glemt,
og ikke i fullstendig nakenhet,
men på skyer av herlighet kommer vi
fra Gud, som er vårt hjem.
Himmelen omgir oss som små barn!*⁶

Foreldre grunner på sitt ansvar for å undervise, inspirere og gi veiledning og eksempel. Og mens foreldre grunner, stiller barn – og spesielt ungdom – det gjennomtrengende spørsmålet: Hvorfor er vi her? Vanligvis uttrykkes det stille til sjelen og formuleres: Hvorfor er jeg her?

Hvor takknemlige vi skulle være for at en klok Skaper dannet en jord og plasserte oss her med et glemselens slør over vår tidligere tilværelse, slik at vi kan oppleve en prøvetid, en mulighet til å vise oss verdige så vi kan kvalifisere for alt som Gud har forberedt for oss.

Et hovedformål med vår eksistens på jorden er åpenbart å få et legeme av kjøtt og ben. Vi har også fått handlefrihetens gave. På tusenvis av måter har vi anledning til å velge selv. Her lærer vi av erfaringens strenge tuktemester. Vi skjelner mellom godt og ondt. Vi skiller mellom bittert og søtt. Vi oppdager at det er konsekvenser knyttet til våre handlinger.

Ved lydighet mot Guds bud kan vi kvalifisere for det “hus” som Jesus omtalte da han erklærte: “I min Fars hus er det mange rom ... Jeg [går] bort og [gjør] i stand et sted for dere, ... for at også dere skal være der jeg er.”⁷

Selv om vi kommer inn i jordelivet “på skyer av herlighet”, går livet ubønnhørlig videre. Ungdomstid følger barndom, og

moden alder kommer så umerkelig. Av erfaring lærer vi behovet for å strekke oss mot himmelen for å få hjelp på vår vandring langs livets vei.

Gud, vår Fader, og Jesus Kristus, vår Herre, har merket veien til fullkommenhet. De kaller oss til å følge evige sannheter og til å bli fullkomne, slik de er fullkomne.⁸

Apostelen Paulus sammenlignet livet med et løp. Han oppfordret hebreerne: "La oss ... legge av ... synden som henger så fast ved oss, og løpe med tålmodighet i den kamp vi har foran oss."⁹

La oss ikke i vår iver glemme det vise råd fra Predikantens bok: "Det er ikke sikkert at de som er lette på foten, vinner løpet, eller at heltene seirer i krigen."¹⁰ Premien tilhører i virkeligheten den som holder ut til enden.

Når jeg tenker på livets løp, husker jeg en annen type løp fra barndommen. Mine venner og jeg pleide å finne frem lommeknivene og spikke små lekebåter av den myke veden av en selje. Med et trekantet bomullsseil på plass, sjøsatte hver sitt primitive fartøy i løpet ned de relativt turbulente strykene i Provo-elven i Utah. Vi løp langs elvebredden og så de små fartøyene noen ganger bli kastet voldsomt omkring i den strie strømmen og andre ganger seile fredelig når vannet ble dypere.

Under et slikt løp la vi merke til at én båt lå langt foran de andre på vei mot den utpekte målstreken. Plutselig førte strømmen den for nær en stor strømvirvel, og båten tippet over på siden og kantret. Den ble ført rundt og rundt, uten mulighet til å komme tilbake til hovedstrømmen. Til slutt fant den en urolig hvile blant drivgodset som omga den, holdt fast av tentaklene til den grønne mosen.

Barndommens lekebåter hadde ingen kjøl for stabilitet, intet ror for styring og ingen kilde til fremdrift. Uvegerlig var deres destinasjon nedstrøms – den minste motstands vei.

Til forskjell fra lekebåter er vi utstyrt med guddommelige egenskaper som kan kontrollere vår reise. Vi kommer ikke inn i dødeligheten for å la oss drive med av livets strømninger, men med evnen til å tenke, resonnerer og realisere.

Vår himmelske Fader sendte oss ikke ut på vår evige reise uten å gi oss midler til å motta veiledning fra ham som ville sikre

vår trygge hjemreise. Jeg snakker om bønn. Jeg snakker også om hvisken fra den milde, lave røsten, og jeg overser ikke de hellige skrifter, som inneholder Herrens ord og profetenes ord – gitt oss for å hjelpe oss å nå frem til målstreken.

På et eller annet tidspunkt i vårt jordeliv kommer de vaklende skritt, det bleke smil, sykdommens smerter – ja, sommerens siste dager, høstens inntog, vinterens kulde og den erfaring vi kaller døden.

Enhver tenkende person har stilt seg spørsmålet som ble best formulert av oldtidens Job: “Når en mann dør, lever han da opp igjen?”¹¹ Selv om vi prøver å fortrenge spørsmålet, dukker det alltid opp igjen. Døden kommer til alle mennesker. Den kommer til de eldre på ustøe ben. Dens kall høres av personer som knapt har kommet midtveis på livets reise. Noen ganger bringer den småbarns latter til taushet.

Men hva med en tilværelse etter døden? Er døden slutten på det hele? I Robert Blatchfords bok *God and My Neighbor* gikk han til kraftig angrep på akseptert kristen tro, som Gud, Kristus, bønn og udødelighet. Han hevdet frimodig at døden var slutten på vår eksistens, og at ingen kunne bevise det motsatte. Så hendte noe overraskende. Hans mur av skepsis smuldret plutselig opp. Han ble blottstilt og forsvarsløs. Langsomt begynte han å famle seg tilbake til den tro han hadde latterliggjort og forlatt. Hva hadde forårsaket denne store endringen i hans syn? Hans hustru døde. Med sønderknust hjerte gikk han inn i rommet der hennes jordiske legeme lå. Han så igjen på det ansiktet han var så glad i. Da han kom ut, sa han til en venn: “Det er henne, men likevel er det ikke henne. Alt er forandret. Noe som var der før, er borte. Hun er ikke den samme. Hva kan være borte om det ikke er sjelen?”

Senere skrev han: “Døden er ikke noe som enkelte innbiller seg. Den er bare som å gå inn i et annet rom. I det andre rommet skal vi finne ... de kjære kvinner og menn og de søte barna vi har elsket og mistet.”¹²

Mine brødre og søstre, vi vet at døden ikke er slutten. Denne sannhet har blitt fremsatt av levende profeter gjennom alle tidsaldre. Den finnes også i våre hellige skrifter. I Mormons bok leser vi konkrete og trøstende ord:

“Med hensyn til sjelens tilstand mellom døden og oppstandelsen, se, det er blitt kunngjort meg av en engel at alle menneskers ånder så snart de har forlatt dette dødelige legeme, ja, alle menneskers ånder, enten de er gode eller onde, blir tatt hjem til den Gud som ga dem liv.

Og da skal det skje at deres ånder som er rettferdige, blir ønsket velkommen i en lykkens tilstand som kalles paradiset, en hvilestilstand, en fredens tilstand hvor de skal hvile fra alle sine vanskeligheter og fra all bekymring og sorg.”¹³

Etter at Frelseren ble korsfestet og hans legeme hadde ligget i graven i tre dager, kom ånden igjen inn i det. Steinen ble rullet bort, og den oppstandne Frelser gikk ut, ikledd et udødelig legeme av kjøtt og ben.

Svaret på Jobs spørsmål: “Når en mann dør, lever han da opp igjen?” kom da Maria og andre nærmet seg graven og så to menn i skinnende klær som talte til dem: “Hvorfor søker dere den levende blant de døde? Han er ikke her, han er oppstått.”¹⁴

På grunn av Kristi seier over graven skal vi alle oppstå. Dette er sjelens forløsning. Paulus skrev: “Det finnes himmelske legemer og jordiske legemer. De himmelske legemer har én glans, de jordiske en annen.”¹⁵

Det er den celestiale herlighet vi søker. Det er i Guds nærhet vi ønsker å være. Det er en evig familie vi ønsker å være medlem av. Slike velsignelser opptjenes gjennom et liv med å strebe, søke, omvende seg og til slutt lykkes.

Hvor kommer vi fra? Hvorfor er vi her? Hvor går vi hen etter dette liv? Disse universelle spørsmålene behøver ikke lenger å forbli ubesvart. Fra dypet av min sjel, og i all ydmykhet, vitner jeg om at de ting som jeg har omtalt, er sanne.

Vår himmelske Fader fryder seg over dem som holder hans bud. Han er også bekymret for det bortkomne barn, den motstrebende tenåring, den villfarne ungdom, de forsømmelige foreldre. Ømt taler Mesteren til disse, og til alle: “Kom tilbake. Kom opp. Kom inn. Kom hjem. Kom til meg.”

Om en uke skal vi feire påske. Våre tanker vil gå til Frelserens liv, hans død og hans oppstandelse. Som hans spesielle vitne vitner jeg for dere at han lever og at han venter på vår triumferende hjemkomst. Måtte en slik hjemkomst bli vår. Det

ber jeg ydmykt om i hans hellige navn – ja, Jesus Kristus, vår Frelser og vår Forløser. Amen.

Noter

1. Matteus 6:19–21.
2. Apostlenes gjerninger 17:29.
3. Lære og pakter 88:15.
4. Hebreerne 12:9.
5. Lære og pakter 76:24.
6. William Wordsworth, *Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood* (1884), 23–24.
7. Johannes 14:2–3.
8. Se Matteus 5:48; 3 Nephi 12:48.
9. Hebreerne 12:1.
10. Predikantens bok 9:11.
11. Job 14:14.
12. Se Robert Blatchford, *More Things in Heaven and Earth: Adventures in Quest of a Soul* (1925), 11.
13. Alma 40:11–12.
14. Lukas 24:5–6.
15. 1 Korinterbrev 15:40.

Makt til befrielse

Av **eldste L. Tom Perry**

i *De tolv apostlers quorum*

Vi kan bli befridd fra ondskap og ugudelighet ved å vende oss til læren i de hellige skrifter.

Jeg har en veldig god venn som sender meg et nytt slips til bruk under møtet hvor jeg taler på hver generalkonferanse. Han har utmerket smak, ikke sant?

Min unge venn har noen vanskelige utfordringer. De begrenser ham på noen måter, men på andre måter er han helt enestående. For eksempel er hans frimodighet som misjonær på linje med Mosiahs sønner. Hans enkle tro gjør hans overbevisning ufattelig fast og urokkelig. Jeg tror at i Scotts sinn er det utenkelig at ikke alle er medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, og at ikke alle har lest Mormons bok og har et vitnesbyrd om dens sannhet.

La meg fortelle dere om en hendelse i Scotts liv da han var på sin første flytur alene for å besøke sin bror. En nabo som satt i nærheten, overhørte Scotts samtale med sidemannen:

“Hei, jeg heter Scott. Hva heter du?”

Medpassasjeren sa hva han het.

“Hva gjør du?”

“Jeg er ingeniør.”

“Så flott. Hvor bor du?”

“I Las Vegas.”

“Vi har et tempel der. Vet du hvor mormontemplet er?”

“Ja. Det er en vakker bygning.”

“Er du mormon?”

“Nei.”

“Det burde du være. Det er en flott religion. Har du lest Mormons bok?”

“Nei.”

“Det burde du gjøre. Det er en veldig god bok.”

Jeg er så hjertens enig med Scott – Mormons bok er en veldig god bok. Profeten Joseph Smiths ord som er sitert i innledningen til Mormons bok, har alltid gjort inntrykk på meg: “Jeg fortalte brødrene at Mormons bok var den mest korrekte av alle jordens bøker, sluttsteinen i vår religion, og at et menneske ville komme nærmere Gud ved å følge dens forskrifter enn ved å følge noen annen bok.”

I år studerer vi Mormons bok i våre Søndagsskole-klasser. Når vi forbereder oss og deltar, kan vi bli motivert til å følge Scotts tapre eksempel og fortelle andre som ikke tilhører vår tro, om vår kjærlighet til denne spesielle boken med hellig skrift.

Et dominerende tema i Mormons bok er uttrykt i siste vers av det første kapittel i 1 Nephi. Nephi skriver: “Men se, jeg, Nephi, vil vise dere at Herrens milde barmhjertighet er over alle dem som han har utvalgt på grunn av deres tro, for å gjøre dem så mektige at de har makt til befrielse” (1 Nephi 1:20).

Jeg vil si noe om hvordan Mormons bok, som er et tegn på Herrens milde barmhjertighet, bevart for disse siste dager, befrir oss ved å undervise oss på den reneste og “mest korrekte” måte i Kristi lære.

Mange av historiene i Mormons bok er historier om befrielse. Lehis reise ut i villmarken sammen med sin familie dreide seg om befrielse fra Jerusalems ødeleggelse. Historien om Jaredittene er en historie om befrielse, og det samme er historien om mulekittene. Alma den yngre ble befridd fra synd. Helamans unge krigere ble befridd i strid. Nephi og Lehi ble befridd fra fengsel. Temaet befrielse er tydelig gjennom hele Mormons bok.

Det er to historier i Mormons bok som er svært like og gir oss en viktig lærdom. Den første er fra Mosiahs bok, og begynner i kapittel 19. Her leser vi om kong Limhi som bor i Nephis land. Lamanittene hadde ført krig mot Limhis folk. Resultatet av krigen var at lamanittene lot kong Limhi herske over sitt eget folk, men de ville være i treldom under dem. Det var en svært usikker fred. (Se Mosiah 19–20.)

Da Limhis folk hadde fått nok av lamanittenes overgrep, overtalte de kongen til å gå mot lamanittene i kamp. Tre ganger led Limhis folk nederlag. Tunge byrder ble lagt på dem. Til slutt ydmyket de seg og ropte inntrengende til Herren om han ville befri dem. (Se Mosiah 21:1–14.) Vers 15 i kapittel 21 gir oss Herrens svar: “Og nå var Herren sen til å høre deres rop på grunn av deres synder. Likevel hørte Herren deres rop og begynte å bløtgjøre lamanittenes hjerter, så de begynte å lette deres byrder. Likevel fant ikke Herren det passende å fri dem ut av trelldom.”

Like etter kom Ammon og en liten gruppe menn fra Zarahemla, og sammen med Gideon – en av lederne for Limhis folk – la de en plan som lyktes, og de rømte fra lamanittenes overgrep. Herren var sen til å høre deres rop. Hvorfor? På grunn av deres misgjerninger.

Den andre historien er lik på mange måter, men også forskjellig. Beretningen finnes i Mosiah 24.

Alma og hans folk hadde slått seg ned i Helams land, da en hær av lamanitter kom til landets grense. De møttes og kom frem til en fredelig løsning. (Se Mosiah 23:25–29.) Snart begynte lamanittenes ledere å påtvinge Almas folk sin vilje og legge tunge byrder på dem (se Mosiah 24:8). I vers 13 leser vi: “Og det skjedde at Herrens røst kom til dem i deres lidelser og sa: Løft deres hoder og vær ved godt mot, for jeg kjenner til pakten som dere har inngått med meg, og jeg vil slutte en pakt med mitt folk og fri dem ut av trelldom.”

Almas folk ble befridd fra lamanittenes hender og fant trygt veien tilbake for å bli forenet med Zarahemlas folk.

Hva var forskjellen mellom Almas folk og kong Limhis folk? Det var åpenbart flere forskjeller: Almas folk var fredelig og mer rettferdig, de hadde allerede blitt døpt og inngått en pakt med Herren, og de ydmyket seg for Herren også før deres prøvelser begynte. Alle disse forskjellene gjorde det riktig og rettferdig at Herren befri dem raskt og på mirakuløst vis fra den hånd som holdt dem i trelldom. Disse skriftstedene lærer oss om Herrens makt til befrielse.

Profetier som forutsier Jesu Kristi liv og misjon, lover oss den befrielse som han vil gi. Hans forsoning og oppstandelse redder oss alle fra fysisk død, og hvis vi omvender oss, også fra åndelig

død, noe som medfører det evige livs velsignelser. Løftene om forsoningen og oppstandelsen, løftene om befrielse fra fysisk og åndelig død, ble erklært av Gud til Moses da han sa: “For se, dette er min gjerning og min herlighet – å tilveiebringe mennesket udødelighet og evig liv” (Moses 1:39).

I motsetning til de vakre trossetninger som er gitt oss i de hellige Skrifter, finner vi sekularismens motstridende krefter i sving for å utfordre de gamle trossetningene i de hellige skrifter – skrifter som har gitt oss veiledning gjennom disse mange århundrer, ved å definere de evige verdier og normer for vår adferd gjennom livet. De erklærer at læresetningene i Bibelen er falske og at Mesterens læresetninger er utdaterte. De roper at hvert menneske må ha frihet til å sette sine egne normer. De forsøker å endre rettighetene til de troende, i strid med det som fremsettes i Skriftene og i profetenes ord.

For en velsignelse det er at beretningen om vår Herre og Frelsers misjon er erklært i Mormons bok for å legge til et annet vitne om Bibelens læresetninger. Hvorfor er det viktig for verden å ha både Bibelen og Mormons bok? Jeg tror svaret finnes i det 13. kapittel i 1 Nephi. Nephi skriver: “Og engelen talte til meg og sa: Disse siste opptegnelser som du har sett blant hedningefolkene [Mormons bok], skal stadfeste sannheten av de første [Bibelen] som er fra Lammets tolv apostler, og skal gjøre kjent de klare og verdifulle ting som er blitt tatt ut av dem, og skal gjøre kjent for alle slekter, tungemål og folk at Guds Lam er sønn av den evige Fader og er verdens Frelser, og at alle mennesker må komme til ham, ellers kan de ikke bli frelst” (vers 40).

Hverken Bibelen eller Mormons bok er tilstrekkelige på egen hånd. Begge er nødvendige for å undervise og lære om Kristi hele og fulle lære. Behovet for den andre forringer ikke noen av dem. Både Bibelen og Mormons bok er nødvendige for vår frelse og opphøyelse. President Ezra Taft Benson sa så godt: “Når de brukes sammen, gjendriver Bibelen og Mormons bok falske læresetninger” (“A New Witness for Christ”, *Ensign*, nov. 1984, 8).

Jeg vil avslutte med å nevne to historier – en fra Det gamle testamente og den andre fra Mormons bok – for å vise hvordan bøkene fungerer harmonisk sammen.

Historien om Abraham begynner med hans befrielse fra de avgudsdyrkende kaldeerne (se 1 Mosebok 11:27–31; Abraham 2:1–4). Han og hans hustru Sara ble senere befridd fra sin sorg og lovet at gjennom deres etterkommere skulle alle jordens nasjoner bli velsignet (se 1 Mosebok 18:18).

Det gamle testamente inneholder beretningen om da Abraham tok Lot, sin nevø, med seg ut av Egypt. Gitt førstevalg av land, valgte Lot Jordan-sletten, og han slo opp sitt telt vendt mot Sodoma, en by med stor ugudelighet. (Se 1. Mosebok 13:1–12.) De fleste av problemene som Lot senere møtte i livet, og det var flere, kan spores tilbake til hans tidlige beslutning om å vende teltdøren slik at han kunne se på Sodoma.

Abraham, de trofastes far, opplevde livet annerledes. Riktignok var det mange utfordringer, men det skulle bli et velsignet liv. Vi vet ikke hvilken vei Abrahams teltdør vendte, men det finnes en sterk antydning i det siste verset av det 13. kapittel i 1 Mosebok. Der leser vi: “Og Abram [eller Abraham] flyttet sine telt. Han kom til Mamres terebintelund i Hebron, og der bosatte han seg. Der bygde han et alter for Herren” (1 Mosebok 13:18).

Selv om jeg ikke vet det, tror jeg personlig at døren til Abrahams telt var vendt mot alteret han bygde for Herren. Hvordan trekker jeg denne konklusjonen? Det er fordi jeg kjenner historien i Mormons bok om kong Benjamins instruksjoner til sitt folk da de samlet seg for å høre hans siste tale. Kong Benjamin instruerte dem om å plassere sine teltdører vendt mot templet (se Mosiah 2:1–6).

Vi kan bli befridd fra ondskap og ugudelighet ved å vende oss til læren i de hellige skrifter. Frelseren er den store redningsmann, for han befrir oss fra død og fra synd (se Romerne 11:26; 2 Nephi 9:12).

Jeg erklærer at Jesus er Kristus, og at vi kan nærme oss ham ved å lese Mormons bok. Mormons bok er et annet testamente om Jesus Kristus. De første testamente om vår Frelser er Det gamle og Det nye testamente – eller Bibelen.

La oss igjen huske min venn Scotts beskrivelse av Mormons bok: “Det er en veldig god bok.” Jeg vitner for dere at mye av

Mormons boks godhet stammer fra dens harmoni med Bibelen. I Jesu Kristi navn. Amen.

Så de bortkomne kan finnes

Av eldste M. Russell Ballard

i De tolv apostlers quorum

Hvis dere prøver å etterleve Kristi evangelium og lære, vil Den hellige ånd lede dere og deres familie.

Brødre og søstre, ifølge Skriftene var Liahona “en rund kule ... kunstferdig utført” med to visere, hvorav den ene viste veien fader Lehis familie skulle gå i villmarken (1 Nephi 16:10).

Jeg tror jeg vet hvorfor Lehi ble storlig forbauset første gang han så den, for jeg husker min reaksjon første gang jeg så en GPS i virksomhet. I mitt sinn var det en moderne innretning som var “kunstferdig utført”. På et eller annet vis jeg ikke engang kan forestille meg, kan denne lille innretningen i telefonen min fastslå nøyaktig hvor jeg er og si meg nøyaktig hvordan jeg kan komme meg dit jeg skal.

For både min hustru Barbara og meg er GPS en velsignelse. For Barbara betyr det at hun ikke trenger å be meg stoppe og spørre om veien, og for meg betyr det at jeg kan ha rett når jeg sier: “Jeg trenger ikke å spørre noen. Jeg vet nøyaktig hvor jeg skal.”

Brødre og søstre, vi har tilgjengelig for oss et redskap som er enda mer bemerkelsesverdig enn den beste GPS. Alle går seg vill en eller annen gang, til en viss grad. Det er gjennom Den hellige ånds tilskyndelser at vi kan bringes trygt tilbake på den rette vei, og det er Frelserens sonoffer som kan bringe oss hjem.

Å være bortkommet kan gjelde for hele samfunn så vel som for enkeltpersoner. I dag lever vi i en tid da mye av denne verden er på villspor, spesielt med hensyn til verdier og prioriteringer i våre hjem.

For 100 år siden knyttet president Joseph F. Smith lykke direkte til familien og formante oss til å fokusere vår innsats der. Han sa: "Det kan ikke finnes noen ekte lykke adskilt fra hjemmet ... Det finnes ingen lykke uten gjennom tjeneste, og det er ingen tjeneste større enn den som gjør hjemmet til en guddommelig institusjon og fremmer og bevarer familiens liv ... Det som trenger å reformeres, er derfor hjemmet" (*Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph F. Smith* [1998], 382, 384).

Det er våre hjem og familier som trenger fornyelse i denne stadig mer materialistiske og sekulære verden. Et slående eksempel er den økende mangel på respekt for ekteskapet her i USA. Tidligere i år rapporterte *New York Times* at "andelen barn født av ugifte kvinner har krysset en terskel: mer enn halvparten av fødslene til amerikanske kvinner under 30 skjer utenfor ekteskapet" (Jason DeParle og Sabrina Tavernise, "Unwed Mothers Now a Majority Before Age of 30", *New York Times*, 18. feb. 2012, A1).

Vi vet også at av par i USA som gifter seg, blir nesten halvparten skilt. Selv de som forblir gift, kommer ofte på villspor ved å la andre ting forstyrre deres familieforhold.

Like bekymringsfullt er den stadig voksende kløften mellom rike og fattige og mellom dem som streber etter å bevare familiens verdier og forpliktelser, og dem som har gitt opp å gjøre det. Statistisk sett vil de som har mindre utdanning og dermed lavere inntekt, ha mindre sannsynlighet for å gifte seg og gå i kirken, og større sannsynlighet for å bli innblandet i kriminalitet og å få barn utenfor ekteskapet. Og disse trendene er også urovekkende i mye av resten av verden. (Se W. Bradford Wilcox og andre, "No Money, No Honey, No Church: The Deinstitutionalization of Religious Life among the White Working Class", tilgjengelig på www.virginia.edu/marriageproject/pdfs/Religion_WorkingPaper.pdf.)

I motsetning til det mange hadde trodd, synes velstand og utdanning å være forbundet med en høyere sannsynlighet for å ha tradisjonelle familier og verdier.

Det virkelige spørsmålet gjelder selvfølgelig årsak og virkning. Har noen sektorer i samfunnet sterkere verdier og familier fordi de er mer utdannet og velstående, eller er de mer utdannet og

velstående *på grunn av* sine verdier og sterke familier? I denne verdensomspennende kirken vet vi at det er det sistnevnte. Når folk i familiesammenheng og religiøs sammenheng forplikter seg til det gjengitte evangelium, begynner de å gjøre det bedre åndelig og ofte også timelig.

Og selvfølgelig blir samfunnet for øvrig styrket når familier vokser seg sterkere. Forpliktelse overfor familien og verdier er den grunnleggende *årsak*. Nesten alt annet er *virksomheter*. Når par gifter seg og inngår forpliktelser overfor hverandre, øker de i stor grad sjansene for økonomisk velferd. Når barn blir født i ekteskap og har både en mor og en far, skyter deres muligheter og deres sannsynlighet for yrkesmessig suksess i været. Og når familier arbeider og leker sammen, blomstrer nabolag og lokalsamfunn, økonomier forbedres og det blir mindre behov for offentlig styring og kostbare sikkerhetsnett.

Så den dårlige nyheten er at familiens sammenbrudd forårsaker en rekke samfunnsmessige og økonomiske onder. Men den gode nyheten er at, som enhver årsak og virkning, kan disse ondene reverseres ved å endre det som forårsaker dem. Ulikheter utjevnes ved å etterleve riktige prinsipper og verdier. Brødre og søstre, den viktigste *årsaken* i vår levetid er våre familier. Hvis vi vil vie oss til denne saken, vil vi forbedre alle andre aspekter av vårt liv, og som et folk og som en kirke vil vi være et eksempel og et fyrtårn for alle folkeslag på jorden.

Men dette er ikke lett i en verden hvor hjerter vender seg i mange retninger og hvor hele planeten synes å være i konstant bevegelse og endring i et tempo som ingen før har forestilt seg. Ingenting forblir det samme særlig lenge. Stiler, trender, moter, politisk korrekthet og til og med oppfatninger om rett og galt forandrer og beveger seg. Som profeten Jesaja forutsa, blir galt fremstilt som riktig og riktig som galt (se Jesaja 5:20).

Det åndelige skillet blir enda bredere og det onde blir stadig mer villedende og spissfindig, og trekker folk til seg som en mørk magnet – samtidig som sannhetens og lysets evangelium tiltrekker seg de ærlige av hjertet og de hederlige på jorden som søker det som er moralsk og godt.

Vi er kanskje relativt få i antall, men som medlemmer av denne kirken kan vi strekke oss over disse økende kløfter. Vi

kjenner kraften i Kristus-sentrert tjeneste som samler Guds barn, uavhengig av deres åndelige eller økonomiske status. For et år siden oppfordret Det første presidentskap oss til å delta i en dag med tjeneste for å markere 75 år med velferdsprogrammet, som hjelper folk å bli selvhjulpne. Våre medlemmer over hele verden har bidratt med millioner av timer.

Kirken er en fortøyning i dette stormfulle hav, et anker i det frådende vann av endring og splid og et fyrtårn for dem som verdsetter og søker rettferdighet. Herren bruker denne Kirken som et redskap til å trekke sine barn over hele verden til hans evangeliums beskyttelse.

Elijahs ånd, som ikke kjenner noen grenser, er også en stor kraft i Herrens hensikter for hans barns evige fremtid. Ifølge Malaki vender Den hellige ånd “fedrenes hjerte til barna, og barnas hjerte til deres fedre” (Malaki 4:6).

Kirken står som et eksempel på vending av hjerter og som en katalysator for det gode i verden. Blant medlemmer av Kirken som er gift i templet, og som jevnlig deltar på søndagsmøtene, er skilsmisseraten betydelig lavere enn i resten av verden, og familier holder seg nærmere hverandre og kommuniserer hyppigere. Helsen i våre familier er bedre, og vi lever flere år lenger enn gjennomsnittet for befolkningen. Vi bidrar med mer økonomiske ressurser og mer tjeneste per innbygger for de trengende, og det er mer sannsynlig at vi søker høyere utdanning. Jeg påpeker ikke disse tingene for å skryte, men for å vitne om at livet er bedre (og mye lykkeligere) når hjerter vender seg til familien og når familier lever i lyset av Kristi evangelium.

Hva kan vi så gjøre for å unngå å gå oss vill? Jeg vil først foreslå at vi *prioriterer*. La alt dere gjør utenfor hjemmet, være underordnet og til støtte for det som skjer i hjemmet. Husk president Harold B. Lees råd: “[Det] aller viktigste ... du noensinne kommer til å utføre, vil du utføre innenfor veggene i ditt eget hjem” (*Læresetninger fra Kirkens presidenter – Harold B. Lee* [2000], 134), og president David O. McKays tidløse “Ingen annen suksess kan oppveie at man svikter i hjemmet” (sitert fra J. E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization* [1924], 42; i Conference Report, april 1935, 116).

Organiser deres liv slik at dere har tid til bønn og Skriftene og familieaktiviteter. Gi barna ansvar i hjemmet som vil lære dem å arbeide. Lær dem at etterlevelse av evangeliet vil lede dem bort fra smuss, promiskuitet og vold som finnes på Internett, i medier og i videospill. De vil ikke gå seg vill, og de vil være forberedt på å takle ansvaret når det blir lagt på dem.

For det annet må vi gjøre ting i *riktig rekkefølge!* Ekteskap først og deretter familie. Altfor mange i verden har glemt denne naturlige orden, og mener at de kan endre eller til og med reversere den. Fordriv enhver frykt med tro. Stol på Guds kraft til å veilede dere.

Dere som ennå ikke er gift, skulle vie stor oppmerksomhet til å finne deres evige ledsager. Unge menn, husk noe annet president Joseph F. Smith sa: "Ungkarstand ... gir overfladiske mennesker den tanke at dette er ettertraktelsesverdig fordi det innebærer et minimum av ansvar. ... Den virkelige feilen ligger hos de unge mennene. Tidens tøylessløshet leder dem bort fra plikten og ansvarets veier... Deres søstre er ofrene ... [og] ville gifte seg hvis de kunne, og ville med glede påta seg familielivets ansvar" (*Gospel Doctrine*, 5. utg. [1939], 281).

Og til dere unge kvinner vil jeg legge til at heller ikke dere må miste dette ansvaret av syne. Ingen karriere kan gi dere så mye selvrealisering som å oppdra en familie. Og når dere er på min alder, vil dere innse dette enda sterkere.

For det tredje: Ektemenn og hustruer, dere skulle være *likeverdige partnere* i deres ekteskap. Les ofte og forstå erklæringen om familien, og følg den. Unngå urettferdig herredømme i noen form. Ingen eier en ektefelle eller barn. Gud er vår alles Fader og har gitt oss det privilegium det er å ha vår egen familie, som tidligere bare var hans, for å hjelpe oss å bli mer lik ham. Som hans barn skulle vi lære hjemme å elske Gud og å vite at vi kan be ham om den hjelpen vi trenger. Alle, gifte eller enslige, kan være lykkelige og oppmuntrende i den familie dere måtte ha.

Og til slutt, bruk Kirkens *familieressurser*. Når det gjelder å oppdra barn, kan familier få hjelp av menigheten. Støtt og samarbeid med ledere i prestedømmet og hjelpeorganisasjonene, og dra full nytte av Kirkens ungdoms- og familieprogrammer. Husk en annen av president Lees innsiktsfulle fraser – at Kirken

er stillaset som vi bygger evige familier med (se *Læresetninger – Harold B. Lee* [2000], 148).

Hvis dere av en eller annen grunn har kommet på villspor, enkeltvis eller som familie, så trenger dere bare å anvende Frelserens læresetninger fra Lukas kapittel 15 for å korrigere deres kurs. Her forteller Frelseren om en gjeters innsats for å lete etter sine bortkomne får, om en kvinne som leter etter en mistet mynt, og om den velkomst den fortapte sønn får når han kommer hjem. Hvorfor ga Jesus oss disse lignelsene? Han ville at vi skulle vite at ingen av oss noensinne vil være så bortkommet at vi ikke kan finne veien igjen ved hjelp av hans forsoning og hans læresetninger.

Hvis dere prøver å etterleve Kristi evangelium og lære, vil Den hellige ånd lede dere og deres familie. Dere vil ha en åndelig GPS som alltid forteller dere hvor dere er og hvor dere skal. Jeg bærer vitnesbyrd om at menneskenes oppstandne Forløser elsker oss alle, og han har lovet at hvis vi vil følge ham, vil han lede oss trygt tilbake til vår himmelske Faders nærhet. Dette vitner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Perspektiv til å handle

Av eldste O. Vincent Haleck

i *De sytti*

Hvis vi skal blomstre istedenfor å omkomme, trenger vi å se oss selv i samme perspektiv som Frelseren ser oss.

Som alle gode foreldre, ønsket mine egne foreldre en lys fremtid for sine barn. Min far var ikke medlem, og på grunn av uvanlige forhold som rådet på den tiden, besluttet mine foreldre at mine brødre og søstre og jeg skulle forlate vårt hjem på øya Amerikansk Samoa i det sydlige Stillehavet, og reise til USA for å gå på skole.

Beslutningen om å være adskilt fra oss var vanskelig for mine foreldre, spesielt min mor. De visste at det ville være ukjente utfordringer når vi ble satt i nye omgivelser. Men med tro og besluttsomhet gikk de videre med sin plan.

På grunn av sin siste-dagers-hellige oppdragelse var min mor kjent med prinsippene faste og bønn, og begge mine foreldre følte at de trengte himmelens velsignelser for å hjelpe sine barn. I denne ånd begynte de å sette av en dag hver uke til å faste og be for oss. Deres ønske var å forberede sine barn på en lys fremtid. De handlet ifølge dette ønsket, og de utøvde sin tro ved å søke Herrens velsignelser. Gjennom faste og bønn fikk de forsikring, trøst og fred om at alt ville gå bra.

Hvordan får vi, blant utfordringene i vårt liv, det perspektiv vi trenger for å gjøre de tingene som vil bringe oss nærmere Frelseren? Når det gjelder perspektiv, lærer Ordspråkene oss denne sannheten: "Uten åpenbaring blir folket tøylessløst" (Ordspråkene 29:18). Hvis vi skal blomstre istedenfor å omkomme, trenger vi å se oss selv i samme perspektiv som Frelseren ser oss.

Frelseren så mer i de enkle fiskerne som han kalte til å følge seg, enn de i utgangspunktet så i seg selv. Han så hvem de kunne bli. Han så deres godhet og potensial, og han handlet ved å kalle dem. De var ikke erfarne i begynnelsen, men siden de fulgte ham, så de hans eksempel, følte hans læresetninger og ble hans disipler. Det var en tid da noen av disiplene forlot ham fordi det de hørte, var vanskelig for dem. Klar over at andre kanskje også ville forlate ham, spurte Jesus de tolv: "Vil også dere gå bort?" (Johannes 6:67). Peters svar gjenspeiler hvordan han hadde endret seg og hadde fått et klarere perspektiv på hvem Frelseren var. "Hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord" (Johannes 6:68), svarte han.

Med dette perspektivet var disse trofaste og hengivne disiplene i stand til å gjøre vanskelige ting når de reiste for å forkynne evangeliet og opprette Kirken etter at Frelseren hadde forlatt dem. Til slutt gjorde noen av dem det største offer for sitt vitnesbyrd.

Det finnes andre eksempler i Skriftene på dem som fikk evangeliets perspektiv og deretter gikk ut for å handle ifølge dette perspektivet. Profeten Alma fikk sitt klare perspektiv da han hørte Abinadi frimodig undervise og vitne for kong Noah. Alma handlet ifølge Abinadis læresetninger og gikk omkring og forkynnte det han hadde lært, og døpte mange som trodde på hans ord (se Mosiah 17:1–4; 18:1–16). Mens han forfulgte de tidlige hellige, ble apostelen Paulus omvendt på veien til Damaskus, og deretter handlet han ved å undervise og vitne om Kristus (se Apostlenes gjerninger 9:1–6, 20–22, 29).

I vår egen tid har mange unge menn, kvinner og eldre ektepar tatt imot kallet fra en Guds profet og reist på misjon. Med tro og mot forlater de sine hjem og alt som er kjent for dem, på grunn av sin tro på alt det gode de kan utrette som misjonærer. Når de handler ifølge sin tro og yter tjeneste, er de til velsignelse for mange, og samtidig forandrer de sitt eget liv. På forrige generalkonferanse takket president Thomas S. Monson oss for den tjeneste vi gir hverandre, og minnet oss om vårt ansvar for å være Guds hender for å velsigne hans barn her på jorden (se "Til vi ses igjen", *Liahona*, nov. 2011, 108). Oppfyllelsen av denne

befalingen har vært hjertevarmende, for Kirkens medlemmer har handlet i henhold til hans perspektiv.

Før Frelseren fór opp til himmelen, skjønte han at vi ville trenge hjelp, så han sa: "Jeg skal ikke etterlate dere farløse" (Johannes 14:18). Han lærte sine disipler: "Talsmannen, Den Hellige Ånd, som Faderen skal sende i mitt navn, han skal lære dere alle ting, og minne dere om alt det som jeg har sagt dere" (Johannes 14:26). Dette er den samme Hellige Ånd som kan styrke og motivere oss til å gjøre de tingene som Frelseren og profeter og apostler i vår tid lærer oss.

Når vi omsetter våre ledesers undervisning i handling, får vi en dypere forståelse av vår Frelsers mål for oss. Gjennom hele denne konferansen har vi fått inspirert veiledning fra profeter og apostler. Studer deres læresetninger og grunn på dem i deres hjerte mens dere søker Den hellige ånds hjelp til å se disse læresetningene i rett perspektiv i deres liv. Med dette perspektivet skulle dere utøve deres tro ved å handle i henhold til deres råd.

Gransk og studer Skriftene i den hensikt å motta ytterligere lys og kunnskap om deres budskap til dere. Grunn på dem i deres hjerte og la dem inspirere dere. Handle så i samsvar med deres inspirasjon.

Som vi lærte som familie, handler vi når vi faster og ber. Alma omtalte faste og bønn som en måte å motta visshet på da han sa: "Jeg har fastet og bedt i mange dager så jeg kunne vite disse ting selv" (Alma 5:46). Vi lærer også hvordan vi skal takle utfordringene i vårt liv gjennom faste og bønn.

Vi opplever vanskelige ting i vårt liv som noen ganger kan forringe vårt perspektiv og vår tro til å gjøre de tingene vi skulle. Vi får det så travelt at vi ofte føler oss overveldet og ute av stand til å gjøre noe mer. Selv om vi alle er forskjellige, vil jeg ydmykt hevde at vi må rette vårt fokus på Frelseren og hans læresetninger. Hva var det han så i Peter, Jakob og Johannes og de andre apostlene som fikk ham til å handle for å invitere dem til å følge seg? I likhet med hans perspektiv på dem, kan Frelseren klart se hvem vi kan bli. Det vil kreve tilsvarende tro og mot, som de første apostlene hadde, å rette vårt fokus mot det som betyr aller mest for å oppnå varig lykke og stor glede.

Når vi studerer vår Frelasers liv og hans læresetninger, ser vi ham blant mennesker, mens han underviser, ber, løfter og helbreder. Når vi etterligner ham og gjør de tingene vi ser ham gjøre, begynner vi å se hvem vi kan bli. Dere vil bli velsignet med innsikt ved Den hellige ånds hjelp til å gjøre mer godt. Forandringer vil begynne å komme, og dere vil få en annen rekkefølge i livet som vil velsigne dere og deres familie. Under sitt virke blant nephittene spurte Frelseren: "Hva slags menn burde dere være?" Han svarte: "Likesom jeg er" (3 Nephi 27:27). Vi trenger hans hjelp til å bli som ham, og han har vist oss veien: "Be, og dere skal få, bank på, og det skal lukkes opp for dere. For den som ber, han får, og den som banker på, for ham skal det lukkes opp" (3 Nephi 27:29).

Jeg vet at når vi ser oss selv slik Frelseren ser oss, og når vi handler ut fra dette perspektivet, vil vårt liv bli velsignet på uventede måter. På grunn av mine foreldres perspektiv, ble jeg ikke bare velsignet med utdanning, men jeg ble satt i omstendigheter hvor jeg fant og tok imot evangeliet. Ikke minst lærte jeg betydningen av gode og trofaste foreldre. Kort sagt ble mitt liv forandret for alltid.

Akkurat som deres perspektiv fikk mine foreldre til å faste og be for sine barns velferd, og de første apostlenes perspektiv fikk dem til å følge Frelseren, kan det samme perspektiv inspirere og hjelpe oss til å handle. Brødre og søstre, vi er et folk med en historie preget av perspektiv, tro og mot til å handle. Se på hvor vi har kommet og de velsignelser vi har fått! Tro at Han kan velsigne dere med perspektiv i livet og mot til å handle.

Jeg bærer mitt vitnesbyrd om Frelseren og hans ønske om at vi skal vende tilbake til ham. For å gjøre det, må vi ha tro til å handle – til å følge ham og bli som ham. Gjennom ulike perioder i vårt liv rekker han ut sin hånd og inviterer oss:

"Ta mitt åk på dere og lær av meg, for jeg er saktmodig og ydmyk av hjertet. Så skal dere finne hvile for deres sjeler.

For mitt åk er gagnlig, og min byrde er lett" (Matteus 11:29–30).

Akkurat som Frelseren så stort potensial i sine tidlige disipler, ser han også det samme i oss. La oss se oss selv slik Frelseren ser

oss. Jeg ber om at vi må ha dette perspektivet med tro og mot til å handle, i Jesu Kristi navn. Amen.

Kun ifølge rettferdighetens prinsipper

Av eldste Larry Y. Wilson

i De sytti

Kloke foreldre forbereder barna sine til å klare seg uten dem. De gir muligheter for vekst etter hvert som barna tilegner seg den åndelige modenhet til å utøve sin handlefrihet riktig.

En måned eller så etter at vi ble gift, dro min hustru og jeg på en lang biltur. Hun kjørte, og jeg prøvde å slappe av. Jeg sier *prøvde* fordi motorveien vi kjørte på, var kjent for mange radarkontroller, og min hustru kan ha hatt en svak tendens til blyfot på den tiden. Jeg sa: "Du kjører for fort. Brems ned."

Min nye brud tenkte: "Vel, jeg har kjørt i snart 10 år, og bortsett fra min kjørelærer har ingen noen gang fortalt meg hvordan jeg skal kjøre." Så hun svarte: "Hva gir deg rett til å fortelle meg hvordan jeg skal kjøre?"

For å være ærlig, ble jeg overrumplet av spørsmålet hennes. Så, idet jeg gjorde mitt beste for å påta meg mine nye ansvarsoppgaver som ektemann, sa jeg: "Jeg vet ikke – fordi jeg er din mann og har prestedømmet."

Brødre, bare et lite tips: Hvis dere noensinne havner i en lignende situasjon, er dette *ikke* det rette svaret. Og jeg er glad for å kunne si at det var den eneste gangen jeg har gjort den tabben.

Lære og pakter forklarer at retten til å bruke prestedømmet i hjemmet eller andre steder er direkte knyttet til rettferdighet i vårt liv: "Himmelens krefter [kan ikke] kontrolleres eller nyttes uten at det skjer ifølge rettferdighetens prinsipper."¹ Den sier videre at vi mister denne kraften ved å "utøve herredømme,

kontroll eller tvang over [andres] sjeler i *noen som helst* grad av urettferdighet.”²

Dette skriftstedet sier at vi må lede ved “rettferdighetens prinsipper”. Slike prinsipper gjelder for alle ledere i kirken samt alle fedre og mødre i sine hjem.³ Vi mister vår rett til Herrens ånd og den myndighet vi har fra Gud, når vi utøver kontroll over en annen person på en urettferdig måte.⁴ Vi tror kanskje at slike metoder er til beste for den som blir “kontrollert”. Men når vi forsøker å tvinge noen til rettferdighet som *kan* og *bør* utøve sin egen handlefrihet, handler vi urett. Når det å sette strenge grenser for en annen person *er* på sin plass, bør disse grensene alltid håndheves med kjærlig tålmodighet og på en måte som lærer bort evige prinsipper.

Vi kan simpelthen ikke tvinge andre til å gjøre det rette. Skriftene gjør det klart at dette ikke er Guds måte. Tvang bygger uvilje. Det formidler mistillit, og det gjør at folk føler seg inkompetente. Læringsmuligheter går tapt når kontrollerende personer stolt antar at de har alle svarene for andre. Skriftene sier at “det er nesten alle menneskers natur og tilbøyelighet” å utøve “urettferdig herredømme”,⁵ så vi skulle være klar over at det er en felle det er lett å falle i. Også kvinner kan utøve urettferdig herredømme, skjønt Skriftene påpeker problemet spesielt hos menn.

Urettferdig herredømme blir ofte ledsaget av konstant kritikk og tilbakeholdelse av anerkjennelse eller kjærlighet. De på mottakersiden føler at de aldri kan behage slike ledere eller foreldre, og at de alltid kommer til kort. Kloke foreldre må vurdere når barna er klare til å begynne å utøve sin egen handlefrihet på et bestemt område av livet. Men hvis foreldre holder på *all* beslutningsmyndighet og ser det som sin “rett”, blir de en alvorlig hemsko for sine barns vekst og utvikling.

Våre barn er i våre hjem i et begrenset tidsrom. Hvis vi venter til de går ut av døren med å gi dem tømmene til sin handlefrihet, har vi ventet for lenge. De vil ikke plutselig utvikle evnen til å ta kloke beslutninger hvis de aldri har vært fri til å ta noen viktige beslutninger mens de var i vårt hjem. Slike barn vil ofte enten gjøre opprør mot denne tvangen eller bli lammet av manglende evne til å ta en eneste beslutning på egen hånd.

Kloke foreldre forbereder barna sine til å klare seg uten dem. De gir muligheter for vekst etter hvert som barna tilegner seg den åndelige modenhet til å utøve sin handlefrihet riktig. Og ja, dette vil bety at barna noen ganger vil gjøre feil og lære av dem.

Vår familie hadde en opplevelse som lærte oss om å hjelpe barna å utvikle sin evne til å foreta valg. Vår datter Mary var en fremragende fotballspiller i oppveksten. Ett år kom laget hennes til finalen, og som dere sikkert kan tenke dere, skulle denne kampen spilles på en søndag. Som ung tenåring hadde Mary fått mange års undervisning om at sabbaten var en dag for hvile og åndelig fornyelse, ikke rekreasjon. Men hun følte likevel press fra sine trenere og lagkamerater om å spille, samt et ønske om ikke å svikte laget.

Hun spurte oss hva hun skulle gjøre. Min hustru og jeg kunne lett ha tatt denne beslutningen for henne. Men vi bestemte oss etter bønn og overveielse for at vår datter i dette tilfellet var klar for å ta åndelig ansvar for sin egen avgjørelse. Vi leste noen skriftsteder sammen med henne og oppfordret Mary til å be og tenke på det.

Etter noen dager kunngjorde hun sin avgjørelse. Hun ville spille kampen på søndag. Hva skulle vi nå gjøre? Etter ytterligere diskusjon og beroligelse fra Ånden, gjorde vi som vi hadde lovet, og lot henne gjennomføre sitt valg om å spille. Etter kampen gikk Mary sakte bort til sin ventende mor. "Å, mamma," sa hun, "det følte *forferdelig*. Jeg vil aldri føle meg sånn igjen. Jeg skal aldri mer spille kamp på sabbaten." Og det gjorde hun aldri.

Mary hadde nå tilegnet seg prinsippet om overholdelse av sabbaten. Hvis vi hadde tvunget henne til ikke å spille kampen, ville vi ha nektet henne en dyrebar og sterk erfaring med Ånden.

Som dere ser, hvis vi skal hjelpe barna å utøve sin handlefrihet riktig, krever det at vi lærer dem å be og motta svar på sine bønner. Det må også være undervisning om verdien av og hensikten med lydighet, samt om alle andre vesentlige prinsipper i evangeliet.⁶

I vår barneoppdragelse kom vi frem til at vårt viktigste mål ville være å hjelpe våre barn å etablere sin egen forbindelse med himmelen. Vi visste at de til slutt ville trenge å stole på Herren, ikke på oss. Brigham Young sa: "Hvis jeg skulle skille mellom alle

de plikter som kreves av menneskenes barn, ... ville jeg plassere først den plikt å søke hen til Herren vår Gud til vi åpner kommunikasjonen fra himmelen til jorden – fra Gud til vår egen sjel.”⁷

Mary hadde fått svar på sine bønner i andre, tidligere situasjoner, så vi stolte på at vår datter utviklet denne kommunikasjonslinjen til himmelen i sitt liv. Dermed lærte hun noe positivt av sin erfaring og ble rustet til å ta bedre valg i fremtiden. Uten en forbindelsen med Ånden, vil både barn og foreldre kunne rasjonalisere bort alle slags dårlige beslutninger under påskudd av å utøve sin handlefrihet. Skriftene lover at “de som er kloke og ... har antatt Den Hellige Ånd som sin veileder, [ikke blir] ført vill”.⁸

En ytterligere og tragisk bieffekt av urettferdig herredømme kan være tap av tillit til Guds kjærlighet. Jeg har kjent noen mennesker som var utsatt for krevende og kontrollerende ledere eller foreldre, og de har funnet det vanskelig å føle nettopp den kjærlighet fra sin himmelske Fader som ville støttet dem og motivert dem langs rettferdighetens vei.

Hvis vi skal hjelpe dem vi har ansvar for, å opprette den avgjørende forbindelsen med himmelen, må vi være den slags foreldre og ledere som er beskrevet i Lære og pakter kapittel 121. Vi må bare handle “ved overtalelse, ved langmodighet, ved mildhet og saktmodighet og ved oppriktig kjærlighet”.⁹ President Henry B. Eyring har sagt: “Av all den hjelp vi kan gi [de] unge, vil den beste være å la dem føle vår tillit til at de er på veien hjem til Gud og at de kan klare det.”¹⁰

Når vi overveier prinsippene som skulle veilede oss i kirken og hjemme, la meg avslutte med en illustrasjon fra biografien om president Thomas S. Monson. Ann Dibb, Monsons datter, sier at til denne dag, når hun kommer inn døren til huset der hun vokste opp, sier hennes far: “Nei, se hvem som er her. Og er vi ikke glade, og er hun ikke vakker?” Hun sier videre: “Mine foreldre gir meg alltid en eller annen kompliment. Det spiller ingen rolle hvordan jeg ser ut eller hva jeg har gjort ... Når jeg besøker mine foreldre, vet jeg at jeg er elsket, jeg får komplimenter, jeg føler meg velkommen, jeg er hjemme.”¹¹

Brødre og søstre, dette er Herrens måte. Selv om dere har blitt dårlig behandlet tidligere, vet jeg at Herren ønsker at dere skal komme til ham.¹² *Alle* er elsket. *Alle* ønskes velkommen. I Jesu Kristi navn. Amen.

Noter

1. Lære og pakter 121:36.
2. Lære og pakter 121:37; uthevelse tilføyd.
3. Se Neal A. Maxwell, "Put Off the Natural Man, and Come Off Conqueror", *Tambuli*, jan. 1991, 13–14.
4. Se Lære og pakter 121:37.
5. Lære og pakter 121:39.
6. Se Lære og pakter 68:25–29.
7. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Brigham Young* (1997), 44.
8. Lære og pakter 45:57.
9. Lære og pakter 121:41.
10. Henry B. Eyring, "Hjelp dem på veien hjem", *Liahona*, mai 2010, 25.
11. Se Heidi S. Swinton, *To the Rescue: The Biography of Thomas S. Monson* (2010), 372.
12. Se Matteus 11:28.

Var det verdt det?

Av eldste David F. Evans

i De sytti

Arbeidet med naturlig og normalt å dele evangeliet med dem vi bryr oss om og elsker, vil være vårt livs arbeid og glede.

Under denne konferansen og i andre møter nylig,¹ har mange av oss lurt på: Hva kan jeg gjøre for å bidra til å bygge opp Herrens kirke og oppleve virkelig vekst der jeg bor?

I denne og enhver annen viktig bestrebelse er vårt viktigste arbeid alltid innenfor vårt eget hjem og i vår egen familie.² Det er i familier Kirken blir etablert og virkelig vekst finner sted.³ Vi skal lære våre barn evangeliets prinsipper og læresetninger. Vi må hjelpe dem å ha tro på Jesus Kristus og forberede dem til dåp når de er åtte år gamle.⁴ Vi må selv være trofaste slik at de kan se vårt eksempel på kjærlighet til Herren og hans kirke. Dette hjelper våre barn å føle glede over å holde budene, lykke i familien og takknemlighet i tjeneste for andre. I vårt hjem skulle vi følge mønsteret gitt av Nephi da han sa:

“Vi arbeider flittig ... for å overbevise våre barn ... så de vil tro på Kristus og bli forsonet med Gud...

... Vi taler om Kristus, vi gleder oss i Kristus, vi forkynner om Kristus, vi profeterer om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med våre profetier så våre barn kan vite hvilken kilde de kan se hen til for å få forlatelse for sine synder.”⁵

Vi arbeider flittig for å bringe disse velsignelsene til våre barn ved å gå i kirken sammen med dem, holde familiens hjemmeaften og lese Skriftene sammen. Vi ber daglig sammen med vår familie, tar imot kall, besøker syke og ensomme og gjør andre ting som lar våre barn vite at vi elsker dem og at vi elsker vår himmelske Fader, hans Sønn og Deres kirke.

Vi snakker og profeterer om Kristus når vi holder en familiens hjemmeaften-leksjon eller sitter sammen med et barn og forteller om vår kjærlighet til ham eller henne og vårt vitnesbyrd om det gjengitte evangelium.

Vi kan skrive om Kristus ved å skrive brev til dem som er borte. Misjonærer som er ute, sønner eller døtre i Forsvaret og alle vi elsker, blir velsignet ved brevene vi skriver. Brev fra hjemmet er ikke bare kjappe e-postmeldinger. Virkelige brev gir noe håndgripelig som kan holdes, tenkes på og verdsettes.

Vi hjelper våre barn å stole på Frelserens forsoning og kjenne tilgivelse fra en kjærlig himmelsk Fader ved å vise kjærlighet og tilgivelse i vår egen barneoppdragelse. Vår kjærlighet og tilgivelse trekker ikke bare våre barn nærmere oss, men bygger også opp troen på at deres himmelske Fader elsker dem og at han vil tilgi dem når de omvender seg og streber etter å gjøre og være bedre. De stoler på denne sannheten fordi de har opplevd det samme fra sine jordiske foreldre.

I tillegg til det arbeidet vi gjør i vår egen familie, sa Nephi at "vi arbeider flittig ... for å overbevise våre ... brødre så de vil tro på Kristus og bli forsonet med Gud".⁶ Som medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige har hver og en av oss velsignelsen og ansvaret for å dele evangeliet med andre. Noen av dem som trenger evangeliet i sitt liv, er ennå ikke medlem av Kirken. Noen var en gang iblant oss, men trenger igjen å føle gleden de følte da de tok imot evangeliet på et tidligere tidspunkt i livet. Herren elsker både den som aldri har hatt evangeliet, og den som vender tilbake til ham.⁷ For ham og for oss spiller det ingen rolle. Det er det samme arbeidet. Det er sjelers verdi, uansett tilstand, som er stor for vår himmelske Fader, hans Sønn og for oss.⁸ Vår himmelske Faders og hans Sønns gjerning er "å tilveiebringe [alle sine barn] udødelighet og evig liv"⁹, uavhengig av deres nåværende omstendigheter. Vår velsignelse er å bidra til dette store arbeidet.

President Thomas S. Monson forklarte hvordan vi kan hjelpe da han sa: "Våre misjonærerfaringer må være oppdaterte. Det er ikke nok å lene seg tilbake og fundere på tidligere erfaringer. For å være tilfreds må dere fortsette å forkynne evangeliet naturlig og normalt."¹⁰

Arbeidet med naturlig og normalt å dele evangeliet med dem vi bryr oss om og elsker, vil være vårt livs arbeid og glede. La meg fortelle om to slike erfaringer.

Dave Orchard vokste opp i Salt Lake City, hvor de fleste av hans venner var medlemmer av Kirken. De hadde stor innflytelse på ham. I tillegg inviterte kirkeledere i nabolaget ham stadig på aktiviteter. Hans venner gjorde det samme. Selv om han ikke sluttet seg til Kirken på den tiden, ble hans oppvekst velsignet ved påvirkning fra gode venner i Kirken og aktiviteter i Kirkens regi. Da han begynte på college, flyttet han hjemmefra, og de fleste av hans venner reiste på misjon. Han savnet deres innflytelse i sitt liv.

En av Daves high school-venner var fortsatt hjemme. Hver uke møtte denne vennen sin biskop i et forsøk på å få orden på sitt liv og bli i stand til å virke som misjonær. Han og Dave ble romkamerater, og som naturlig og normalt var, snakket de om hvorfor han ikke var på misjon og hvorfor han hadde hyppige møter med biskopen. Vennen uttrykte sin takknemlighet og respekt for sin biskop og muligheten til å omvende seg og tjene. Deretter spurte han Dave om han ville bli med på neste intervju. For et invitasjon! Men i lys av deres vennskap og omstendigheter, var det både naturlig og normalt.

Dave sa ja og møtte snart biskopen selv. Dette fikk Dave til å bestemme seg for å møte misjonærene. Han fikk et vitnesbyrd om at evangeliet er sant, og en dato for hans dåp ble satt. Dave ble døpt av biskopen, og et år senere ble Dave Orchard og Katherine Evans gift i templet. De har fem nydelige barn. Katherine er min lillesøster. Jeg vil være evig takknemlig for denne gode vennen, som sammen med en god biskop, bragte Dave inn i Kirken.

Da Dave talte om sin omvendelse og bar sitt vitnesbyrd om disse hendelsene, stilte han spørsmålet: "Var det så verdt det? Var all innsats fra venner og ungdomsledere og min biskop, i alle disse årene, verdt det for at bare én gutt skulle bli døpt?" Idet han pekte på Katherine og sine fem barn, sa han: "Vel, i hvert fall for min hustru og våre fem barn er svaret ja."

Uansett når evangeliet blir delt med andre, er det aldri "bare én gutt". Hver gang en omvendelse finner sted eller noen vender tilbake til Herren, er det en familie som blir reddet. Etter hvert

som Dave og Katherines barn har vokst opp, har de alle tatt imot evangeliet. En datter og to sønner har vært på misjon, og en har nettopp fått sitt kall til å tjene i Alpene tyskspråklige misjon. De to eldste har giftet seg i templet, og den yngste går nå på high school, trofast på alle måter. Var det verdt det? Ja visst var det verdt det.

Søster Eileen Waite deltok på stavskonferansen hvor Dave Orchard fortalte om sin omvendelse. Gjennom hele konferansen klarte hun ikke å tenke på annet enn sin egen familie og spesielt sin søster Michelle, som lenge hadde vært borte fra Kirken. Michelle var skilt og prøvde å oppdra fire barn. Eileen følte seg tilskyndet til å sende henne et eksemplar av eldste M. Russell Ballards bok *Our Search for Happiness*, sammen med sitt vitnesbyrd, noe hun gjorde. Allerede uken etter fortalte en venninne Eileen at også hun hadde følt at hun skulle kontakte Michelle. Denne venninnen skrev også et brev til Michelle hvor hun bar sitt vitnesbyrd og uttrykte sin kjærlighet. Er det ikke interessant hvor ofte Ånden arbeider med flere personer for å hjelpe én i nød?

Tiden gikk. Michelle ringte Eileen og takket henne for boken. Hun sa at hun begynte å kjenne det åndelige tomrommet i livet sitt. Eileen fortalte henne at hun visste at freden hun søkte, var å finne i evangeliet. Hun fortalte henne at hun elsket henne og ønsket at hun skulle være lykkelig. Michelle begynte å gjøre endringer i sitt liv. Snart møtte hun en fantastisk mann som var aktiv i Kirken. De giftet seg, og et år senere ble de beseget i Ogden Utah tempel. Nylig ble hennes 24 år gamle sønn døpt.

Til de andre i Michelles familie, og alle andre som ennå ikke vet at denne Kirken er sann, jeg oppfordrer dere til å be og overveie om Kirken er sann. La deres familie og venner og misjonærer hjelpe. Når dere vet at den er sann, og det er den, kom og bli med oss ved å ta det samme steget i deres liv.

Slutten på denne historien er ennå ikke skrevet, men velsignelser har blitt gitt til denne fantastiske kvinnen og hennes familie fordi de som er glad i henne, fulgte en tilskyndelse og på en naturlig og normal måte delte sitt vitnesbyrd og inviterte henne til å komme tilbake.

Jeg har tenkt mye på disse to erfaringene. En ung mann som arbeidet med å sette sitt eget liv i orden, hjalp en annen ung mann som søkte sannheten. En kvinne delte sitt vitnesbyrd og sin tro med sin søster som hadde vært borte fra Kirken i 20 år. Hvis vi vil be og spørre vår himmelske Fader hvem vi kan hjelpe, og love å følge tilskyndelsene han gir oss om hvordan vi kan hjelpe, vil han besvare våre bønner, og vi vil bli redskaper i hans hender til å gjøre hans arbeid. Å kjærlig følge tilskyndelsene Ånden gir oss, blir katalysatoren.¹¹

Når dere har lyttet til disse erfaringene med naturlig og normalt å dele evangeliet med dem dere bryr dere om, har mange av dere hatt den samme opplevelsen som Eileen Waite hadde. Dere har tenkt på noen dere burde strekke dere ut til og enten invitere til å komme tilbake eller dele med dem deres følelser om Jesu Kristi evangelium. Jeg vil oppfordre dere til å følge denne tilskyndelsen uten utsettelse. Snakk med deres venn eller familiemedlem. Gjør det på en naturlig og normal måte. La ham eller henne få vite om deres kjærlighet til dem og til Herren. Misjonærer kan hjelpe. Mitt råd er det samme som president Monson har gitt så mange ganger fra denne talerstolen: "Utsett aldri en tilskyndelse."¹² Hvis dere følger tilskyndelsen og gjør det med kjærlighet, vil dere se at vår himmelske Fader bruker deres villighet til å handle til å tilveiebringe et mirakel i deres liv og i livet til den dere bryr dere om.¹³

Mine kjære brødre og søstre, vi kan bygge opp Hans kirke og oppleve virkelig vekst hvis vi arbeider med å bringe evangeliets velsignelser til vår familie og til dem vi elsker. Dette er vår himmelske Faders og hans elskede Sønnns verk. Jeg vet at de lever og at de besvarer bønner. Hvis vi følger disse tilskyndelsene og har tro på deres evne til å frembringe et mirakel, vil mirakler skje og liv vil bli forandret. I Jesu Kristi navn. Amen.

Noter

1. Se Verdensomspennende opplæringsmøte for ledere, 11. feb. 2012, LDS.org.
2. Se *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Harold B. Lee* (2000), 134.
3. Se Boyd K. Packer, "Prestedømmets kraft i hjemmet", Verdensomspennende opplæringsmøte for ledere, 11. feb. 2012, LDS.org.
4. Se Lære og pakter 68:25–28.
5. 2 Nephi 25:23, 26.

6. 2 Nephi 25:23.
7. Se Lukas 15:4–7.
8. Se Lære og pakter 18:10.
9. Moses 1:39.
10. "Status Report on Missionary Work: A Conversation with Elder Thomas S. Monson, Chairman of the Missionary Committee of the Council of the Twelve", *Ensign*, okt. 1977, 14.
11. Se Thomas S. Monson, "Arbeid ivrig", *Liahona*, nov. 2004, 56–59; "Til unnsetning", *Liahona*, juli 2001, 57–60; "En dør som heter kjærlighet", *Lys over Norge*, okt. 1996, 2–7.
12. Se Ann M. Dibb, "My Father Is a Prophet" (andakt ved Brigham Young University – Idaho, 19. feb. 2008), byui.edu/devotionalsand speeches/; Thomas S. Monson, "Stå fast i det embede jeg har utpekt deg til", *Liahona*, mai 2003, 54–57; "Ti, vær stille!" *Liahona*, nov. 2002, 53–56; "Prestedømmets kraft", *Liahona*, jan. 2000, 58–61; "Ånden gir liv", *Lys over Norge*, rapport fra generalkonferansen april 1985, 57–58.
13. I tillegg til president Thomas S. Monson har andre profeter undervist i dette samme prinsipp. For eksempel forklarte president Spencer W. Kimball viktigheten av å følge de tilskyndelser som gis ved Ånden, da han sa: "Gud ser oss virkelig og våker over oss. Men det er vanligvis gjennom et annet menneske han dekker våre behov. Derfor er det ytterst viktig at vi tjener hverandre i riket" (*Læresetninger fra Kirkens presidenter – Spencer W. Kimball* [2006], 82).

Å holde hellig

Av eldste Paul B. Pieper

i *De sytti*

Hellige ting skulle behandles med større varsomhet, vises mer hensyn og anses med dypere ærbødighet.

Rundt 1500 år før Kristus ble en gjeter tiltrukket av en brennende busk i skråningen ved fjellet Horeb. Dette guddommelige møtet startet Moses' forvandling fra gjeter til profet og hans arbeid fra sauegjeting til Israels innsamling. Tretten hundre år senere ble en privilegert ung prest ved et kongelig hoff trollbundet av vitnesbyrdet fra en fordømt profet. Dette møtet startet Almas utvikling fra en statstjenestemann til en Guds tjener. Nesten 2000 år senere gikk en 14 år gammel gutt ut i skogen for å søke svar på et oppriktig spørsmål. Joseph Smiths møte i lunden fikk ham inn på veien til å bli profet og førte til en gjenopprettelse.

Moses', Almas og Joseph Smiths liv ble alle forandret av møter med det guddommelige. Disse erfaringene styrket dem til å holde seg trofaste mot Herren og hans verk gjennom hele livet, til tross for overveldende motstand og påfølgende vanskelige prøvelser.

Våre erfaringer med det guddommelige er kanskje ikke like direkte eller dramatiske, eller våre utfordringer like skremmende. Men i likhet med profetene, er vår styrke til trofast å holde ut avhengig av å gjenkjenne, huske og holde hellig det som vi mottar fra det høye.

I dag har myndighet, nøkler og ordinanser blitt gjengitt til jorden. Vi har også hellig skrift og spesielle vitner. De som søker Gud, kan motta dåp til syndenes forlatelse og bekreftelse "ved håndspåleggelse for dåpen med ild og Den Hellige Ånd" (L&P 20:41). Med disse dyrebare gjengitte gavene vil våre

guddommelige møter for det meste involvere det tredje medlem av Guddommen, Den hellige ånd.

*Ved en stille og lav røst taler Ånden til meg
For å veilede meg, redde meg*

(“The Still Small Voice”, *Children’s Songbook*, 106)

*La oss ledes av Guds ånd,
så vi lærer sannhets ord.
Han vil vitne om Guds Sønn
som kom ned til denne jord.*

(“La oss ledes av Guds ånd”, *Salmer*, nr. 83)

Når vi søker svar fra Gud, føler vi den milde, lave røsten hviske til vår ånd. Disse følelsene – tilskyndelsene – er så naturlige og så forfinede at vi kan overse dem eller tilskrive dem til fornuft eller intuisjon. Disse individuelle budskapene vitner om Guds personlige kjærlighet og omsorg for hvert av sine barn og deres personlige oppgaver i jordelivet. Å reflektere daglig over og skrive ned tilskyndelsene som kommer fra Ånden, tjener den doble hensikt (1) å hjelpe oss å gjenkjenne våre personlige møter med det guddommelige og (2) å bevare dem for oss selv og våre etterkommere. Å skrive dem ned er også en formell anerkjennelse av vår takknemlighet til Gud, for “ved intet krenker menneskene Gud mer, og mot ingen er hans vrede mer opptent enn mot dem som ikke anerkjenner hans hånd i alle ting” (L&p 59:21).

Med hensyn til det som vi mottar ved Ånden, sa Herren: “Husk at det som kommer fra det høye, er hellig” (L&p 63:64). Hans uttalelse er mer enn en påminnelse. Den er også en definisjon og en forklaring. Lys og kunnskap fra himmelen er hellig. Det er hellig fordi himmelen er dets kilde.

Hellig betyr at det er verdt ærbødighet og respekt. Ved å utpeke noe som hellig, signaliserer Herren at det er av høyere verdi og prioritet enn andre ting. Hellige ting skulle behandles med større varsomhet, vises mer hensyn og anses med dypere ærbødighet. Hellig rangeres høyt i hierarkiet av himmelske verdier.

Det som er hellig for Gud, blir bare hellig for oss gjennom utøvelse av handlefrihet, og hver må velge å akseptere og holde hellig det som Gud har definert som hellig. Han sender lys og kunnskap fra himmelen. Han oppfordrer oss til å motta og behandle det som hellig.

Men “det finnes motsetning i alle ting” (2 Nephi 2:11). Det motsatte av hellig er vanhellig eller sekulært – det som er timelig eller verdslig. Det verdslige konkurrerer kontinuerlig med det hellige om vår oppmerksomhet og våre prioriteringer. Kunnskap om det sekulære er viktig for vår timelige hverdag. Herren befaler oss å søke lærdom og visdom, å studere og lære av de beste bøker og å bli kjent med språk, tungemål og folk (se L&p 88:118; 90:15). Derfor handler valget om å sette det hellige over det verdslige om relativ prioritet, ikke eksklusivitet. “Det er godt å være lærd *hvis* [vi] lytter til Guds råd” (2 Nephi 9:29; uthevelse tilføydd).

Kampen om prioritering mellom det hellige og det verdslige i menneskehjertet kan illustreres ved Moses’ erfaring ved den brennende busken. Der fikk Moses sitt hellige kall fra Herren til å befri Israels barn fra trelldom. Men i utgangspunktet fikk hans verdslige kunnskap om Egypts og Faraos makt ham til å tvile. Til syvende og sist utøvde Moses tro på Herrens ord, undertrykte sin sekulære kunnskap og stolte på det hellige. Denne tilliten ga ham kraft til å overvinne timelige prøvelser og føre Israel ut av Egypt.

Etter å ha unnsuppet Noahs hærstyrker bare for å havne i slaveri under Amulon, kunne Alma ha tvilt på det åndelige vitnesbyrd han hadde fått da han lyttet til Abinadi. Han stolte imidlertid på det hellige og ble gitt styrke til å holde ut og unnslippe sine midlertidige prøvelser.

Joseph Smith sto overfor et lignende dilemma i den første tiden av Mormons boks oversettelse. Han visste hvor hellige platene og arbeidet med oversettelsen var. Likevel ble han overtalt av Martin Harris til å prioritere de verdslige hensynene vennskap og økonomi, i strid med hellige instruksjoner. Som følge av dette gikk manuskriptet med oversettelsen tapt. Herren bebreidet Joseph for å ha overlatt “det som var hellig til ugudelighet” (L&p 10:9), og tok for en tid fra ham platene og

gaven å kunne oversette. Da Josefs prioriteringer igjen var slik de skulle, ble de hellige tingene gitt tilbake og arbeidet fortsatte.

Mormons bok gir andre eksempler på kampen for å prioritere det hellige. Den omtaler troende hvis tro ledet dem til livets tre for å ta del i dets hellige frukt, Guds kjærlighet. Så fikk spottingen fra de i den store og rommelige bygningen de troende til å vende sitt fokus fra det hellige til det verdslige. (Se 1 Nephi 8:11, 24–28.) Senere valgte nephittene stolthet og fornektet profetiens ånd og åpenbaring, og “gjorde narr av det som var hellig” (Helaman 4:12). Til og med noen øyenvitner til tegnene og miraklene i forbindelse med Herrens fødsel, valgte å avvise hellige tilkjennevisninger fra himmelen i favør av sekulære forklaringer (se 3 Nephi 2:1–3).

I dag fortsetter kampen. Sekulære stemmer vokser i volum og intensitet. I stadig større grad oppfordrer de troende til å oppgi trosoppfatninger som verden anser som irrasjonelle og urimelige. Fordi vi ser “som i et speil, i en gåte” (1 Korinterbrev 13:12) og ikke forstår “hva alle ting betyr” (1 Nephi 11:17), kan vi til tider føle oss sårbare og ønske sterkere åndelig forsikring. Herren sa til Oliver Cowdery:

“Hvis du ønsker enda et vitnesbyrd, så husk den natten da du ropte til meg i ditt hjerte om å få vite sannheten av disse ting.

Talte jeg ikke fred til ditt sinn om saken? Hvilket større vitnesbyrd kan du få enn det som kommer fra Gud?” (L&p 6:22–23).

Herren minnet Oliver og oss om å stole på hellige personlige vitnesbyrd vi allerede har mottatt, når vår tro blir utfordret. I likhet med Moses’, Almas og Josephs før oss, tjener disse guddommelige møtene som åndelige ankere for å holde oss trygge og på rett kurs i prøvelsens stund.

Det hellige kan ikke selektivt oppgis. De som velger å oppgi selv én hellig ting, får sitt sinn formørket (se L&p 84:54), og hvis de ikke omvender seg, vil det lys de har, bli tatt fra dem (se L&p 1:33). Uten forankring i det hellige, vil de snart oppdage at de driver omkring på det sekulæres hav. Til sammenligning mottar de som holder fast i hellige ting, løfter: “Det som er av Gud, er lys, og den som mottar lys og blir i Gud, mottar mer lys, og dette lys blir klarere og klarere inntil som ved høylys dag” (L&p 50:24).

Må Herren velsigne oss så vi stadig og alltid gjenkjenner, husker og holder hellig det som vi har mottatt fra det høye. Jeg vitner om at når vi gjør det, vil vi ha kraft til å utholde prøvelser og overvinne utfordringene i vår tid. I Jesu Kristi navn. Amen.

Hva synes Kristus om meg?

Av **eldste Neil L. Andersen**

i De tolv apostlers quorum

Når dere elsker ham, stoler på ham, tror på ham og følger ham, vil dere føle hans kjærlighet og anerkjennelse.

En reporter fra et ledende brasiliansk tidsskrift studerte Kirken som forberedelse til en større nyhetsartikkel.¹ Han undersøkte vår lære og besøkte opplæringscenteret for misjonærer og humanitærcenteret. Han snakket med venner av Kirken og med andre som ikke var så vennlige. I intervjuet med meg virket reporteren oppriktig forundret da han spurte: "Hvordan kan det ha seg at noen ikke regner deg som kristen?" Jeg visste at han siktet til Kirken, men mitt sinn oppfattet av en eller annen grunn spørsmålet personlig, og i stillhet tenkte jeg: "Gjenspeiler mitt liv den kjærlighet og hengivenhet jeg føler for Frelseren?"

Jesus spurte fariseerne: "Hva mener dere om Messias?"² I den endelige vurderingen vil ikke vårt personlige disippelskap bli vurdert av venner eller fiender. Snarere, som Paulus sa: "Vi skal jo alle stilles fram for Guds domstol."³ På den dagen vil det viktige spørsmålet for hver enkelt av oss være: "Hva synes Kristus om meg?"

Selv med sin kjærlighet til hele menneskeheten, omtalte Jesus bebreidende enkelte rundt seg som hyklere,⁴ dårer,⁵ og de som gjør urett.⁶ Han kalte bifallende andre for rikets barn⁷ og verdens lys.⁸ Han henviste misbilligende til noen som forblindet⁹ og ufruktbare.¹⁰ Han roste andre som rene av hjertet¹¹ og de som hungret etter rettferdighet.¹² Han beklaget at noen var troløse¹³ og

av verden,¹⁴ men andre aktet han som utvalgte,¹⁵ disipler,¹⁶ venner.¹⁷ Og derfor spør vi alle: "Hva synes Kristus om meg?"

President Thomas S. Monson har sagt at vår tid beveger seg bort "fra det som er åndelig ... mens forandringens vinder virvler rundt oss og samfunnets moralske karakterstyrke fortsetter å brytes ned foran øynene våre."¹⁸ Det er en tid med økende vantro og ringeakt for Kristus og hans læresetninger.

I disse turbulente omgivelsene gleder vi oss over å være Jesu Kristi disipler. Vi ser Herrens hånd overalt rundt oss. Vårt mål er vakkert plassert foran oss. "Dette er det evige liv," ba Jesus, "at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og ham du utsendte, Jesus Kristus."¹⁹ Å være disippel i disse skjebnesvangre dager vil være en hedersbevisning i all evighet.

Budskapene vi har hørt under denne konferansen, er veiskilt fra Herren på vår reise på disippelens vei. Mens vi har lyttet i løpet av de siste to dagene og bedt om åndelig veiledning, og når vi studerer og ber angående disse budskapene i dagene fremover, velsigner Herren oss med tilpasset rettleiding gjennom Den hellige ånd. Disse følelsene vender oss enda mer til Gud, til omvendelse, lydighet, tro og tillit. Frelseren svarer på våre handlinger i tro. "Om noen elsker meg, da holder han mitt ord, og min Far skal elske ham, og vi skal komme til ham og ta bolig hos ham."²⁰

Jesu oppfordring "Kom så og følg meg"²¹ er ikke bare for dem som er rede til å konkurrere i et åndelig OL. Disippelskap er faktisk ingen konkurranse i det hele tatt, men en invitasjon til alle. Vår reise på disippelens vei er ikke en sprint rundt banen, og kan heller ikke helt sammenlignes med en lang maraton. I virkeligheten er det en livslang vandring mot en mer celestial verden.

Hans invitasjon er et kall til daglige plikter. Jesus sa: "Dersom dere elsker meg, da holder dere mine bud."²² "Om noen vil komme etter meg, da må han fornekte seg selv og hver dag ta sitt kors opp og følge meg."²³ Vi kan ikke være på vårt aller beste hver dag, men hvis vi prøver, er Jesu bud fullt av oppmuntring og håp: "Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile."²⁴

Uansett hvor dere nå befinner dere på disippelens vei, er dere på rett vei, veien til evig liv. Sammen kan vi løfte og styrke hverandre i de store og viktige dagene fremover. Uansett hvilke vanskeligheter vi står overfor, svakheter som hemmer oss eller umuligheter rundt oss, la oss ha tro på Guds Sønn, som erklærte: "Alt er mulig for den som tror."²⁵

La meg gi dere to eksempler på disippelskap i praksis. Det første er fra president Thomas S. Monsons liv og viser kraften i enkel godhet og Jesu lære: "Den største blant dere skal være tjener for de andre."²⁶

For nesten 20 år siden talte president Monson på generalkonferansen om en 12 år gammel ung kvinne som led av kreft. Han fortalte om hennes mot og hennes venners godhet da de bar henne opp på Mount Timpanogos i det sentrale Utah.

For noen år siden møtte jeg Jami Palmer Brinton og hørte historien fra et annet perspektiv – perspektivet av hva president Monson hadde gjort for henne.

Jami møtte president Monson i mars 1993, en dag etter at hun ble fortalt at en masse over hennes høyre kne var benkreft i hurtig spredning. Mens hennes far assisterte, ga president Monson henne en prestedømsvelsignelse hvor han lovet: "Jesus vil være ved din høyre og din venstre side for å holde deg oppe."

"Idet jeg forlot kontoret hans den dagen," sa Jami, "løsnet jeg en ballong bundet til rullestolen min og ga den til ham. 'Du er best!' erklærte den i fargerike bokstaver."

Gjennom hennes cellegiftbehandling og operasjoner glemte ikke president Monson henne. Jami sa: "President Monson viste ved eksempel hva det betyr å være en sann Kristi disippel. [Han] løftet meg fra sorg til stort og vedvarende håp." Tre år etter deres første møte satt igjen Jami på president Monsons kontor. På slutten av møtet gjorde han noe som Jami aldri vil glemme. Som typisk er for president Monsons omtanke, overrasket han henne med den samme ballongen som hun hadde gitt ham tre år tidligere. "Du er best!" erklærte ballongen. Han hadde spart på den fordi han visste at hun ville komme tilbake til kontoret hans når hun var kurert for kreft. Fjorten år etter at han første gang møtte Jami, viet president Monson henne til Jason Brinton i Salt Lake tempel.²⁷

Vi kan lære så mye av president Monsons disippelskap. Han minner ofte generalautoritetene på å tenke på dette enkle spørsmålet: "Hva ville Jesus gjort?"

Jesus fortalte synagogeforstanderen: "Frykt ikke, bare tro!"²⁸ Disippelskap er å tro på ham i tider med fred og tro på ham i tider med vanskeligheter, når vår smerte og frykt bare blir dempet av overbevisningen om at han elsker oss og holder sine løfter.

Jeg møtte nylig en familie som er et vakkert eksempel på hvordan vi tror på ham. Olgan og Soline Saintelus fra Port-au-Prince på Haiti fortalte meg sin historie.

Den 12. januar 2010 var Olgan på jobb og Soline var i kirken da et voldsomt jordskjelv rammet Haiti. Deres tre barn – Gancci, fem år, Angie, tre år, og Gansly, ett år – var hjemme i leiligheten deres sammen med en venn.

Det var massive ødeleggelser overalt. Som dere sikkert husker, mistet titusener livet på Haiti den gangen. Olgan og Soline løp så fort de kunne til leiligheten for å finne barna. Den tre etasjer høye bygningen hvor familien Saintelus bodde, hadde kollapset.

Barna hadde ikke kommet seg ut. Ingen redningsinnsats ville bli viet til en bygning som var så fullstendig ødelagt.

Olgan og Soline Saintelus hadde begge vært heltidsmisjonærer og var gift i templet. De trodde på Frelseren og på hans løfter til dem. Likevel ble de helt sønderknuste. De gråt ukontrollert.

Olgan fortalte meg at i hans mørkeste time begynte han å be. "Himmelske Fader, hvis det er din vilje, om bare ett av mine barn kunne være i live, vær så snill å hjelpe oss." Om og om igjen gikk han rundt bygningen og ba om inspirasjon. Naboen forsøkte å trøste ham og hjelpe ham å akseptere tapet av sine barn. Olgan fortsatte å gå rundt i ruinene av den sammenraste bygningen mens han håpet og ba. Så skjedde noe ganske mirakuløst. Olgan hørte det nesten uhørlige skriket fra en baby. Det var babyen hans som skrek.

I timevis gravde naboen frenetisk i ruinene med fare for sitt eget liv. I nattemørket, gjennom den gjennomtrengende lyden av hammer og meisel, hørte redningsarbeiderne en annen lyd. De

stoppet bankingen og lyttet. De kunne ikke tro det de hørte. Det var lyden av et lite barn – og han sang. Fem år gamle Gancci sa senere at han visste at faren ville høre ham hvis han sang. Under vekten av knusende betong som senere skulle føre til at armen hans ble amputert, sang Gancci sin favorittsang: “Jeg er Guds kjære barn.”²⁹

Etter som timene gikk midt i mørke, død og fortvilelse blant så mange andre av Guds edle sønner og døtre på Haiti, opplevde familien Saintelus et mirakel. Gancci, Angie og Gansly ble funnet levende under den sammenraste bygningen.³⁰

Mirakler kommer ikke alltid like umiddelbart. Til tider undrer vi oss over hvorfor det mirakel vi så inderlig har bedt om, ikke skjer her og nå. Men hvis vi stoler på Frelseren, vil lovede mirakler finne sted. Enten i dette liv eller det neste vil alt bli rettet opp. Frelseren erklærer: “La ikke deres hjerte forferdes, frykt ikke.”³¹ “I verden har dere trengsel. Men vær frimodige! Jeg har overvunnet verden.”³²

Jeg vitner om at når dere elsker ham, stoler på ham, tror på ham og følger ham, vil dere føle hans kjærighet og anerkjennelse. Når dere spør: “Hva synes Kristus om meg?” vil dere vite at dere er hans disippel, dere er hans venn. Ved hans nåde vil han gjøre for dere det dere ikke kan gjøre selv.

Vi venter i spenning på vår kjære profets avslutningsord. President Thomas S. Monson ble ordinert til en Herren Jesu Kristi apostel da jeg var 12 år gammel. I over 48 år har vi vært velsignet ved å høre ham vitne om Jesus Kristus. Jeg vitner om at han nå står som Frelserens seniorapostel på jorden.

Med stor kjærighet og beundring for de mange Jesu Kristi disipler som ikke er medlem av denne kirken, erklærer vi ydmykt at engler har vendt tilbake til jorden i vår tid. Jesu Kristi Kirke slik han opprettet den i fordums tid, har blitt gjenopprettet, med himmelens kraft, ordinanser og velsignelser. Mormons bok er et annet testamente om Jesus Kristus.

Jeg vitner om at Jesus Kristus er verdens Frelser. Han led og døde for våre synder og sto opp den tredje dagen. Han er oppstanden. En gang i fremtiden vil hvert kne bøye seg og hver tunge bekjenne at Jesus er Kristus.³³ På den dagen vil vår bekymring ikke være: “Ser andre på meg som en kristen?” På det

tidspunkt vil vårt blikk være festet på Ham, og vår sjel vil fokusere på spørsmålet: "Hva synes Kristus om meg?" Han lever. Dette vitner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Noter

1. Se André Petry, "Entre a Fé e a Urna", *Veja*, 2. nov. 2011, 96.
2. Matteus 22:42.
3. Romerne 14:10.
4. Se Matteus 6:2.
5. Se Matteus 23:17.
6. Se Matteus 7:23.
7. Se Matteus 13:38.
8. Se Matteus 5:14.
9. Se Matteus 15:14.
10. Se Matteus 13:22.
11. Se Matteus 5:8.
12. Se Matteus 5:6.
13. Se Matteus 17:17.
14. Se Johannes 8:23.
15. Se Johannes 6:70.
16. Se Johannes 13:35.
17. Se Johannes 15:13.
18. Thomas S. Monson, "Stå på hellige steder", *Liahona*, nov. 2011, 83, 86.
19. Johannes 17:3.
20. Johannes 14:23.
21. Lukas 18:22.
22. Johannes 14:15.
23. Lukas 9:23.
24. Matteus 11:28.
25. Markus 9:23.
26. Matteus 23:11.
27. Jami Brinton, brev til forfatteren, 27. jan. 2012.
28. Markus 5:36.
29. "Jeg er Guds kjære barn" *Barnas sangbok*, 2–3.
30. Fra en samtale med Olgan og Soline Saintelus 10. februar 2012; se også Jennifer Samuels, "Family Reunited in Miami after Trauma in Haiti", *Church News*, 30. jan. 2010, 6.
31. Johannes 14:27.
32. Johannes 16:33.
33. Se Romerne 14:11.

Ved avslutning av konferansen

Av president Thomas S. Monson

Måtte dere grunne på sannhetene dere har hørt, og måtte de hjelpe dere å bli enda bedre enn dere var da konferansen begynte.

Mitt hjerte er fylt til randen idet vi nærmer oss slutten av denne strålende konferansen. Vi har blitt så rikelig velsignet idet vi har hørt råd og vitnesbyrd fra dem som har talt til oss. Jeg tror dere vil være enig med meg i at vi har følt Herrens ånd og vårt hjerte har blitt rørt og vårt vitnesbyrd styrket.

Nok en gang har vi hørt nydelig musikk som har styrket og beriket hvert møte under konferansen. Jeg vil uttrykke min takknemlighet til alle som har delt sine talenter med oss i denne forbindelse.

En hjertelig takk til hver enkelt som har talt til oss, så vel som til de som har holdt bønn på hvert av møtene.

Det finnes utallige personer som arbeider enten bak kulissene eller i mindre synlige stillinger ved hver konferanse. Det ville ikke være mulig for oss å holde disse møtene uten deres hjelp. Min takk går til alle dem også.

Jeg vet at dere stemmer i når jeg uttrykker min dype takknemlighet til de brødre og søstre som har blitt avløst under denne konferansen. Vi vil savne dem. Deres bidrag til Herrens verk har vært enormt og vil bli følt i flere generasjoner fremover.

Vi har også oppholdt, med oppløftede hender, brødre og søstre som har blitt kalt til nye stillinger under denne konferansen. Vi ønsker dem velkommen og vil de skal vite at vi

gleder oss til å tjene sammen med dem i Mesterens sak. De har blitt kalt ved inspirasjon fra det høye.

Vi har hatt større dekning av denne konferansen enn noensinne, og strukket oss ut over kontinentene og havene til mennesker overalt. Selv om vi er langt borte fra mange av dere, føler vi deres ånd og deres hengivenhet, og vi sender dere vår kjærlighet og takknemlighet uansett hvor dere er.

Hvor velsignet vi er, mine brødre og søstre, som har Jesu Kristi gjengitte evangelium i vårt liv og i vårt hjerte. Det gir svar på livets største spørsmål. Det gir vårt liv mål og mening og håp.

Vi lever i urolige tider. Jeg forsikrer dere om at vår himmelske Fader er oppmerksom på de utfordringer vi møter. Han elsker hver av oss og ønsker å velsigne oss og hjelpe oss. Måtte vi alltid påkalle ham i bønn, slik han formante oss da han sa: "Be alltid, og jeg vil utgyte min Ånd over deg, og stor skal din velsignelse være, ja, mer enn om du skulle få jordens skatter."¹

Mine kjære brødre og søstre, måtte deres hjem være fylt med kjærlighet og høflighet og med Herrens ånd. Elsk deres familie. Hvis det er uenigheter eller stridigheter blant dere, oppfordrer jeg dere til å bilegge dem nå. Frelseren sa:

"Det skal ikke være noen ordstrid blant dere...

For sannelig, sannelig sier jeg dere: Den som har stridighetens ånd, er ikke av meg, men av djevelen som er stridighetens far, og han oppegger menneskenes hjerter til å stride i vrede mot hverandre.

Se, det er ikke min lære ... men *det* er min lære at slike ting skal avskaffes."²

Som deres ydmyke tjener gjentar jeg kong Benjamins ord til sitt folk da han sa:

"Jeg har ikke befalt dere ... at dere skulle tro at jeg selv er noe mer enn et dødelig menneske.

Men jeg er, akkurat som dere, utsatt for alle slags skrøpeligheter på legeme og sinn. Likevel er jeg blitt valgt ... ved Herrens hånd ... , og er blitt holdt oppe og bevart ved hans makeløse kraft for å tjene dere med all den makt, det sinn og den styrke som Herren har gitt meg."³

Mine kjære brødre og søstre, jeg ønsker av hele mitt hjerte å gjøre Guds vilje og tjene ham og tjene dere.

Idet vi forlater denne konferansen, nedkaller jeg himmelens velsignelser over hver og en av dere. Måtte dere som er borte fra deres hjem, komme tilbake til dem i trygghet. Måtte dere grunne på sannhetene dere har hørt, og måtte de hjelpe dere å bli enda bedre enn dere var da konferansen begynte for to dager siden.

Til vi ses igjen om seks måneder, ber jeg om at Herrens velsignelser må være over dere og over oss alle, og jeg gjør det i hans hellige navn – Jesus Kristus, vår Herre og Frelser. Amen.

Noter

1. Lære og pakter 19:38.
2. 3 Nephi 11:28–30; uthevelse tilføyd.
3. Mosiah 2:10–11.

Stå opp og la deres lys skinne

Av Ann M. Dibb

Annenrådgiver i Unge kvinners generalpresidentskap

En av de beste måter vi kan stå opp og la vårt lys skinne på, er å tillitsfullt adlyde Guds bud.

Det er et privilegium for meg å dele denne kvelden med dere. Hvert år i januar ser jeg spent frem til kunngjøringen av det nye GUF-temaet. Men jeg tar meg alltid tid til å vurdere om jeg har mestret lærdommene i *fjorårets* tema.

La oss et øyeblikk repetere temaer vi har hatt i det siste: “La alltid dine tanker være prydet med dyd,”¹ “Vær standhaftige og urokkelige, alltid rike på gode gjerninger,”² “Vær et forbilde for de troende,”³ “Vær frimodig og sterk!”⁴ og trettende trosartikkel: “Vi tror at vi må være ærlige, trofaste, kyske, kjærlige, dydige, og at vi må gjøre godt mot alle mennesker.”⁵

Å studere og fokusere på disse skriftstedene et helt år har latt dem bli en del av vårt hjerte, vår sjel og vårt vitnesbyrd. Vi håper dere vil fortsette å følge deres veiledning når vi nå retter fokuset mot GUFs tema for 2012, som finnes i Lære og pakter.

Overskriften til kapittel 115 forklarer at året var 1838 og stedet var Far West, Missouri. Joseph Smith “tilkjenner Guds vilje når det gjelder å bygge opp dette sted og bygge Herrens hus”. Profeten var optimistisk og ved godt mot. I vers 5, hvor vi finner årets tema, forteller Herren ham: “Sannelig sier jeg til dere alle: Stå opp og la deres lys skinne, så deres lys kan være et banner for nasjonene.”

Hva tenker dere på når dere hører ordene *stå opp*? Personlig tenker jeg på dere – Kirkens edle ungdom. Jeg ser dere for meg

der dere flittig står opp hver morgen for å delta i morgen-Seminar. Jeg ser dere trofast reise dere fra deres knær etter å ha fullført deres daglige bønner. Jeg tenker på at dere tappert reiser dere for å bære vitnesbyrd og forsvare deres normer. Jeg blir inspirert av deres engasjement for evangeliet og deres gode eksempler. Mange av dere har allerede tatt imot oppfordringen om å stå opp og la deres lys skinne, og deres lys oppmuntrer andre til å gjøre det samme.

En av de beste måter vi kan stå opp og la vårt lys skinne på, er å tillitsfullt adlyde Guds bud. Vi lærer om disse budene i Skriftene, av vår tids profeter og av sidene i heftet *Til styrke for ungdom*. Enhver av dere skulle ha et eget eksemplar. I mitt personlige eksemplar har jeg satt ring rundt ordene *for* og *deg*, noe jeg lærte av en respektert venn. Denne enkle handlingen minner meg om at disse normene ikke bare er generelle retningslinjer – de er spesielt *for meg*. Jeg håper dere tar dere tid til å sette ring rundt disse ordene i deres eget hefte, lese det fra perm til perm og føle Ånden vitne om at normene er *for dere* også.

Det kan være noen av dere som blir fristet til å ignorere eller avvise normene i *Til styrke for ungdom*. De vil kanskje se på heftet og si: “Se, mor, heftet tar ikke opp [*fyll inn aktuelt tema*].” Eller de kan rettferdiggjøre for seg selv: “Det jeg gjør, er ikke så ille. Jeg er iallfall ikke så ille som [*sett inn navnet på en venn eller bekjent*].”

President Harold B. Lee sa: “Det viktigste av alle Guds bud er det som du har vanskeligst for å holde i dag.”⁶ Kong Benjamin forklarte: “Jeg kan ikke fortelle dere alle måter dere kan synde på, for det er forskjellige måter og muligheter, ja, så mange at jeg ikke kan telle dem.”⁷ Hvis dere sliter med å holde disse normene og budene, oppfordrer jeg dere til å søke støtte i evangeliet. Les i Skriftene. Bruk tid på Kirkens offisielle nettsted, LDS.org, for å finne svar på spørsmålene deres. Snakk med deres foreldre, deres ledere i Kirken og de som skinner klart fordi de etterlever evangeliet. Be. Utøs deres hjerte for deres himmelske Fader, som elsker dere. Anvend omvendelsens gave daglig. Tjen andre. Og aller viktigst, lytt til og adlyd Den hellige ånds tilskyndelser.

President Thomas S. Monson oppfordrer oss alle med disse ordene: “Mine unge venner, vær sterke ... Dere vet hva som er rett og galt, og ingen forkledning, uansett hvor tiltalende den er,

kan forandre det ... Hvis deres såkalte venner oppfordrer dere til å gjøre noe dere vet er galt, skulle *dere* være den som står for det rette, selv om dere står alene.”⁸

Vår himmelske Fader vil ikke at vi skal se hen til verden og følge dens stadig skiftende trender. Han ønsker at vi skal se hen til ham og følge hans uforanderlige veiledning. Han ønsker at vi skal etterleve evangeliet og *lede* andre til det ved å legge listen høyt.

Skriftene gir mange flotte eksempler som illustrerer dette prinsippet. I Dommernes bok i Det gamle testamente lærer vi om Samson. Samson ble født med stort potensial. Hans mor ble lovet: “Han skal begynne å frelse Israel fra filistrenes hånd.”⁹ Men etter hvert som Samson vokste, så han mer hen til verdens fristelser enn til Guds rettledning. Han gjorde valg fordi han “syntes om”¹⁰ dem, ikke fordi disse valgene var riktige. Gjentatte ganger bruker Skriftene uttrykket “så gikk han ned”¹¹ når de forteller om Samsons reiser, handlinger og valg. Istedenfor å stå opp og la sitt lys skinne for å oppfylle sitt store potensial, ble Samson overvunnet av verden, mistet sin gudgitte kraft og døde en tragisk, tidlig død.

På den annen side forteller Skriftene om Daniels eksempel. Daniel ble også født med stort potensial. I Daniels bok kapittel 6 leser vi: “Daniel utmerket seg framfor riksrådene og satrapene, fordi det var en høy ånd i ham.”¹² Når verdslige utfordringer kom til Daniel, så han ikke ned på verden – han reiste seg og så opp mot himmelen. Istedenfor å følge kongens verdslige dekret om at ingen skulle be til andre enn kongen i 30 dager, gikk Daniel “inn i sitt hus. Der hadde han i sin sal åpne vinduer som vendte mot Jerusalem. Og tre ganger om dagen bøyde han sine knær med bønn og lovprisning for sin Guds åsyn, aldeles som han før hadde gjort”.¹³

Daniel var ikke redd for å stå opp og la sitt lys skinne ifølge Guds bud. Selv om han tilbragte en ubehagelig natt i løvehulen fordi han sto for det som var rett, ble han beskyttet og velsignet for sin lydighet. Da kong Darius slapp Daniel ut fra løvehulen neste morgen, bestemte han at alle skulle frykte Daniels Gud og følge Daniels eksempel på trofasthet. Daniel viser oss virkelig hva

det vil si å være et banner for nasjonene og aldri senke våre normer i møte med verdslige fristelser.

Jeg har blitt velsignet ved å høre mange eksempler fra vår tid på ungdom, akkurat som dere, som ikke er redde for å stå opp og la sitt lys skinne og la sitt lys være et banner blant sine jevnaldrende. Joanna var ett av bare tre medlemmer av Kirken på skolen hun gikk på, og den eneste unge kvinnen i menigheten. Hun lovet seg selv og Herren at hun aldri ville bruke stygt språk. Da hun i forbindelse med et skoleprosjekt ble plassert sammen med en ung mann som ikke hadde gitt det samme løftet, senket hun ikke sine normer. Hun ba ham om å respektere hennes verdinormer. Over tid, med mange milde og noen ikke fullt så milde påminnelser, utviklet vennen nye vaner og brukte renere språk. Mange la merke til forskjellen, inkludert denne unge mannens mor, som takket Joanna for å ha hatt god innflytelse på hennes sønns liv.¹⁴

På et oppdrag på Filippinene nylig møtte jeg Karen, som fortalte om en opplevelse hun hadde som Laurbærpike mens hun studerte til bachelorgrad i hotell- og restaurantledelse. En lærer krevde at hver student lærte å lage og smake på de mange forskjellige drinkene som ville bli servert i deres restauranter. Noen av drinkene inneholdt alkohol, og Karen visste det var i strid med Herrens bud for henne å smake på dem. I møte med alvorlige konsekvenser fant Karen mot til å stå opp og la sitt lys skinne, og hun smakte ikke på drinkene.

Karen forklarte: "Læreren kom bort til meg og spurte hvorfor jeg ikke drakk. Han sa: 'Miss Karen, hvordan skal du kjenne smaken og bestå dette viktige faget hvis du ikke i det minste smaker på drinkene?' Jeg fortalte ham at jeg er medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, og som medlemmer drikker vi ikke ting som er skadelige for oss. Uansett hva han forventet av meg, selv om det betydde strykkarakter, ville jeg forstå det, men jeg ville ikke unnlate å følge mine personlige normer."

Ukene gikk, og ingenting mer ble sagt om den dagen. På slutten av semesteret visste Karen at sluttkarakteren ville gjenspeile at hun nektet å smake på drinkene. Hun nølte med å se på karakteren sin, men da hun gjorde det, oppdaget hun at hun hadde fått den høyeste karakteren i klassen.

Hun sa: “Denne erfaringen lærte meg at Gud ... virkelig vil velsigne oss når vi følger ham. Jeg vet også at selv om jeg hadde fått strykkarakter, ville jeg ikke angre på det jeg hadde gjort. Jeg vet at jeg aldri vil mislykkes i Herrens øyne når jeg velger å gjøre det jeg vet er det rette.”¹⁵

Kjære unge kvinner, hver av dere ble født med stort potensial. Dere er elskede døtre av vår himmelske Fader. Han kjenner dere og er glad i dere. Han oppfordrer dere til å “stå opp og la deres lys skinne”, og han lover at når dere gjør det, vil han oppholde og velsigne dere. Jeg ber om at hver av dere vil finne mot til å ta imot hans invitasjon og motta hans løfter, i Jesu Kristi navn. Amen.

Noter

1. Lære og pakter 121:45.
2. Mosiah 5:15.
3. 1 Timoteus 4:12.
4. Josva 1:9.
5. 13. trosartikkel.
6. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Harold B. Lee* (2000), 30.
7. Mosiah 4:29.
8. Thomas S. Monson, “Rettferdige eksempler”, *Liahona*, mai 2008, 65.
9. Dommerne 13:5.
10. Dommerne 14:3.
11. Dommerne 14:7.
12. Daniel 6:3.
13. Daniel 6:10.
14. For en del av denne historien, se Joanna Ehrisman, “The Thing about Being Mormon”, i Katilin Medlin and others, red., *Going on 15: Memoirs of Freshmen* (2010), 93–96.
15. Personlig korrespondanse til forfatteren, 2012.

Søk lærdom: Du har et arbeid å gjøre

Av Mary N. Cook

Førsterådgiver i Unge kvinners generalpresidentskap

Velsign deres barn og deres fremtidige hjem ved å lære så mye dere kan nå.

Mine kjære unge kvinner, vi er så glad i hver og en av dere. Vi ser dere modig reise dere og la deres lys skinne i en verden hvor store utfordringer følger store muligheter. Dette kan få dere til å tenke: Hva vil fremtiden bringe for meg? Jeg forsikrer dere om at som en dydig Guds datter, er deres fremtid lys! Dere lever i en tid da evangeliets sannheter har blitt gjengitt, og disse sannhetene finnes i deres Skrifter. Dere mottok Den hellige ånds gave ved dåpen, og Den hellige ånd vil lære dere sannheten og forberede dere for livets utfordringer.

Gud ga dere handlefrihet og mulighet til å lære mens dere er på jorden, og han har et arbeid for dere å gjøre. For å kunne utføre dette arbeidet har dere et personlig ansvar for å søke lærdom. Nøkkelen til deres fremtid, "håpets klare lys",¹ er å finne i det nye *Til styrke for ungdom*-heftet under normen utdanning og i Unge kvinners verdinorm kunnskap.

"Utdanning ... vil åpne mulighetens dører."² Hvis dere følger Herrens formaning om å søke "lærdom ved studium og også ved tro",³ får dere ikke bare kunnskap av deres studium, men også mer lys når dere lærer ved tro.

Søk lærdom ved å studere flittig. Dere vil sjelden kunne bruke så mye tid på å lære som dere kan nå. President Gordon B. Hinckley rådet klokkelig Kirkens ungdom: "Det studiemønster dere legger dere til i løpet av deres formelle skolegang, vil i stor grad påvirke deres livslange tørst etter kunnskap."⁴ "Dere må

skaffe dere all den utdannelse dere overhodet kan ... Ofre hva som helst som måtte kreves for å gjøre dere kvalifisert til å arbeide i [denne] verden ... Tren opp deres sinn og hender til å bli en innflytelse til det gode mens dere går frem i livet.”⁵

I en tale spesielt rettet til unge kvinner sa president Thomas S. Monson: “Ofte er fremtiden ukjent. Derfor er det nødvendig at vi forbereder oss på det uvisse ... Jeg ber dere innstendig om å fullføre en utdannelse og lære etterspurte ferdigheter, slik at dere om nødvendig er forberedt til å forsørge familien.”⁶

Unge kvinner, følg disse kloke og inspirerte profeters råd. Vær gode elever. Stå opp og la deres lys skinne på deres skoler med hardt arbeid, ærlighet og integritet. Hvis dere sliter eller er misfornøyde med deres prestasjoner på skolen, søk hjelp fra deres foreldre, lærere og hjelpsomme medlemmer av Kirken. Gi aldri opp!

Lag en liste over ting du ønsker å lære, og “fortell din familie, dine venner og ledere om dine mål for utdannelse, slik at de kan støtte og oppmuntre deg”.⁷ Dette er mønsteret for Personlig fremgang.

Med teknologi er dere vitne til en eksplosjon av kunnskap. Dere blir stadig bombardert av lyd, video og nettverksbygging. Vær selektive, og la ikke denne bølgen av informasjon distrahere dere eller hemme deres fremgang. Stå opp, unge kvinner! *Dere* bestemmer deres mål. *Dere* bestemmer hva som kommer inn i sinnet og hjertet.

Noe av deres viktigste lærdom finnes utenfor klasserommet. Omgj dere med eksemplariske kvinner som kan lære dere ferdigheter i hjemkunnskap, kunst, musikk, slektshistorie, sport, skriving eller å holde tale. Bli kjent med dem og be dem veilede dere. Når dere har lært noe nytt, undervis i det på GUF eller vær mentorer for andre unge kvinner som en del av kravene til deres Æresbie-anheng.

I tillegg til min fantastiske mor har jeg hatt mange mentorer i mitt liv. Jeg ble først kjent med mentorprosessen da jeg var bare ni år gammel. Min Primær-lærer lærte meg å sy “Jeg vil bringe evangeliets lys inn i mitt hjem” i korssting, et bilde som hang på rommet mitt da jeg var tenåring. Læreren min veiledet meg,

korrigerte meg og oppmuntret meg alltid underveis. Andre mentorer fulgte. To utmerkede syersker i menigheten min lærte meg å sy. Med deres veiledning, tålmodighet og oppmuntring deltok jeg i en kjolesømkonkurranse da jeg var 14, og jeg vant faktisk en premie! Prosessen økte min tørst etter kunnskap og dyktighet på andre områder også.

Å tilegne dere kunnskap nå vil gi stort utbytte når dere blir mor. "En mors utdannelsesnivå har stor innflytelse på hennes [barns] utdannelsesvalg."⁸ En mors utdanning kan være "nøkkelen til å stanse fattigdomssirkelen".⁹ Utdannede kvinner "har en tendens til å: Føde sunnere babyer, ha barn som er sunnere, mer selvsikre, tilpasningsdyktige og har forbedret tankegang og dømmekraft."¹⁰

Vi lærer i "Familien – En erklæring til verden" at "en mor er først og fremst ansvarlig for å ha omsorg for sine barn".¹¹ Å sørge for at barna får en utdanning er en del av denne omsorgen og er deres hellige ansvar. I likhet med de unge krigerne som hadde blitt undervist av sine mødre,¹² vil dere være den viktigste lærer barna noen gang vil ha, så velg deres undervisning nøye. Velsign deres barn og deres fremtidige hjem ved å lære så mye dere kan nå.

Søk lærdom ved tro. Vi lærer ved tro når vi flittig tilegner oss åndelig kunnskap gjennom bønn, skriftstudium og lydighet, og når vi søker Den hellige ånds veiledning, som vitner om all sannhet. Hvis dere gjør deres del for å få kunnskap, kan Den hellige ånd opplyse deres sinn. Hvis dere streber etter å holde dere verdige, vil Den hellige ånd gi veiledning og ytterligere lys til deres lærdom.

Da jeg var ung kvinne, lånte jeg ski som var altfor lange og støvler som var altfor store, og en venn lærte meg å stå på ski! Vi dro på en vakker vårdag med strålende sol, perfekt snø og skyfri, blå himmel. Angsten for de bratte bakkene ga etter for glede etter hvert som jeg lærte. Og selv om jeg ramlet ganske mange ganger på de lange skiene, reiste jeg meg og fortsatte å prøve. Jeg lærte å elske sporten!

Jeg fant imidlertid snart ut at ikke alle skidager og værforhold var like ideelle. På overskyete dager opplevde vi en tilstand som kalles "flatt lys". Flatt lys oppstår når lyset fra solen

blir spredt av skyene. Når man ser ut over den hvite snøen, oppdager man at dybdesynet forsvinner, og det er vanskelig å bedømme hvor bratt bakken er eller å se kulene og humpene i bakken.

Unge kvinner, dere ser kanskje på deres fremtid slik jeg så på den bratte skibakken. Dere føler kanskje av og til at dere lever i flatt lys, ute av stand til å se hva som ligger foran dere. Å lære ved tro vil gi dere trygghet og hjelpe dere å navigere gjennom tider med usikkerhet.

I det 25. kapittel av Matteus lærer lignelsen om de ti jomfruer oss at åndelig forberedelse er avgjørende og må oppnås individuelt. Dere husker sikkert at alle de ti jomfruene ble invitert til å eskortere brudgommen til bryllupsfesten, men bare de fem kloke jomfruene var forberedt med olje på lampene sine.

“Men de uforstandige sa til de kloke: Gi oss av deres olje, for våre lamper slokner!

Men de kloke svarte: Nei, det ville ikke bli nok både til oss og til dere. Gå heller til dem som selger og kjøp til dere selv.

Mens de var borte for å kjøpe, kom brudgommen. Og de som var rede, gikk inn med ham til bryllupsfesten. Og døren ble stengt.”¹³

Dere syns kanskje det var egoistisk at de fem kloke jomfruene ikke delte sin olje, men det var umulig. Åndelig forberedelse må gjøres av hver enkelt, dråpe for dråpe, og den kan ikke deles.

Tiden er nå inne til at dere flittig anstrenger dere for å øke deres åndelige kunnskap – dråpe for dråpe – gjennom bønn, skriftstudium og lydighet. Tiden er nå inne til å ta utdanning – dråpe for dråpe. Hver dydig tanke og handling fyller også olje på lampen og kvalifiserer dere til Den hellige ånds veiledning, vår guddommelige lærer.

Den hellige ånd vil lede dere på deres reise her i jordelivet, selv når dere føler at dere er i flatt lys, usikre på hva som ligger foran dere. Dere trenger ikke å frykte. Hvis dere holder dere på den vei som fører til evig liv, vil Den hellige ånd veilede dere i deres avgjørelser og i deres lærdom.

Jeg vitner av personlig erfaring om at hvis dere vil søke lærdom ikke bare ved studium, men også ved tro, *vil* dere bli

veiledet i det “Herren ... trenger at dere gjør og hva dere vil trenge å kunne”.¹⁴

Jeg fikk min patriarkalske velsignelse som ung kvinne, og ble rådet til å forberede meg med en god utdanning og å lære tidlig i livet de dyder som inngår i husmoryrket og oppfostring av barn. Jeg ønsket så sterkt å bli velsignet med en familie, men denne velsignelsen uteble til jeg var 37, da jeg endelig giftet meg. Min mann hadde vært enkemann, så den dagen vi ble beseglet i templet, ble jeg plutselig velsignet ikke bare med en mann, men med en familie med fire barn.

Lenge før det var det mange dager da jeg følte at jeg sto på ski i flatt lys, og stilte spørsmålet: “Hva vil fremtiden bringe for meg?” Jeg prøvde å følge formaningene i min patriarkalske velsignelse. Jeg studerte flittig for å bli lærer og fortsatte min utdanning for å bli barneskolerektor. Jeg ba til min himmelske Fader og søkte Den hellige ånds veiledning. Jeg tviholdt på løftet fra profeter som forsikret meg om at hvis jeg “holder meg sann og trofast, holder [mine] pakter, tjener Gud og elsker [min] Fader i himmelen og Herren Jesus Kristus, vil [jeg] ikke bli nektet noen av de evige velsignelser vår himmelske Fader har i vente for sine trofaste barn”.¹⁵

Jeg vet at min utdanning forberedte meg på et liv som har vært helt annerledes enn det jeg så for meg som ung kvinne. Jeg trodde jeg studerte pedagogikk for å undervise på skolen og mine fremtidige barn, men jeg visste ikke at Herren også forberedte meg til å undervise i engelsk i Mongolia på misjon sammen med min mann, undervise Kirkens unge kvinner over hele verden og lære mine barnebarn verdien av kunnskap – alt sammen fantastiske velsignelser jeg aldri kunne ha forestilt meg.

Jeg vitner om at vår Fader i himmelen virkelig kjenner og elsker dere. Han har stor tillit til dere og har et arbeid som bare *dere* kan gjøre. Jeg vil forsikre dere om at dere *vil* være forberedt til dette store arbeidet hvis dere søker lærdom ved studium og også ved tro. Dette er mitt vitnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen.

Noter

1. Gordon B. Hinckley, “Du må bøye deg ned for å løfte opp en annen”, *Liahona*, jan. 2002, 67.
2. *Til styrke for ungdom* (hefte, 2011), 9.
3. Lære og pakter 88:118.

4. Gordon B. Hinckley, *Way to Be! Nine Ways to Be Happy and Make Something of Your Life* (2002), 28.
5. Gordon B. Hinckley, "Seek Learning", *New Era*, sep. 2007, 2, 4.
6. Thomas S. Monson, "Hvis dere er beredt, skal dere ikke frykte", *Liahona*, nov. 2004, 116.
7. *Til styrke for ungdom*, 9.
8. Cheryl Hanewicz og Susan R. Madsen, "The Influence of a Mother on a Daughter's College Decision", *Utah Women and Education Project Research Snapshots*, nr. 3 (jan. 2011): 1.
9. Marjorie Cortez, "Mom's Education Key to Halt Poverty Cycle", *Deseret News*, 23. sep. 2011, A1.
10. Olene Walker, "More Utah Women Need to Finish College," *Salt Lake Tribune*, 30. okt. 2011, O4.
11. "Familien – En erklæring til verden", *Liahona*, nov. 2010, 129.
12. Alma 56:47.
13. Matteus 25:8–10.
14. Henry B. Eyring, "Education for Real Life", *Ensign*, okt. 2002, 18.
15. M. Russell Ballard, "Preparing for the Future", *Ensign*, sep. 2011, 27.

Nå er tiden inne til å stå opp og la deres lys skinne!

Av Elaine S. Dalton

Unge kvinners generalpresident

Som Guds døtre ble dere født til å lede.

Fra mitt vindu på Unge kvinners kontor har jeg en spektakulær utsikt over Salt Lake tempel. Hver dag ser jeg engelen Moroni som står på toppen av templet som et lysende symbol ikke bare på hans tro, men på vår. Jeg elsker Moroni fordi han, i et svært degenerert samfunn, holdt seg ren og trofast. Han er min helt. Han sto alene. Jeg føler det som om han står på toppen av templet i dag og oppfordrer oss til å ha mot, til å huske hvem vi er og til å være verdige til å komme til templet – til å “stå opp og la [vårt] lys skinne”¹, til å heve oss over verdens larm, og som Jesaja profeterte: “Kom ... til Herrens berg”² – det hellige tempel.

Samlet her i dag er Guds utvalgte døtre. Det finnes ingen mer innflytelsesrik gruppe som står for sannhet og rettferdighet i hele verden, enn de unge kvinnene og kvinnene i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Jeg ser deres edelhet og kjenner til deres guddommelige identitet og fremtid. Dere skilte dere ut i foruttliværelsen. Deres avstamning bærer med seg pakter og løfter. Dere har arvet de åndelige egenskapene til de trofaste patriarkene Abraham, Isak og Jakob. En Guds profet henviste en gang til hver av dere som er samlet her i kveld, som “det eneste klare, skinnende håp”³ for fremtiden. Og jeg er enig! I en svært krevende verden skinner lyset deres klart. Faktisk er dette “dager som aldri glemmes”.⁴ Dette er *deres* dager, og *nå* er tiden for unge kvinner overalt til å “stå opp og la deres lys skinne, så deres lys kan være et banner for nasjonene”.⁵

“Et banner er et mål som man måler nøyaktighet eller fullkommenhet ut fra.”⁶ Vi skulle være et banner for hellighet som hele verden kan se! Det nye reviderte *Til styrke for ungdom*-heftet inneholder ikke bare normer å etterleve med nøyaktighet, men lovede velsignelser hvis dere gjør det. Ordene som finnes i dette viktige heftet, er normer for verden, og hvis dere etterlever disse normene, vil dere være i stand til å vite hva dere skal gjøre for å bli mer lik Frelseren og være lykkelige i en stadig mørkere verden. Å etterleve normene i dette heftet vil hjelpe dere å kvalifisere dere for Den hellige ånds konstante veiledning. Og i den verden dere lever i, vil dere trenge denne veiledningen for å kunne ta viktige beslutninger som vil avgjøre mye av deres fremtidige fremgang og lykke. Å etterleve disse normene vil hjelpe hver enkelt av dere å kvalifisere dere til å gå inn i Herrens hellige templer og der motta de velsignelser og den kraft som venter dere når dere inngår og holder hellige pakter.⁷

Da vår datter Emi var en liten jente, likte hun å følge med på alt jeg gjorde mens jeg gjorde meg klar til å gå i kirken. Etter å ha observert min rutine, pleide hun å gre håret og ta på kjolen, og så pleide hun alltid be meg om å ta på litt “shiney”. “Shiney” var en tykk og klissete krem jeg brukte til å forebygge rynker. Som forespurt, pleide jeg å smøre den på Emis kinn og lepper, og så pleide hun å smile og si: “Nå er vi klare til å gå!” Det Emi ikke var klar over, var at hun allerede hadde sin “shiney” på. Ansiktet hennes lyste fordi hun var så ren og uskyldig og god. Hun hadde Ånden med seg, og det kunne man se.

Jeg skulle ønske alle unge kvinner som er samlet her i kveld, ville vite og forstå at deres skjønnhet – deres “glans” – ikke kommer av sminke, klissete krem eller de nyeste klærne eller frisyrene. Den kommer av deres personlige renhet. Når dere etterlever normene og kvalifiserer dere for Den hellige ånds konstante veiledning, kan dere ha stor innflytelse på verden. Deres eksempel, selv lyset i øynene deres, vil påvirke andre som ser deres “glans”, og de vil ønske å være som dere. Hvor får dere dette lyset? Herren er lyset “og Ånden opplyser hvert menneske i verden som lytter til Åndens røst”.⁸ Et guddommelig lys kommer inn i våre øyne og vårt ansikt når vi nærmer oss vår himmelske Fader og hans Sønn Jesus Kristus. Det er slik vi får “shiney”! Og

dessuten, som dere alle kan se, gjorde ikke egentlig “shiny-kremen” jobben med rynkene mine uansett!

Oppfordringen om å “stå opp og la deres lys skinne” er en oppfordring til hver enkelt av dere om å lede verden i en mektig sak – å løfte banneret – og lede denne generasjonen i dyd, renhet og tempelverdighet. Hvis dere ønsker å gjøre en forskjell i verden, *må dere være forskjellige fra verden*. Jeg gjentar president Joseph F. Smiths ord. Han sa til kvinnene på sin tid: “Dere skal ikke ledes av verdens [unge] kvinner. Dere skal lede ... verdens [unge] kvinner i alt som er ... lutrende for menneskenes barn.”⁹ Disse ordene er fortsatt sanne i dag. Som Guds døtre ble dere født til å lede.

I den verden vi lever i, vil deres evne til å lede forandre Den hellige ånds konstante veiledning som vil fortelle dere “alt dere skal gjøre”¹⁰ når dere gjenkjenner og stoler på hans veiledning og tilskyndelser. Og siden Den hellige ånd ikke bor i urene templer, vil hver av oss trenge å ransake våre vaner og vårt hjerte. Vi vil alle måtte forandre på noe – omvende oss. Som kong Lamoni far uttalte i Mormons bok: “Jeg vil forsake *alle* mine synder for å kjenne deg.”¹¹ Er vi, dere og jeg, villige til å gjøre det samme?

En gruppe ungdommer i Queen Creek, Arizona, bestemte seg for å “stå opp og la sitt lys skinne” og å lede ungdommene i sitt lokalsamfunn i å etterleve normene i *Til styrke for ungdom*. Hver av dem skrev noe de følte holdt dem tilbake eller noe de ønsket å forandre i livet, i sine dagbøker, og så gravde de bokstavelig talt et hull. De kom sammen, rev ut dagboksiden og kastet den ned i hullet i bakken, akkurat som Ammons folk i Mormons bok gjorde med sine krigsvåpen.¹² Så begravde de disse sidene, og den dagen forpliktet de seg alle til å forandre seg. De omvendte seg. De bestemte seg for å stå opp!

Har dere noe i deres liv som dere trenger å forandre? Dere kan klare det. Dere kan omvende dere på grunn av Frelserens altomfattende sonoffer. Han gjorde det mulig for dere og meg å forandre oss, å bli rene igjen og å bli som ham. Og han har lovet at hvis vi gjør det, vil han ikke huske våre synder og feiltrinn mer.¹³

Noen ganger kan det virke nesten umulig å fortsette å skinne. Dere møter så mange utfordringer som kan tilsløre kilden til alt

lys, som er Frelseren. Noen ganger er veien vanskelig, og det kan også til tider synes som en tykk tåke skjuler lyset. Slik var det med en ung kvinne som het Florence Chadwick. Da hun var 10 år gammel, oppdaget Florence at hun var en begavet svømmer. Hun svømte over den engelske kanal på rekordtiden 13 timer og 20 minutter. Florence elsket en utfordring, og hun forsøkte senere å svømme fra kysten av California til Catalina Island – cirka 34 km. På denne svømmeturen ble hun trett etter å ha svømt i 15 timer. En tykk tåke kom sigende og ødela utsikten til kystlinjen. Moren kjørte ved siden av henne i båt, og Florence fortalte sin mor at hun ikke trodde hun kunne fullføre. Hennes mor og hennes trener oppmuntret henne til å fortsette, men alt hun kunne se, var tåken. Hun ga opp svømmeturen, men da hun kom opp i båten, oppdaget hun at hun hadde gitt seg mindre enn 2 km fra kysten. Da hun senere ble intervjuet og spurt hvorfor hun hadde oppgitt sin svømmetur, erkjente hun at det ikke var det kalde vannet, og det var ikke avstanden. Hun sa: “Jeg ble beseiret av tåken.”¹⁴

Senere forsøkte hun svømmeturen på nytt, og igjen kom en tykk tåke sigende. Men denne gangen holdt hun ut og nådde kysten. Da hun denne gangen ble spurt hva som gjorde forskjellen, sa hun at hun hadde et mentalt bilde av kystlinjen i tankene gjennom den tykke tåken og under hele svømmeturen.¹⁵

For Florence Chadwick var kystlinjen hennes mål. For hver av oss er templet vårt mål. Unge kvinner, hold fokus. Ikke mist deres mål av syne. Ikke la den moralske forurensningens tykke tåke og verdens avledende stemmer hindre dere i å nå deres mål, etterleve normene, nyte Den hellige ånds veiledning og være verdige til å gå inn hellige templer. Ha alltid bildet av templet – Frelserens hellige hus – i deres hjerte og sinn.

For noen uker siden sto jeg i det celestiale rom i Reno Nevada tempel. Lyset som strømmet inn i rommet, var strålende, og ble enda mer strålende på grunn av krystallisekronen som reflekterte lyset på sine mange utskårne fasetter i regnbuer av lys overalt. Det tok pusten fra meg da jeg tenkte på at Frelseren er “verdens lys og liv”,¹⁶ at det er *hans* lys vi må holde opp og gjenspeile. Vi er små krystaller som reflekterer hans lys, og for å gjøre det må vi være rene og frie for verdens støv. Da jeg sto i templet den dagen, hørte jeg igjen i mitt sinn Moronis

oppfordring til oss – Sions døtre: “Våkne opp og reis deg fra støvet.”¹⁷ “[Og rør ikke] ved den onde gave eller ved det som er urent.”¹⁸ “Våkne opp og reis deg ... og ta på deg dine skjønne klær, O Sions datter ... , så Den Evige Faders pakter som han har inngått med deg, O Israels hus, kan bli oppfylt.”¹⁹

Templets lovede velsignelser tilbys ikke bare dere, men alle generasjoner. Hvis dere gjør templet til deres mål, vil deres innflytelse til det gode overgå tid og sted, og det arbeid dere utfører for dem som har gått før, vil være oppfyllelsen av profetien!

På forrige generalkonferanse ble jeg begeistret da jeg hørte eldste David A. Bednar oppfordre dere alle til å arbeide ivrig for å gjøre deres slektshistorie og tempelarbeid for dem som har gått videre uten velsignelsene av Jesu Kristi gjengitte evangelium.²⁰ Da han ga dere denne oppfordringen, gjorde hjertet mitt et byks. I Lære og pakter leser vi om “andre utvalgte ånder som var blitt holdt tilbake for å komme frem i tidenes fylde for å være med og legge grunnvollen til dette store siste-dagers-verk, herunder byggingen av templene og utførelsen av ordinanser i dem for de dødes forløsning”.²¹ Dette er deres tid, og deres arbeid har begynt! Nå er tiden inne til å være verdige og få tempelanbefaling. Hvis dere gjør dette arbeidet, vil dere bli frelsere på Sions berg.²²

Eldste Russell M. Nelson sa om dere: “Kirkens unge kvinners innflytelse vil, som en sovende kjempe, våkne, stå opp og inspirere jordens innbyggere som en mektig kraft for rettferdighet.”²³ Unge kvinner, stå opp og innta deres plass i de strålende begivenheter som vil forme deres og verdens fremtid. Tiden er inne!

“Høyt oppå fjellets topp en fane vaier fritt. Nasjoner, se nå opp! Guds folk har kjempet stritt!”²⁴ Unge kvinner, dere er fanen! Vær dydige og rene, søk Den hellige ånds veiledning, begrav deres synder og overtredelser, hold fokus og la ikke tåken av moralsk forurensning skjule deres mål. Vær verdige til å komme inn i templet nå. Ta på deres “shiney”! Jeg vitner av hele mitt hjerte at Gud lever og at han vil opplyse vårt liv hvis vi nærmer oss hans elskede Sønn – vår Frelser Jesus Kristus. Og jeg ber om at vi, i likhet med Moroni, vil “stå opp og la [vårt] lys skinne, så

[vårt] lys kan være et banner for nasjonene"!²⁵ I Jesu Kristi hellige navn. Amen.

Noter

1. Lære og pakter 115:5.
2. Jesaja 2:3; 2 Nephi 12:3.
3. Gordon B. Hinckley, "Stå sterk og urokkelig", *Verdensomspennende opplæringsmøte for ledere*, 10. jan. 2004, 20.
4. Oliver Cowdery, i Joseph Smith–Historie 1:71, note.
5. Lære og pakter 115:5.
6. Ezra Taft Benson, "Styrk dine staver", *Lys over Norge*, aug. 1991, 2.
7. Se Lære og pakter 109:22.
8. Lære og pakter 84:46.
9. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph F. Smith* (1998), 184.
10. 2 Nephi 32:5.
11. Alma 22:18; uthevelse tilføyd.
12. Se Alma 24:17.
13. Se Lære og pakter 58:42.
14. Se Sterling W. Sill, i Conference Report, april 1955, 117.
15. Se Randy Alcom, "Florence Chadwick and the Fog", epm.org/resources/2010/Jan/21/florence-chadwick-and-fog. Se også "Florence Chadwick", i *Encyclopedia of World Biography*, bind 19 (2004): 64–66; "Navigation Information" og "Swim Successes", Catalina Channel Swimming Federation, swimcatalina.com, åpnet 27. mars 2012. Ytterligere beretninger om Florence Chadwick finnes.
16. 3 Nephi 9:18.
17. Moroni 10:31.
18. Moroni 10:30.
19. Moroni 10:31.
20. Se David A. Bednar, "Barnas hjerter skal vendes", *Liahona*, nov. 2011, 24–27.
21. Lære og pakter 138:53–54.
22. Se Obadja 1:21; Lære og pakter 103:9 og *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 472–73.
23. Russell M. Nelson, "Daughters of Zion", *New Era Young Women Special Issue*, YW nov. 1985, 9.
24. "Høyt opp på fjellets topp", *Salmer*, nr. 4.
25. Lære og pakter 115:5.

Tro, adlyd og hold ut

Av president Thomas S. Monson

Tro at å holde seg sterk og trofast mot evangeliets sannheter er av største betydning. Jeg vitner om at det er det!

Mine kjære unge søstre, ansvaret for å tale til dere gjør meg ydmyk. Jeg ber om guddommelig hjelp til å benytte en slik anledning godt.

For bare 20 år siden hadde dere ennå ikke startet reisen gjennom jordelivet. Dere var fortsatt i deres himmelske hjem. Der var dere blant dem som elsket dere og var opptatt av deres evige velvære. Til slutt ble jordelivet avgjørende for deres fremgang. Avskjedsord ble utvilsomt uttalt og uttrykk for tillit gitt. Dere fikk et legeme og ble dødelige, avskåret fra deres himmelske Faders nærhet.

En gledelig velkomst ventet dere imidlertid her på jorden. De første årene var dyrebare, spesielle år. Satan hadde ingen makt til å friste dere, for dere hadde ennå ikke blitt ansvarlige. Dere var uskyldige for Gud.

Snart kom dere inn i den perioden noen har kalt “de fryktelige tenårene”. Jeg foretrekker “de fantastiske tenårene”. For en tid av muligheter, en periode med vekst, et semester med utvikling – preget av tilegnelse av kunnskap og søken etter sannhet.

Ingen har beskrevet tenårene som lette. Det er ofte år med usikkerhet, med å føle at du ganske enkelt ikke holder mål, med å forsøke å finne din plass blant dine jevnaldrende, med å prøve å passe inn. Dette er en tid hvor dere blir mer selvstendige – og kanskje ønsker mer frihet enn foreldrene deres er villige til å gi

dere akkurat nå. Det er også de primære årene hvor Satan vil friste dere og vil gjøre sitt ytterste for å lokke dere bort fra veien som vil føre dere tilbake til det himmelske hjem, som dere kom fra, og tilbake til deres kjære der og tilbake til deres himmelske Fader.

Verden rundt dere er ikke i stand til å gi den hjelpen dere trenger for å klare dere gjennom denne ofte farefulle reisen. Så mange i vårt samfunn i dag synes å ha forlatt de trygge fortøyninger og drevet bort fra fredens havn.

Overbærenhet, umoral, pornografi, narkotika og virkningen av gruppepress – alt dette og mer til – fører til at mange blir kastet omkring på syndens hav og smadret mot tapte muligheters, forspilte velsignelsers og knuste drømmers forrevne klipper.

Finnes det en vei til sikkerhet? Er det mulig å unnsnippe den truende ødeleggelse? Svaret er et rungende *ja!* Jeg råder dere til å se på Herrens fyrtårn. Jeg har sagt det før, og jeg vil si det igjen: Det finnes ingen tåke så tett, ingen natt så mørk, ingen storm så sterk, ingen sjemann så bortkommet at ikke Herrens fyrtårn kan redde. Det lyser gjennom livets stormer. Det kaller: *“Dette er veien til sikkerhet. Dette er veien hjem.”* Det sender ut signaler av lys som er lett synlige og aldri svikter. Hvis de følges, vil disse signalene lede dere tilbake til deres himmelske hjem.

I kveld ønsker jeg å snakke med dere om tre viktige signaler fra Herrens fyrtårn som vil hjelpe dere å vende tilbake til den Far som ivrig venter på deres triumferende hjemkomst. Disse tre signalene er *tro*, *adlyd* og *hold ut*.

Først nevner jeg et signal som er grunnleggende og viktig: *tro*. Tro at du er en datter av vår himmelske Fader, at han elsker deg og at du er her i en strålende hensikt – å oppnå din evige frelse. Tro at å holde seg sterk og trofast mot evangeliets sannheter er av største betydning. Jeg vitner om at det er det!

Mine unge venner, tro på ordene dere uttaler hver uke når deres fremsier Unge kvinners tema. Tenk på hva disse ordene betyr. Det finnes sannhet der. Streb alltid etter å leve i samsvar med verdinormene som fremsettes. Tro, som deres tema sier, at hvis dere godtar og handler i samsvar med disse verdinormene, vil dere bli forberedt til å styrke deres hjem og deres familie, til å

inngå og holde hellige pakter, til å motta templets ordinanser og til slutt nyte opphøyelsens velsignelser. Dette er vakre sannheter i evangeliet, og ved å følge dem vil dere bli lykkeligere gjennom hele livet her og heretter enn dere vil være hvis dere ser bort fra dem.

De fleste av dere har blitt undervist i evangeliets sannheter siden dere var små. Dere ble undervist av kjærlige foreldre og omsorgsfulle lærere. De sannheter de formidlet til dere, hjalp dere å få et vitnesbyrd. Dere trodde på det dere lærte. Selv om dette vitnesbyrdet fortsatt kan få åndelig næring og vokse når dere studerer, når dere ber om veiledning og når dere deltar på Kirkens møter hver uke, er det opp til dere å holde dette vitnesbyrdet levende. Satan vil prøve med all sin velde å ødelegge det. Gjennom hele livet må dere gi det næring. Som med flammen av et bål som brenner sterkt, vil deres vitnesbyrd – uten kontinuerlig næring – slukne til ulmende glør og deretter avkjøles helt. Dere må ikke la dette skje.

Hvis dere har sjansen til å delta i Seminar, enten tidlig på morgenen eller i skoleintegrerte klasser, dra nytte av denne muligheten, i tillegg til å delta på deres søndagsmøter og deres ukeaktiviteter. Mange av dere går på Seminar nå. Som med alt i livet, avhenger mye av hva dere får ut av deres Seminar-opplevelse, av deres holdning og deres villighet til å bli undervist. Måtte deres holdning bære preg av ydmykhet og et ønske om å lære. Jeg er så takknemlig for muligheten jeg hadde som tenåring til å delta i morgen-Seminar, for det spilte en avgjørende rolle i min utvikling og utviklingen av mitt vitnesbyrd. Seminar kan forandre liv.

For noen år siden satt jeg i et styre sammen med en god mann som hadde vært svært fremgangsrik i livet. Jeg ble imponert over hans integritet og hans lojalitet til Kirken. Jeg fant ut at han hadde fått et vitnesbyrd og hadde sluttet seg til Kirken på grunn av Seminar. Da han giftet seg, hadde hans hustru vært medlem av Kirken hele sitt liv. Han tilhørte ingen kirke. År etter år og til tross for hennes anstrengelser viste han ingen interesse for å gå i kirken sammen med sin hustru og sine barn. Men så begynte han å kjøre to av sine døtre til morgen-Seminar. Han ventet i bilen mens de hadde sin klasse, og så kjørte han dem til skolen. En dag

regnet det, og en av hans døtre sa: "Bli med inn, pappa. Du kan sitte i gangen." Han tok imot invitasjonen. Døren til klasserommet var åpen, og han begynte å lytte. Dette gjorde inntrykk på ham. Resten av det skoleåret gikk han på Seminar sammen med sine døtre, og dette førte til slutt til at han ble medlem og til et liv med aktivitet i Kirken. La Seminar bidra til å bygge og styrke deres vitnesbyrd.

Til tider vil dere møte utfordringer som kan utgjøre en fare for deres vitnesbyrd, eller dere vil kanskje neglisjere det fordi dere er opptatt av andre ting. Jeg ber dere innstendig om å holde det sterkt. Det er deres ansvar, og deres alene, å holde dets flamme brennende. Innsats er nødvendig, men det er en innsats dere aldri, aldri vil angre på. Jeg minnes ordene i en sang skrevet av Julie de Azevedo Hanks. Med henvisning til sitt vitnesbyrd skrev hun:

*Gjennom forandringens vinder
Omkranset av smertens skyer
Jeg vokter det med mitt liv
Jeg trenger varmen – jeg trenger lyset
Selv om stormen vil rase
Og midt i øsende regn
Er jeg fortsatt
Flammens vokter.¹*

Måtte dere tro, og måtte dere så holde flammen av deres vitnesbyrd brennende, uansett hva som skjer.

Dernest, unge kvinner, måtte dere *adlyde*. Adlyd deres foreldre. Adlyd Guds lover. De er gitt oss av en kjærlig himmelsk Fader. Når vi adlyder dem, vil vårt liv være mer tilfredsstillende, mindre komplisert. Våre utfordringer og problemer vil være lettere å bære. Vi vil motta Herrens lovede velsignelser. Han har sagt: "Herren krever hjertet og et villig sinn, og den som er villig og lydig, skal ete det gode i Sions land i disse siste dager."²

Dere har bare ett liv å leve. Hold det så problemfritt som dere kan. Dere vil bli fristet, noen ganger av personer dere trodde var venner.

For noen år siden snakket jeg med en ungpikerveileder som fortalte meg om en opplevelse hun hadde hatt med en av de unge

kvinnene i sin klasse. Denne unge kvinnen hadde blitt fristet gang på gang til å forlate sannhetens vei og følge syndens omkjøring. Gjennom konstant overtalelse fra noen av sine venner på skolen, hadde hun til slutt gått med på å følge en slik omvei. Planen ble lagt: Hun skulle fortelle foreldrene at hun skulle på Unge kvinners aktivitetskveld. Hun planla imidlertid å være der bare lenge nok til at hennes venninner og deres kavalerer kunne hente henne. De skulle så gå på en fest der alkoholholdige drikkevarer skulle inntas og hvor adferden ville være stikk i strid med hva denne unge kvinnen visste var rett.

Læreren hadde bedt om inspirasjon til å hjelpe alle jentene sine, men spesielt denne unge kvinnen som virket så usikker på sitt engasjement for evangeliet. Læreren hadde fått inspirasjon den kvelden til å gå bort fra det hun tidligere hadde planlagt, og til å snakke med jentene om å holde seg moralsk ren. Da hun begynte å dele sine tanker og følelser, sjekket den aktuelle unge kvinnen klokken sin ofte for å sørge for at hun ikke gikk glipp av sitt møte med sine venner. Men etter som diskusjonen utviklet seg, ble hennes hjerte rørt, hennes samvittighet vekket og hennes beslutsomhet fornyet. Da den kom, ignorerte hun den gjentatte lyden av bilhornet som kalte på henne. Hun var sammen med læreren og de andre jentene i klassen hele kvelden. Fristelsen til å ta en avstikker fra Guds godkjente vei hadde blitt avverget. Satan hadde blitt skuffet. Den unge kvinnen ble igjen etter at de andre hadde gått, for å takke sin lærer for undervisningen og for å la henne vite at det hadde hjulpet henne å unngå det som kunne ha blitt et tragisk utfall. En lærers bønn hadde blitt besvart.

Jeg fant senere ut at fordi hun hadde tatt sin beslutning om ikke å bli med vennene sine den kvelden – noen av de mest populære jentene og guttene på skolen – ble den unge kvinnen utstøtt av dem, og i mange måneder hadde hun ingen venner på skolen. De kunne ikke akseptere at hun ikke ville gjøre de tingene de gjorde. Det var en ekstremt vanskelig og ensom periode for henne, men hun forble trofast og fikk til slutt venner med samme normer som henne. Nå, flere år senere, har hun et tempelekteskap og fire flotte barn. Hvor annerledes hennes liv kunne ha vært. Våre avgjørelser bestemmer vår fremtid.

Dyrebare unge kvinner, la hver avgjørelse dere vurderer, bestå denne prøven: "Hva gjør det med meg? Hva gjør det for meg?" La ikke deres leveregler legge vekt på: "Hva vil andre synes?" men heller på: "Hva vil jeg synes om meg selv?" La dere påvirke av den stille, lave røsten. Husk at en med myndighet la sine hender på deres hode da dere ble bekreftet, og sa: "Motta Den hellige ånd." Åpne deres hjerte, ja, deres sjel, for lyden av den spesielle røsten som vitner om sannhet. Som profeten Jesaja lovet: "Dine ører [skal] høre et ord lyde ... : Dette er veien, gå på den!"³

I vår tid er ettergivenheten fremtredende. Tidsskrifter og TV-programmer skildrer idolene fra filmerretet, heltene fra idrettsbanen – de som mange unge så gjerne vil etterligne – som ignorerer Guds lover og rasjonaliserer bort syndige handlinger, tilsynelatende uten skadevirkninger. Tro det ikke! Regnskapets time kommer – da alt skal gjøres opp. Hver Askepott har sin midnatt – om ikke i dette liv, så i det neste. Dommens dag vil komme for alle. Er dere forberedt? Er dere fornøyd med deres egne prestasjoner?

Hvis noen har snublet på sin reise, lover jeg at det finnes en vei tilbake. Prosessen kalles omvendelse. Vår Frelser døde for å gi dere og meg denne velsignede gave. Selv om veien er vanskelig, er løftet reelt. Herren sa: "Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø."⁴ "For jeg ... kommer dem ikke mer i hu."⁵

Mine kjære unge søstre, dere har handlefrihetens dyrebare gave. Jeg ber dere innstendig om å velge å adlyde.

Til slutt, måtte dere *holde ut*. Hva vil det si å holde ut? Jeg elsker denne definisjonen: *å tåle med mot*. Mot kan være nødvendig for at dere skal tro. Det vil til tider være nødvendig når dere adlyder. Det vil helt sikkert være nødvendig for å holde ut til den dagen dere vil forlate denne jordiske tilværelse.

Jeg har i årenes løp snakket med mange som har fortalt meg: "Jeg har så mange problemer, så reelle bekymringer. Jeg er overveldet av livets utfordringer. Hva kan jeg gjøre?" Jeg har gitt dem, og jeg gir nå dere, dette konkrete forslag: Søk himmelsk veiledning en dag av gangen. Bevar tanken enkel når livet er vanskelig. Vi kan alle være trofaste bare én dag – og deretter en til og så enda en – inntil vi har levd et liv ledet av Ånden, et liv nær

til Herren, et liv med gode gjerninger og rettferdighet. Frelseren lovet: "Se hen til meg og hold ut til enden, og dere skal leve, for den som holder ut til enden, vil jeg gi evig liv."⁶

I denne hensikt har dere kommet inn i jordelivet, mine unge venner. Ingenting er viktigere enn det mål dere streber etter å oppnå – det evige liv i deres Faders rike.

Dere er dyrebare, dyrebare døtre av vår himmelske Fader, sendt til jorden på denne dag og tid i en hensikt. Dere har blitt holdt tilbake for nettopp denne tid. Storartede, strålende ting er i vente for dere hvis dere bare vil tro, adlyde og holde ut. Måtte dette være deres velsignelse. Det ber jeg om i vår Frelser Jesu Kristi navn. Amen.

Noter

1. Julie de Azevedo Hanks, "Keeper of the Flame", <i>Treasure the Truth</i> (compact disc, 1997).	3. Jesaja 30:21.
2. Lære og pakter 64:34.	4. Jesaja 1:18.
	5. Jeremia 31:34.
	6. 3 Nephi 15:9.